

Betina Kjærgaard Andersen

PÅ VEJEN TILBAGE

På Vejen Tilbage | Betina Kjærgaard Andersen

Stemmen talte igen: "Løb Betina, løb tilbage." Men jeg græd og sagde til stemmen: "Hvis jeg løber bagud nu, er alt jo tabt. Jeg har kæmpet så hårdt for at komme hertil, jeg må bevæge mig fremad."

Da sagde stemmen. "Hvem siger, at tilbage ikke kan være dit fremad?" Jeg ventede ikke på, at min hjerne fik tid til at tænke nærmere over dette mærkelige spørgsmål. Jeg rejste mig bare og løb, alt hvad jeg kunne bagud, tilbage i tid og bagud i sted.

Dette er som sagt anden bog - i det der gerne skulle ende med at blive en trilogi. Jeg tror, det vil være svært at forstå det, der sker i denne bog, uden sammenhængen fra min første bog, 'På vejen frem' så jeg vil anbefale, at du læser den først.

PÅ VEJEN TILBAGE

2. Bog i Serien

Skrevet af Betina Kjærgaard Andersen

Illustrationer lavet af

Betina Kjærgaard Andersen

© Alle rettigheder er forbeholdt

Betina Kjærgaard Andersen

Læs mere på: www.bka-spirit.dk

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forhistorien	1
Sjælens mørke nat	9
De syv slør	31
Kleopatra	47
Det store råd	67
Dragen og ægget	85
Måneprinsessen	105
Kraftdyrene	121
Prinsessen vender hjem	145
Glemslens tåge	169
Det ødelagte menneske	195

Fuglen Fønix	211
Angsten og Poseidon	229
Spejlet	243
Fri mig fra det onde	257
Mørket, der ikke var mit	273
Ånden og nøglen	289
Mødet med selvet	319
Ørkenen	343
Sfinksen	357
Eftertanke	373

FORHISTORIEN

Hvis du har læst min første bog: På vejen frem, ved du, at jeg faldt i 2008 og slog mit hoved meget voldsomt. Det førte til, at jeg i en periode på tre år, kom til at sidde i totalt mørke både fysisk og psykisk.

Efter de tre år kom en stemme til mig i mørket og førte mig til en anden verden. En

verden med en helt anden slags virkelighed. En indre verden. Her blev jeg ledt til forskellige væsener og verdener, der alle havde noget at fortælle mig, ting at give mig: Informationer og indsigter i og om mit eget liv. Herinde fandt jeg det, jeg oplevede som værende Gud. Jeg fandt ind til kernen i mig selv, og jeg fandt hjem.

Som følge af det jeg oplevede i den indre verden, begyndte det langsomt at gå fremad for mig. Jeg begyndte at heale i det indre såvel som i det ydre. Stille og roligt kom jeg mig mere og mere, til jeg igen fandt en måde at være i livet på med min fortid, mine skader og alt det, der var sket. Men da jeg forlod den indre verden for at skrive bogen: 'På vejen frem,' skete der noget inden i mig. Jeg var vel okay, og jeg følte mig også mere

som menneske igen, men det var stadig svært for mig at være her - at leve dette liv. Det var som om, det der var sket i mit liv på en eller anden måde - har været for voldsomt - hvis det giver mening? Jeg var her, jeg var tilbage, men efter at jeg havde nedskrevet alt det, der skete på min vej indad, opstod der et tomrum inden i mig og her stod jeg så nu, tretten år efter ulykken. Jeg var ikke længere den, jeg engang var, men hvem var jeg så?

Dette er som sagt anden bog - i det der gerne skulle ende med at blive en trilogi. Jeg tror, det vil være svært at forstå det, der sker i denne bog uden sammenhængen fra min første bog, så jeg vil anbefalede, at du læser den først.

Nå, men tilbage til forhistorien: Jeg var gået i tusinde stykker, og alle stykkerne blæste

væk i vinden. Jeg var ingenting, værdiløs og overflødig. Når jeg så på mig selv og mit liv som menneske, følte jeg, at jeg havde fejlet. Den indre verden var der stadigvæk, og jeg kunne godt finde ind til kernen inden i mig selv, men noget var forandret, og jeg viste ikke helt, hvad det var, men der var en tomhed inde i mig. Der hvor ”JEG” engang sad, der var nu tomt, og den indre verden syntes at være fulgt trop, den var lige så tom, som jeg var. Jeg kunne let rejse dertil, men ingenting skete.

Lad mig forklare: Jeg drog ind i det indre, og et lille rum viste sig, men her var helt tomt og der skete ingenting, så jeg tænkte: Jeg kan da få noget til at ske. Jeg gik ud af rummet og så en lang gang. Der kom en dør, og jeg gik ud af den; den førte ud til en tom verden.

Her var bare sand, så langt øjet rakte. Jeg lukkede døren og bad døren om at finde et andet sted til mig at træde ud i. Jeg åbnede døren igen. Denne gang åbnede den ud til et bjerg. Men her var kun bjerget og intet andet. Jeg satte mig på toppen og tænkte lidt over, hvad jeg nu skulle gøre.

Jeg bad stedet om at sende mig et slags dyr, et der kunne flyve mig op i himmelen, og en sort bevinget hest dukkede op. Jubii, tænkte jeg glad, nu skete der noget. Jeg steg op på hesten, og vi fløj op i himmelen og ind i mellem alle skyerne, og det var det. Der skete ingenting. Vi fløj over en lille by med små firkantede hvide huse, der alle havde fladt tag.

Jeg bad hesten om at sætte mig ned på et af tagene. Det gjorde den. Ingenting skete.

Jeg prøvede alt muligt, men her virkede bare kulisseagtigt og tomt. Så jeg kaldte den bevingede hest tilbage, og den kom. Jeg gav den ingen ordrer, så den fløj bare rundt på må og få. Intet skete. Derfor bad jeg den flyve mig tilbage til bjerget. Det gjorde den. Jeg fandt døren, der førte mig hertil og jeg gik tilbage ad den lange gang og direkte ind i det tomme rum.

Ulykkelig og træt satte jeg mig ned på gulvet og spurgte ud i rummet:

”Hvad er det, du vil have mig til at gøre?” Men der kom intet svar. Jeg var her helt alene, og stedet havde mistet sin magi. Jeg forstod det ikke. Var det noget, jeg havde gjort? Havde jeg på en eller anden måde forbrudt mig mod stedet her og dets ånd? Stadigt intet svar, så jeg vendte tilbage til den

fysiske verden. Her sad jeg så, i min elskede
karry-gule gyngestol og lod tårerne komme,
og alt imens de faldt, accepterede jeg mit
nederlag og sagde ud i værelset:

”Kære Gud, jeg ved ikke, hvad det
er, du vil have mig til at gøre. Jeg kan ikke
regne det ud, Jeg vil så gerne gøre det rigtige,
men ved ikke, hvad det rigtige er at gøre i
denne situation.”

Intet svar kom der, men den store Ånd, min
Gud, må have hørt mig - for et par nætter
senere på en campingplads i det midtjyske
skete dette...

Ja, sådan begynder min bog nummer to:
På vejen tilbage – velkommen til endnu
en rejse indad.

SJÆLENS MØRKE NAT

Min mand, Jens og jeg var gået i seng ude på campingpladsen, hvor vi havde vores campingvogn stående den sommer. Jeg var hurtigt faldet i søvn, men vågnede hen på natten, ved at det regnede ret kraftigt på

vores tag. Jeg havde lidt svært ved at falde i søvn igen, så jeg lå bare der i mørket og lyttede til regnen; det var faktisk ret hyggeligt. Men mørket omkring mig blev med ét meget tæt, og jeg kunne ikke bevæge mig.

Foran mig rejste der sig en statue af en slange, og inden jeg vidste af det, blev jeg ført ind i munden af slangen og ned igennem halsen på den. Jeg mærkede, hvordan trykket steg omkring hele min krop, idet slangens muskler klemte mig sammen for at sluge mig. Jeg lider af klaustrofobi og var tæt på at gå i panik, da noget ledte mig til kernen i mig selv og til den store ånd: GUD.

Jeg faldt lidt til ro, for jeg vidste med ét, at dette måtte ske. Ja, det var uhyggeligt og vildt skræmmende, men jeg vidste også,

at den store ånd var her hos mig, som han altid var og er. Så jeg gav slip og lod det uundgåelige ske.

Netop da løsnedes det stramme greb om mig, og jeg faldt ned i en stor grotte. Rundt om mig hang der store lysende fakler på væggene. De tændtes i det øjeblik, jeg forlod slangens hals og faldt mod grottens gulv.

Grotten var en blanding af en tronsal og et tempel. Langs den bagerste væg stod en stor trone, og på den sad en troldkvinde, mørk og mægtig. Ved hendes fødder lå en slange. Det så ud som om, den var lavet i bronze, men den var meget virkelig og i live, dens øjne var grønne og kølige.

Da jeg så ind i dens grønne kolde øjne, vidste jeg bare, at den ikke havde sin egen vilje.

Den var bundet til den mørke troldkvinde, den havde ikke noget valg og måtte følge hendes mindste vink. Hun vidste det, slangen vidste det og nu også jeg.

Hun ventede ikke længe, før hun viste mig sin magt. Hun sendte slangen direkte imod mig med sin troldstav. Slangen bed mig, og da dens gift rullede ind i mine blodårer, kunne jeg mærke hende; hun var overalt inden i mig, og hun trængte dybt ind i mit sind.

Der var ingen måder, hvorpå jeg kunne skjule noget for hende. Hun så alt, og hun så mig men ikke på en rar måde. Alt ved hende føltes koldt, hårdt og ondt. Hun kunne læse min tanker, og jeg kunne høre hendes stemme inden i mig. Hun tvang mig til at være fuldstændig ærlig, der var ingen måde,

hvorpå jeg kunne snyde hende. Jeg tror, det var hendes mening at skræmme mig, ved at tvinge mig til den form for ærlighed, men der var noget, hun havde overset. Indeni mig var den store ånd, og i hans nærvær slappede jeg af selv midt i denne fare. Den store ånd var ikke bange for hende eller slangen.

Jeg tog en dyb indånding, og gjorde mig klar til ærligheden og den smerte, der måtte følge i kølvandet af den. Da mit første ærlige svar faldt, blev jeg forundret over den lettelse, det var for mig, ikke at kunne være andet end ærlig, for det var ikke kun over for hende, at jeg nu var hundrede procent ærlig, det var jeg også over for mig selv.

Hendes første spørgsmål handlede om mig og om mit forhold til den store Ånd. Hvordan jeg havde fundet den, og om jeg ønskede at

forsætte mit nærvær med denne Guds ånd, og jeg svarede:

”Ja, det er mit ønske.”

Hun så da på mig med øjne fuld af vrede, og det skræmte mig. Hendes stemme lød igen og denne gang mere truende end sidst:

”Jeg vil give dig en mere chance for at forsage denne Gud og hans væsen.”

Den ro, jeg havde følt for bare et øjeblik siden, var nu væk. Shit, hvor var jeg bange! Jeg tror aldrig, jeg har været så bange i hele mit liv, men jeg vidste bare, at jeg måtte give hende det svar, der allerede havde lagt sig i mit hjerte og min hjerne, så jeg svarede:

”Du kan give mig så mange chancer, du vil, for at forsage den store ånd, men det kommer aldrig til at ske. Jeg ønsker ånden i mit liv, jeg elsker ham og ønsker hans nærvær.”

Jeg var bange for hende og bange for slangen, og det de kunne gøre ved mig, men jeg vidste bare at uden ånden i mit liv, ville jeg visne bort og dø.

Mit svar gjorde hende rasende, og hele natten sendte hun slangen imod mig, og hver gang tvang hun mig til at svare på det samme spørgsmål. Om og om igen spurgte hun mig:

”Er du sikker i din sag, er det den form for liv, du ønsker, et liv med ånden?”

Og hver gang svarede jeg: ”Ja!”

Slangen kom skiftevis som truende, tiggende og lokkende. Og alligevel vidste jeg med hele mit hjerte, at jeg ikke kunne svare anderledes. Mit svar var, uanset hvad der ville ske her:

”Ja, til det guddommelige og et liv med det.”

Den nat var en nat i skærsilden, og den var slem. Den store ånd forlod mig aldrig, men selv med hans nærvær så tæt på, begyndte jeg at blive træt, og jeg frygtede da, at det ville lykkes dem at knække mig. Men netop som jeg frygtede, at jeg ikke kunne vinde over dem, og min vilje begynde at ryste af udmattelse, skete der noget mærkeligt, ja det kom i hvert fald bag på mig.

Slangen stoppede alle sine udfald mod mig, trods troldkvindens ordre. Den vendte sig mod hende og sagde:

”Der er ikke mere, vi kan gøre. Dine ord har ingen magt mere og min gift ikke længere nogen virkning.”

Da brast loftet sammen, og et kraftigt lys trængte ind. I lyset opløstes troldkvinden, hendes stav og tronen. Tilbage stod kun

slangen og jeg. Den vendte mig sig mod mig og sagde:

”Fri af troldkvinden er jeg nu, hendes magt er brudt, jeg er fri men også alene.”

Jeg svarede ikke, vendte mig bare om for at gå, men bremsede, da slangen spurgte:

”Må jeg følges med dig?”

Jeg stod et øjeblik og prøvede at tænke, men jeg tror, jeg var for træt til at tænke en eneste tanke, og jeg var ikke bange mere, så jeg nikkede bare og fik en fornemmelse af, at dette var meningen helt fra begyndelsen. Troldkvindens magt måtte brydes og slangen følge med mig.

Jeg spurgte den alligevel:

”Hvorfor vil du gerne følges med mig?”

Den svarede:

”Jeg ved ikke længere, hvem jeg er.”

Så en lille pause, hvor den, tom i blikket så sig omkring, som søgte den efter noget gammelt, noget genkendelig. Jeg kunne se, at den ikke fandt det. Mens jeg stod og så på slangen, gik dette op for mig: slangen var af hankøn. Det kom godt nok bag på mig. Havde den hele tiden været det? Eller var det her i frihedens lys, at jeg så det? Jeg ved det ikke, og måske det var uden betydning for mig? Men for ham havde det en betydning, det kunne jeg bare mærke.

Han vendte sig om, så på mig og sagde:

”Jeg har været bundet til troldkvinden i så mange år, og nu hvor hendes magt er væk, ved jeg ganske simpelt ikke, hvem jeg er.” Jeg stod lidt og tænke; det her havde godt nok taget en interessant drejning. Hvad havde formålet med denne nat været? Hvad

ville ånden have mig til at forstå? Hvorfor gav ånden mig denne oplevelse? På få sekunder kom svaret til mig: Jeg var som slangen fri af troldkvinden men også uden viden om, hvem jeg var. Jeg var ikke den, jeg var, før jeg faldt heller ikke kun den skadede, men hvem var jeg så?

Jeg stod bare der, jeg var gået i stå, - kunne ikke tage et eneste skridt, med mindre det gik i retningen af at finde ud af, hvem jeg virkelig var.

Jeg var menneske ja, men jeg følte mig som mere end det. Netop da vendte mit sind og mit fokus tilbage til campingvognen. Slangen og grotten var væk. Slangen havde jeg ikke nået at få med mig. Var det mon en fejl? Regnen var stilnet af, men jeg faldt ikke i søvn med det samme. Jeg lå længe og

tænkte over, hvad det var, jeg havde oplevet. Dette var så anderledes end noget, jeg havde oplevet før, for det hele var sket i vågen tilstand. Dette var ikke en drøm. Jeg havde læst et sted om andre mennesker, der havde oplevet noget der lignede, de kalde sådanne oplevelser for 'Sjælens mørke nat.'

Næste morgen vågnede jeg op til solen, der skinnede og masser af liv på campingpladsen. Lidt stille og ret påvirket af nattens oplevelse gik jeg tænksomt rundt resten af dagen. Selv om det havde været en hård og skræmmende nat, var jeg på en måde også glad for oplevelsen. Den havde gjort det klart for mig, hvor engageret og klar jeg var til et liv med det guddommelige. Intet kunne lokke mig eller skræmme mig bort. Jeg ville det her.

Kort tid efter den oplevelse begyndte en kraft at vokse frem inden i mig, en kraft der dag for dag blev stærkere og stærkere. Den trak mig tilbage ad, som om den ville tilbage i tid, men jeg kæmpede imod, for jeg troede, at det ville være en fejl at gå tilbage ad, tænkte, at hvis jeg ville være hel, måtte jeg fortsætte fremad.

Et par nætter efter drømte jeg dette: En elastik var blevet fæstnet på min krop, og den havde rod i fortiden. Jeg prøvede at ignorere den, men med tiden blev den bare mere og mere stram for til sidst helt at forhindre mig i at gå fremad. I desperation lændede jeg mig frem med alt min vægt, da sprang elastikken, og jeg faldt hovedkulds på næsen ned på jorden foran mig. I det samme hørte jeg en stemme sige:

”Løb Betina, løb bagud, løb tilbage.”

Men min hjerne og mit hjerte trak i forskellige retninger. Min hjerne fortalte mig alt det, den havde lært, og den brugte en stærk fornuft, men mit hjerte græd, og jeg vidste ikke hvorfor.

Stemmen talte igen: ”Løb Betina, løb tilbage.”

Men jeg græd og sagde til stemmen:

”Hvis jeg løber bagud nu, er alt jo tabt. Jeg har kæmpet så hårdt for at komme her til, jeg må bevæge mig fremad.”

Da sagde stemmen.

”Hvem siger, at tilbage ikke kan være dit fremad?”

Jeg ventede ikke på, at min hjerne fik tid til at tænke nærmere over dette mærkelige spørgsmål. Jeg rejste mig bare og løb, alt hvad jeg kunne bagud, tilbage i tid og

bagud i sted. Jeg lo af glæde og af lettelse og af noget, jeg ikke forstod. Noget var faldet på plads inden i mig, og for første gang i uendelig lang tid gav alting mening. Stemmen fløj afsted ved siden af mig, også den lo af glæde og lettelse.

Jeg løb så langt tilbage i tid og i sted, at jeg til sidst kom til Egypten - i tiden før vores tidsalder. Jeg stod i Kleopatras tronsal. Her var helt tomt for mennesker. Af en eller anden uforståelig grund satte jeg mig på Kleopatras trone og... så vågnede jeg. Hvad i alverden var det? Jeg kiggede på uret, klokken var 00.00.

Der var noget mærkeligt ved denne drøm, den virkede mere virkelig end noget, jeg havde oplevet i mit fysiske liv. Det var som om, verdenen indeni kaldte på mig, men jeg

vidste ikke, hvordan jeg skulle komme dertil. Jeg havde forestillet mig, at jeg igennem meditation ville kunne vende tilbage, men jeg havde mediteret mange gange de sidste par måneder, uden at der skete andet, end jeg bare faldt ind i en dyb indre ro, hvilket jo i sig selv var rigtigt dejligt.

Jeg nød den stilhed, som opstod både indeni i og overalt omkring mig, men den bragte mig ikke til den indre verden.

Jeg stod op og gik ind på mit værelse, hvor jeg satte mig i min gyngestol og prøvede at finde hoved og hale i det, jeg havde oplevet igennem den sidste tid. Hvorfor fik jeg denne drøm, og hvordan hang den sammen med min oplevelse den nat i campingvognen. Hvad betød det hele?

Men jo mere jeg sad og tænkte over det hele, jo flere spørgsmål opstod der bare. Der syntes at være flere spørgsmål end svar, men én ting stod lysende klart for mig, og det var, at jeg hurtigst muligt måtte vende tilbage til den indre verden, men hvordan??

Jeg måtte have hjælp fra den indre verden og det guddommelig, så jeg bad den aften. Jeg bad om hjælp og guidning, og jeg bad om støtte. Min bøn blev hørt.

Dagen efter vågnede jeg ved lyden af regn og torden. Det lød som om himmel og hav stod i et, og jeg vidste bare, at uvejret var skabt af det guddommelige, der var kommet for at hente mig. Jeg kunne slet ikke vente med at komme op og møde det.

Jeg sprang ud af sengen og flåede skabslågen op, fandt hurtigt noget tøj at tage på - ud på

badeværelset og smed noget vand i hovedet, ud i køkkenet, hvor jeg hurtig slugte noget havregryn, min foretrukne morgenmad.

Min mand så op fra sin mobil og spurgte:

”Hvorhen i denne fart og så tidligt på dagen?”

Jeg vidste, at han ikke rigtig troede på min indre verden og på det guddommelige, så jeg svarede bare lidt undvigende:

”Jeg vil bare gerne nå ud at gå en tur i regnvejret, inden regnen stopper, og solen igen titter frem.”

Han nikkede, for han vidste, hvor meget jeg elskede regnvejr og sagde:

”Husk at tage regntøjet på.”

Jeg smilede, glad over hans store omsorg for mig, tog regntøj på og så var jeg ude af døren. Jeg standsede op, gik tilbage, åbnede

døren ind til lejligheden igen og råbte:

”Vi ses!” Og så var jeg væk.

Godt at vi havde boet sammen i så mange år. Han kendte mig og vidste, at jeg til tider reagerede anderledes på verden udenfor, end de fleste andre mennesker gjorde, som f.eks. min forkærlighed for regn, kulde og mørke.

Et af vores voksne børn sagde for nyligt til mig: ”Mor, du bliver altså mere og mere mærkelig med alderen, men samtidig bliver du også mere og mere dig.” Det var sødt sagt, syntes jeg.

Jeg løb ned ad trappen og ud på gaden, så op på himmelen, der nærmest var sort. Det buldrede et sted i det fjerne, og et lysglimt lyste himlen op, da et lyn fløj igennem luften. Jeg er bange for tordenvejr, men der var ikke tid til at stå her og være bange, for den

indre verden kaldte på mig. Jeg kunne mærke kaldet indeni, og jeg vidste, hvor det ville have mig til at gå hen, så jeg gik hen over vejen og krydsede igennem den lille park over for vores lejlighed og over på Jørgen Kroghs vej, som jeg fortsatte ud ad. Vejret opførte sig mere og mere skræmmende og mærkeligt.

Jo tættere jeg kom på Kirkegade, jo flere små energiudladninger opstod der, og de løb i små korte momenter hen over vejen og fortovet foran mig, det var så magisk at se på. Da jeg til sidst nåede helt hen for enden af vejen, stoppede jeg op.

Det, der havde ført mig hele vejen hertil, var forsvundet, og jeg vidste ikke, hvilken vej jeg nu skulle gå. Vejen lå helt øde, ikke et menneske var at se nogen steder. Pludselig

lød der et drøn fra himmelen og samtidig slog et lyn ned, et par meter foran mig og flængede det fysiske. Foran mig opstod der en sprække og ud igennem denne stod et stærkt lys.

Jeg gik forsigtigt frem, holdt den ene side af den flængede virkelighed lidt til side og trådte så ind. I det samme lukkede hullet sig bag mig. Jeg var atter i den indre verden.

DE SYV SLØR

Solen skinnede fra en skyfri himmel og varmede så dejligt. Jeg lukkede øjnene og tog en dyb indånding for lige at finde ind i roen og for at mærke ånden. Efter lidt tid åbnede jeg langsomt mine øjne igen. Jeg åbnede min regnjakke og slog huen ned for bedre at kunne se det hele.

Der var nu ikke så meget at se. Jeg stod på en lille grussti, der førte både til højre og til venstre for mig, og ellers var landskabet mest bare en masse sand.

Langt ude i horisonten var der nogle bjerge. Lidt skråt til højre for mig hang syv lagener på syv tøjsnore. De hang alle lidt forskudt for hinanden, ind imellem kom en lille brise og legede let med dem i vinden, og ellers skete der ikke rigtigt noget.

Lidt bag mig lå et lille hyggeligt bondehus med et stengærde rundt om og en lille havelåge, der ledte ind til en have med et væld af blomster og en veltrimmet græsplæne.

Jeg besluttede mig for at gå hen og banke på døren, for at se om der var nogen

hjemme. Men inden jeg trådte ind i haven, tog jeg mit regntøj og gummistøvlerne af. Tøjet hængte jeg på en af tøjsnorene, og gummistøvlerne stillede jeg på jorden ved siden af. Mine strømper tog jeg også af, foldede dem ind i hinanden og lagde dem så ned i den ene støvle.

Så smøgede jeg mine bukseben op og gik ind af havelågen og op til huset.

Efter et par forsigtige bank på døren uden svar, bankede jeg lidt hårdere og døren spang op.

Huset virkede tomt, men for en sikkerheds skyld spurgte jeg flere gange undervejs rundt i huset:

”Hallo, er her nogen?”

Men der var ikke nogen, der svarede. Huset

var smukt møbleret og så meget beboet ud, men her var ikke nogen.

Jeg gik ud igen, sørgede for omhyggeligt at lukke døren og havelågen efter mig.

Der stod jeg så tilbage på stien, og der var stadig ingen mennesker eller dyr for den sags skyld. Stod lidt og så både til højre og venstre, før jeg besluttede mig for at gå ad stien til venstre, men jeg var ikke gået langt, før jeg igen stod ved huset? Okay time out!

Hvad skete der her? Jeg prøvede i stedet at gå til højre men med samme resultat, ligeledes fremad og bagud - hver gang endte jeg ved det lille hus.

Det var som at være fanget i et computerspil. Jeg havde ingen idé om, hvordan jeg skulle komme videre herfra.

Hvis dette var et slags computerspil, måtte der være noget, jeg skulle trykke på, eller noget jeg skulle gøre, og så ville en ledetråd dukke op.

Jeg gik straks i gang med at trykke på alt, hvad jeg mødte på min vej. Jeg nåede hele vejen rundt og endte igen ved det samme hus. Intet nyt og intet var forandret, nåede jeg lige at tænke, da jeg fik øje på noget.

Hen over stengærdet hang der en gul kjole, en hvid kappe, ved siden af stod en hvid vandrestav og på jorden en sort rygsæk.

Jeg tog tøjet på, rygsækken svang jeg op på skulderen, og så tog jeg staven i hånden.

Med fornyet energi og håb begav jeg mig igen afsted. Men ud over det nye tøj og en enkelt sommerfugl, der dukkede op og fulgtes lidt med mig hen ad vejen, syntes

intet at være forandret. Jeg stillede mig træt og varm op af stengærdet.

Jeg var træt og varm, men jeg var også ulykkelig og bange, for det her mindede så meget om den tomhed, der har mødt mig det sidste års tid, når jeg havde forsøgt at rejse til den indre verden. Jeg troede, at det denne gang var anderledes, fordi jeg følte, at den indre verden havde kaldt på mig, og fordi min sjæls mørke nat, syntes at have forberedt mig på denne rejse, men jeg tog åbenbart fejl.

Jeg ville ikke engang forsøge mig med et spørgsmål, jeg rejste mig bare klar til at se mit nederlag i øjnene og gå tilbage, samme vej som jeg kom ind, så forestil dig min overraskelse, for ikke at sige chok, da en stemme pludselig svarede mig.

Den lod til at svare på det, jeg spurgte om, sidst jeg besøgte den indre verden. Kan du huske det tomme rum? Jeg spurgte dengang:

”Hvad er det, du vil have mig til at gøre?”

Den gang lød der intet svar, men nu kom svaret:

”Jeg vil have dig til at gå igennem vasketøjet.”

Mig:

”Vil du have mig til at gå igennem vasketøjet?”

Der kom intet svar. Jeg prøvede igen.

”Jamen, der er ingenting bag ved vasketøjet, jeg har været omme på den anden side af de syv lagener, og der er ingenting andet end sand og bjerge.”

Stadigt intet svar, så jeg rejste mig og gik forbi vasketøjet om på den anden side, ingen overraskelse der.

”Bjerger og sand nøjagtigt som jeg sagde,” sluttede jeg nok lidt for selvtilfreds. Stemmen sagde igen:

”Jeg bad dig om at gå igennem vasketøjet.” Jeg var kommet om til stengærdet igen, og nu var jeg faktisk ved at være lidt træt af denne leg og svarede surt:

”Det har jeg lige gjort, og der skete ingenting”

Længere nåede jeg ikke, før stemmen igen talte og denne gang noget mere bestemt, hvilket jeg nok havde fortjent set i bagklogskabens lys.

”NEJ, du er gået udenom mange gange, men du er endnu ikke gået igennem.”

Der var noget ved hans stemme, der gjorde, at jeg besluttede mig for at gøre, som han bad mig om. Min fornuft drillede mig og gjorde grin med mig, lidt hånligt sagde den:

”Hvad forventer du, der skal ændre sig, bare fordi du går en anden vej? Igennem eller uden om, resultatet vil være det samme, bare vent og se.”

Jeg ignorerede den og gik fremad, tog hånden op og løftede det første lagen til side, så den næste alt imens jeg talte:

”En, to, tre og fire.”

Her stoppede jeg op lidt. Noget var vågnet inde i mig, noget der sovet i mange år. Jeg var spændt, nervøs og nysgerrig alt sammen på samme tid. Med hånden flyttede jeg lagen nummer fem og seks til side og stod så igen stille, for noget i mig tvivlede.

Jeg havde ingen idé om hvorfor, men jeg vidste instinktivt, at hvis jeg tog det næste skridt, var der ingen vej tilbage. Før nu havde jeg kun oplevet den indre verden, når ånden havde givet mig lov til det, men hvis jeg gik igennem alle syv slør, ville dette ændre sig. Den indre verden ville stå åben for mig altid, så jeg fremover ville se begge verdener på samme tid og alligevel gik jeg fremad. Fremad driften i mig var nu så stærk, at den tilsidesatte min hjerne og dens opfordring til forsigtighed. Jeg fulgte i stedet mit hjerte og skubbede nysgerrigt og med lidt rysten på hånden det sidste lagen til side. Dér lå den smukkeste lille oase. En fin lille sø med et par palmer, hvor man kunne træde lidt ind i skygge.

Jeg havde nær tabt både næse og mund af

bare forundring, og min hjerne tog igen over, den nægtede at tro på det, den havde oplevet, så jeg måtte turen tilbage igennem lagenerne for med selvsyn at se, at oasen ikke lå her når jeg gik udenom og ganske rigtigt lå her ingen oase, ingen sø og ingen palmer.

Hurtigt tog jeg turen igennem de syv lagener igen og Vupti, der lå oasen.

Stemmen talte igen til mig:

”Forstår du, hvad det er, stedet her prøver at fortælle dig?”

Jeg tøvede lidt, inden jeg usikkert svarede:

”Der er forskel på at gå uden om og gå igennem. Nogle gange må jeg som menneske gå igennem noget for at se eller forstå det, der ligger bag selv oplevelsen.”

Stemmen svarede:

”Det er et rigtigt godt svar. Godt set, Betina. Kan du se mere i oplevelsen?”
Jeg rystede lidt på hovedet, stod og tænkte lidt og svarede så alligevel:

”Det er anderledes end sidst, jeg besøgte den indre verden på en eller anden måde, men jeg har svært ved helt at sætte ord på forskellen.”

Stemmen opmuntrede mig til at forsætte, så jeg sagde:

”Noget ændrede sig, da jeg gik igennem lagenerne, måske specielt det sidste.”

Den maskuline stemme lo varmt og sagde:

”Du har helt ret, bliv ved med at være så opmærksom på dine omgivelser og dit indre, og det vil føre dig langt. De syv lagener var, og er, de syv slør. Dem måtte du gå igennem, for at kunne se bag ved det

fysiske og forstå den visdom, der ligger her. Denne rejse vil være anderledes end sidst, du var her.”

Jeg måtte have set nervøs ud, for han sagde:

”Der vil altid være hjælp for dig at finde, men du vil have lettere ved at forstå og se indsigterne bag alt det, du oplever den gang.”

Med disse ord forsvandt stemmen, og jeg måtte selv finde ud af, hvordan jeg kom videre herfra. Det var jeg helt i ro med, en dyb ro havde sænket sig over mig - for lige nu i hvert fald.

Solen skinnede stadigt fra en skyfri himmel, og det var meget varmt, så jeg besluttede at gå ned til den lille oase og soppe lidt.

Vandet var ikke direkte koldt, men havde alligevel en dejlig kølende effekt.

Egentlig ville jeg bare have nøjedes med at gå lidt rundt i vandkanten, men der var jo ingen her, og vandet var så dejligt, så efter at have tjekket en ekstra gang at jeg virkelig var alene her, tog jeg mit tøj af, stillede rygsækken på jorden, stillede vandrestaven op af en palme og gik ud i vandet.

Da det nåede til brystet, bøjede jeg knæene lidt, og således fik jeg hovedet under vand bare lige et par sekunder. Men det var alt, der skulle til åbenbart, for da jeg kom op igen, var jeg ikke længere i de syv slør verden, og jeg var ikke længere mig, jeg var Kleopatra.

Først blev jeg meget overrasket, men så huskede jeg den mærkelige drøm, om elastikken der havde rykket mig bagud og sprang, hvorefter jeg var løbet bagud i tid og sted, og drømmen var endt med, at jeg satte mig på Kleopatras trone.

Det måtte være det her, drømmen havde varslet. Nu vidste jeg, at jeg var på rette tid og sted.

KLEOPATRA

Jeg var gået ned i søen og ned under vandet som Betina og kom op som Kleopatra på den anden side. Jeg var i hendes palads og badede i et bassin, der var fyldt med mælk. Jeg var i hendes krop, men var på ingen måde herre over den, jeg var der mere som en slags observatør.

Hun gik langsomt, med rank ryg hen til trappen og op af bassinet fortsat uden ændring i fart eller holdning videre ud i rummet. Hun var meget veltilpas i sin krop og med sin egen nøgenhed. Det var til gengæld noget helt nyt for mig.

Jeg var målløs, var det sådan, det føltes at leve i dyb fred med sig selv og sin krop? Der var ingen skam og intet mindreværd over at være født som kvinde. Det var fantastisk. Sådan ville jeg også leve.

Et par tjenerinder trådte frem med en kåbe. Hun stoppede op lige længe nok til, at de kunne give hende den på, og så gik hun majestætisk videre, og tjenerinderne gik med. Kleopatra havde mange tjenere og tjenerinder, fandt jeg ud af. Hun behandlede dem alle pænt, men jeg mærkede noget

specielt, når hun var sammen med tjenerinderne, for med dem følte hun en samhørighed, som jeg aldrig selv havde kendt til. Hele den dag var jeg Kleopatra eller en del af hende, og jeg så alt, hvad hun så, mærkede alt hvad hun gjorde, oplevede med krop og sind Kleopatras liv.

Det var så anderledes at være hende, end det var at være mig. Den største forskel på mig og hende var nok, at hun var bevidst om sin egen kvindelighed, og hun var stolt af og glad for at være kvinde. Det var virkeligt dejligt for mig at være Kleopatra.

Jeg følte så mange ting, som jeg aldrig havde følt før. Jeg lærte så meget ved at have fået denne oplevelse. Jeg var rørt og taknemmelig for det, specielt samhørigheden gjorde noget godt for mig.

Jeg tror, jeg havde fået det med, som jeg var sendt hertil for at opleve, og jeg var nu klar til at drage videre. Om natten svævede jeg ud af Kleopatras krop.

Jeg stod da i min egen krop ved siden af hendes seng, og jeg blev først rigtig bevidst om mig selv, da jeg mærkede noget vådt løbe ned ad min kind. Jeg græd... Hvorfor græd jeg? Fordi samhørighedsfølelsen var væk, jeg følte mig atter alene i verden.

Det er en følelse, jeg har haft det meste af mit liv. Det er som om, jeg ikke rigtigt hører til nogen steder, at jeg er her alene.

Det har hjulpet mig at få min egen familie. Jens og vores drenge føles som en familie, jeg har skabt, og jeg elsker dem så højt, og det er en dejlig følelse at have dem omkring

mig, men følelsen af at være her alene på en eller anden måde, er stadig hos mig, og det er ikke nogen rar følelse.

Skønt jeg havde lært meget af at leve som en anden - i en anden, var jeg nu tilbage i min egen krop og måtte forholde mig til det. Jeg måtte gå videre som mig.

Klar til at gå videre vendte jeg mig om mod døren for at gå, men bremsede midt i det første skridt, for en mærkelig hund, stor med strid grå pels, kom til syne i døråbningen. Den kikkede direkte på mig, stod så stille et øjeblik, hvorefter den vendte sig og gik.

Jeg er vildt bange for hunde, vil jeg lige tilføje her, så min første indskydelse var bestemt ikke at gå efter den, men da jeg

ikke fulgte med den, kom den tilbage efter mig. Den så igen på mig, hvorefter den prøvende lagde sit hoved lidt på skrå, som for at sige:

”Kommer du ikke lige med mig? Jeg lover, jeg gør dig ikke noget.” Forsigtigt fulgte jeg med på behørig afstand. Vi gik ned ad gangen, og jeg overvandt ret hurtigt min angst for hunden, for jeg indså, at hvis den ville gøre mig noget, havde den nok allerede gjort det.

Det var nat, og alt var stille. Der faldt et svagt lys på gangen foran min fødder. Lyset kom ind af nogle ovenlysvinduer, jeg kiggede op og så den smukkeste fuldmåne.

*Jeg ved ikke, om jeg har fortalt det,
men jeg elsker natten og stilheden, der
sænker sig overalt. Jeg elsker det mørke,
natten bringer med sig og alle himmelens
stjerner og månen. Mest af alt elsker jeg en
fuldmånenat, så bliver det bare ikke
meget bedre.*

Efter at have stået og nydt fuldmånen og
nattens stilhed blev jeg opmærksom på
hunden, der stod længere fremme i en
døråbning; denne dør førte ud af paladset og
ud i den sovende by udenfor. Vi gik i ly af
husene, til vi kom til udkanten af byen.

Jeg havde hele tiden følt, at vi var lidt i fare,
og hundens opførsel bekræftede mig i det.
Det var nok bedst ikke at blive set, så jeg
holdt mig tæt til hunden og gjorde som den.
Da vi kom til et af de sidste huse i byen,

drejede hunden pludselig af og var væk.
Faren var åbenbart ovre.

Jeg fik en fornemmelse af, at dette sted lå
uden for deres rækkevidde, hvem DE så end
var? Et nærmest usynligt tæppe lagde sig
over huset, jeg stod ved, og hunden kom til
syne igen. Den gik ind i en lille stald, og
jeg gik med. Her rullede den sig sammen
på gulvet i en bunke halm og faldt straks i
søvn. Jeg lagde mig også ned i halmen. Der
var et lille hul i taget, hvorfra fuldmånens
lys kom ind. Jeg lå og så på det smukke lys,
indtil jeg faldt i søvn.

Næste morgen vågnede jeg ved, at en hane
galede et eller andet sted tæt på. Solen
skinnede nu ind igennem hullet i taget.
Hunden var ingen steder at se. Jeg strakte
mig og stod op. Uden for den lille stald var

der godt gang i både dyr og mennesker. Min mave knurrede. Jeg var sulten.

Jeg blev opmærksom på en gammel mand, der stod i udkanten af gårdspladsen. Det så ikke ud til, at nogen af de andre havde set ham. Han havde en grålig kappe over sig, den så meget slidt ud, hættten var trukket op over hans hoved, så man ikke rigtigt kunne se hans ansigt. Han stod med et stort brød i hånden og brækkede små stykker af til fuglene, der flokkedes om fødderne på ham. Jeg tænkte, når han er villig til at dele sit brød med fuglene, ville han måske også unde mig et stykke.

Jeg begyndte at gå over imod ham, men inden jeg nåede helt derover, vendte han sig om, så direkte på mig, smilede stort og sagde:

”Nå, der er du, skal vi se at komme afsted?”

Jeg må have set meget mærkelig ud i hovedet, for han sagde:

”Til det store råd.”

Jeg rystede bare på hovedet for at vise ham, at jeg ikke vidste, hvad han snakkede om. Han smilede bare og rakte mig et stykke brød, og derefter fiskede han en læderflaske frem og rakte den til mig. Den var fyldt med dejlig friskt og koldt vand.

Han stod lidt og så på mig, imens jeg tog et par slurke vand og tog en stor bid af brødet, derefter vendte han sig væk fra mig og tog en stav, der stod op af muren foran ham, og så begynde han at gå.

Jeg besluttede mig for at gå med ham. Da jeg var mæt og havde drukket vandet,

vendte jeg min opmærksomhed mod den gamle mand, som gik foran mig. Jeg tog et par store skridt for at komme op på siden af ham.

Det føltes trygt og godt at gå her ved siden af ham, og da der ikke blev sagt noget, havde jeg god tid til at studere naturen omkring mig. Det var imens, jeg gik der og studerede omgivelserne, at jeg blev opmærksom på staven i den gamle mands hånd. Jo mere jeg så på den, jo mere intens blev følelsen af, at den også studerede mig. Den gav sig til at vibrere, og en lyd udgik fra dens kerne.

Jeg var nærmest hypnotiseret, så det gav et helt sæt i mig, da den gamle pludselig sagde noget til mig. ”Åh!” Sagde han. ”Du kan høre Alron synge, det er godt.” Der var

ikke noget spørgsmål i det, det var bare en konstatering, så jeg nikkede bare og sagde ikke noget.

Der var noget ved ham, der forvirrede mig. Det var som om, han forandrede sig lidt hele tiden, og for hver gang han ændrede sig, opdagede jeg, at min holdning til, og mening om ham, også ændrede sig. Så jeg opgav lidt at forholde mig til ham. Måske var det vigtigt for min tid sammen med ham, at jeg ikke dannede mig nogen forudbestemte meninger om ham? Da jeg slap mit fokus på ham og vendte det imod mig selv, blev jeg lidt forskrækket, jeg var ikke længere i min krop. Jeg hang som en usynlig kraft oppe i luften, jeg kunne se min egen krop under mig.

Jeg var ren bevidsthed. Jeg kunne se, og jeg

kunne observere, men jeg kunne ikke agere.
Alt omkring mig stod knivskarpt, og jeg
blev opmærksom på hunden fra paladset,
den gik lige bag os. Hvor længe havde den
gået der? Den var ikke med os, da vi gik ud
af byen, det var jeg ret sikker på.

Som ren bevidsthed kunne jeg se alt og
kunne høre selv den mindste lyd. Den
brummende lyd, jeg før havde hørt komme
fra stavens midte, lød nu højt og klart. Den
sang, det gjorde den virkelig.

Den gamle havde haft ret, da han sagde,
at staven Alron sang, jeg havde bare ikke
kunnet høre det før nu.

Jeg svævede over de to på stien - den gamle
mand og min fysiske krop, da jeg fik øje
på noget. Alrons sang havde skiftet lyd og

sammen med den nye lyd, udgik der en
blålig energi fra den, som lagde sig om min
fysiske krop, der gik der på stien.

Der gik lidt tid, inden jeg helt kunne sætte
ord på, hvad det var, den blå energi gjorde
ved mit menneskelige jeg. Den gjorde min
krop yngre. Mit menneske-jeg, blev yngre
og yngre lige dér for øjnene af mig.

Hun gik bagud i tiden, imens vi andre
fortsatte fremad i nuet. Hun stoppede op
og så forvirret op på den gamle. Hun måtte
have mærket den forandring, der var ved at
ske med hende. Han tog hendes hånd, aede
den let og sagde så:

”Alt er vel, alt er, som det skal være,
Alron synger dig tilbage i tid.”

Vi gik videre i stilhed i noget tid. Jeg så mit

menneske-jeg gå fra at være voksen til igen at være teenager. Hun fortsatte med at gå og snakke med den gamle, men jeg kunne høre, at samtalen ændrede sig. Den tilpassede sig hele tiden, så den passede til hendes alder.

Hun blev pludselig opmærksom på hunden, der gik lidt bag dem. Hun spurgte den gamle:

”Er det din hund?” Han smålo, alt imens han svarede: ”

Jeg ved snart ikke, om det er ham, der tilhører mig, eller det er mig, der tilhører ham, men vi har vandret sammen i mange år. Han hedder Albert.”

Hun spurgte så den gamle:

”Hvad hedder du egentlig?”

Jeg undrede mig over, at det slet ikke var faldet mig selv ind at spørge ham om det, da

jeg havde fysisk form, og var den, der gik sammen med ham. Jeg hørte ham svare:

”Aron.”

Hun havde været så optaget af sin samtale med Aron, at hun ikke havde lagt mærke til, at hun nu igen var blevet yngre, man da hun blev bevidst om det, blev hun bange og greb fat i hans ærme.

Han standsede straks op og så ned på hende. Hun var nu blevet ni år gammel. Hun så ud til at ville sige noget, men der kom ingen ord ud af hendes mund, hun så bare bange op på ham. Han smilede sødt ned til hende og sagde varmt og kærligt til hende:

”Du skal ikke være bange, mit kære barn. Dette er nødt til at ske, og jeg er lige her ved din side hele vejen.”

Det svar så ud til at tilfredsstille mit barne-

jeg for nu, og vi gik videre ud ad stien, der efterhånden var blevet til en lille sandet sti, der nu førte os ind i en skov.

Foran os begyndte der at dukke forskellige væsener op. Der var Elver og troldkvinder, der var mennesker fra forskellige lande, der var også et par formskiftere imellem dem. Der var nogle, som lignede mennesker, men var mere gennemsigtige, og andre der ligesom flimrede. Der var en kvinde, der var lavet af lyse pastelfarver. Hun var en af regnbue-menneskerne, forklarede Aron mit barne-jeg.

Alle nikkede og hilste på hinanden, men mere sagde de ikke til hinanden. De gik bare der side om side, som ventede de på nogen eller noget.

I det øjeblik vi ramte den tid, hvor mit barne-jeg blev seks år, skete der noget. Rundt omkring os opstod der spontane huller i vores virkelighed, og folk trådte uden tøven ind i hullerne, efterhånden som de opstod foran dem, som var det det mest naturlige i verden at gøre. Hullerne lukkede sig ret hurtigt, efter de var opstået, så man skulle være hurtig for at nå igennem.

Aron vendte sig om imod hunden bag os, bøjede sig ned og klappede den kærligt på hovedet og sagde:

”Du må hellere blive her Albert.”

Mere sagde han ikke, men Albert så ud til at være enig med ham, for den gik over til et højt grantræ og satte sig.

Aron slap mit barne-jeg et øjeblik, gik så over og hviskede et eller andet i hundens

øre, hvorefter han gik tilbage til mit barne-
jeg, løftede hende op på armen og trådte
ind igennem et af hullerne. Jeg svævede
igennem hullet sammen med de to.

DET STORE RÅD

Der stod de så, Aron og mit barne-jeg foran den smukkeste bygning. Jeg selv hang som en bevidsthedsform over dem og så på den smukke bygning. Jeg har ingen ord, der kan beskrive den, andet end at den ikke var af

denne tid og helt sikkert ikke af den verden, vi kender. Den var fysisk og så alligevel ikke. Det var nat her, og det var koldt. Overalt, hvor man så hen, var der sne, meget sne. Der var også nogle få snefnug i luften omkring os, men over os var de mørke skyer ved at trække væk, og i det fjerne dukkede den klareste stjernehimmel op.

Aron var stoppet op med mit barne-jeg på armen, han støttede hende blidt i ryggen, så hun kunne læne sig bagud og se lige op på den smukke himmel. Jeg selv var fanget af fascination over den store smukke bygning foran os. Den var lavet af vand, levende vand, som et vandfald men meget mere roligt. Udefra kunne man ikke se ind, men jeg kunne godt forstille mig, at man indefra kunne se ud. Uden at vente på de to andre,

svævede jeg indenfor i bygningen. Ganske rigtigt, som jeg havde forventet det, kunne jeg stå og se lige ud. Væggene var lavet af vand, fysiske og alligevel ikke. Herinde var alt lavet som udenfor af naturen selv, men hvor det var nat, vinter og koldt udenfor, var det varmt og sommerligt indenfor. Det var som at gå i en skov indendørs.

Jeg var trådt ind i en stor sal. Langs væggene stod der nogle små bålfade, og der var ild i dem alle, men det var en ild ulig noget, jeg nogensinde havde set. Ilden var hvid og blå, den udsprang ikke fra en brændeknude eller andet. Den så ud til at udspringe fra sig selv, - at være sin egen kilde.

*Hvor ville jeg ønske, at du kunne se det,
at jeg kunne tage dig med dertil og vise
dig det. Bygningen, folkene, ilden, salen,*

*stjernehimlen, sneen og vinteren uden for
og sommeren indenfor. Det hele var så
magisk, og jeg kunne mærke magien helt ind
i knoglerne. Det tror jeg også, at du
ville kunne.*

Inde i midten af salen stod der et stort bålfad. Da jeg så det, forstod jeg straks, at det var herfra, de små ildfade fik deres kraft, de udsprang ikke af sig selv men fra dette fad, denne ild.

Rundt om ildfadet i midten var der syv stole, de dannede tilsammen med det store bålfad 'Den indre Cirkel.' Stolene var lavet af naturen selv. Pil som skød op af jorden, snoede og drejede sig ind i former, der tilsammen skabte de syv stole.

Det var smukt og helt i tråd med resten af

oplevelsen her. Et lille stykke derfra startede rækken af bænke, der var formet ud af væltede træstammer. Skønt stammerne var væltede, bar de stadig grønne blade og så meget levende ud. Her var så ubeskriveligt smukt alle vegne.

Jeg stod og så rundt i salen, da jeg fik øje på Aron med mit lille barne-jeg på armen, de var også kommet herind. Foran dem stod en meget smuk kvinde. Hun bar en kjole, der var lavet i blå og hvidt, hun havde langt lyst hår og udstrålede så meget kærlighed og venlighed, at det nærmest var lidt overvældende.

Mens jeg stod og så på kvinden, skete der noget - en uvant følelse af tryghed, noget jeg ikke havde mærket i mange år. Det var som at være barn igen men uden alt det grimme.

Jeg tror ikke, det var mig, der havde disse følelser, det var mit barne-jeg. Hun smilede til kvinden, men lagde sig lidt genert ind til Aron. Jeg mærkede igen denne fantastiske men fremmede følelse af tryghed. Noget vågnede inde i mig, det lå i udkanten af min bevidsthed og bare ventede på, at jeg greb det, men inden jeg fik grebet om det, var det væk igen.

Mit barne-jeg så over på mig. Først troede jeg, at hun så på noget bag mig, men med ét vidste jeg bare, at hun så mig, eller måske hun bare fornemmede min tilstedeværelse, selvom jeg kun var her i ånd, en slags bevidsthedsform.

Jeg forsvandt lidt ind i egne tanker, og næste gang jeg så over på de tre, kvinden i den blå kjole, Aron og mit barne-jeg, stod han ikke

længere med mit barne-jeg på armen, han havde sat hende ned på gulvet, men holdt stadig fat i hendes lille hånd

Jeg så kvinden i blåt sætte sig på hug foran barnet og række sin hånd frem mod hende. Den gamle mand slap barnets hånd, så hun kunne hilse på kvinden. Da hun tog barnets hånd, sagde hun kærligt:

”Velkommen lille Måneprinsesse.”

Mit barne-jeg så op på kvinden med store øjne, men sagde ikke noget. Jeg blev ramt af en uforståelig glæde, og følelsen fra før vendte tilbage, der var noget på spil her, noget der var større end os alle... Og så var øjeblikket ovre. Jeg vidste ikke, hvad der var sket her, men det var magisk.

Der var kommet mange mennesker og andre væsener ind i den store sal. Jeg så ud over

forsamlingen og undredes. Hvad var det, kvinden i blåt havde sagt?

”Velkommen lille Måneprinsesse.”

Hvorfor havde hun kaldt mit barne-jeg for Måneprinsessen? Der kom ikke noget svar til mig, så jeg vendte igen min opmærksomhed mod kvinden. Hun havde rejst sig og sagde nu nogle få ord til Aron, hvorpå han atter tog mit barne-jeg i hånden og tog hende med over til bænke, hvor de satte sig ved siden af hinanden lige i udkanten af den indre ring.

Rundt omkring var folk ved at finde deres pladser. Jeg var forundret over, hvor hurtigt de mange mennesker kom på plads. I det øjeblik den sidste satte sig ned, brød de alle ud i sang. Først startede de med en sang, der blev sunget på nogle meget lyse toner som en velkomstsang. Jeg forstod ikke ordene,

da de sang på et sprog, jeg ikke kendte, men ordene var smukke, som en sang i en sang. Efter lidt tid slog de over i nogle mørkere toner, og seks personer trådte ind i salen.

De seks personer var alle kvinder, som gik meget majestætiske og ranke, ligesom Kleopatra. Der var noget med kvinderne i dette land. De var uden skam og uden skyld, stolte af at være det de var, kvinder der var lige med mændene. De seks gik hen til stolene i inderkredsen og satte sig. Det undrede mig, at de kun var seks, for der var jo syv stole i den inderste kreds. Hvem var den sidste stol til?

Jeg så mig omkring, for at se om en syvende var på vej, men ingen lod til at komme. Jeg blev opmærksom på folkene omkring mig; de kiggede alle på Aron. Var Aron

den syvende? Jeg ved ikke, hvorfor det overraskede mig, men det gjorde det. Han rejste sig, tog barnets hånd og sammen gik de ned til den tomme stol.

Han satte sig og tog hende på skødet. Jeg forholdt mig helt i ro og blev bare der, hvor jeg var. Jeg så Aron læne sig frem og hviske noget i øret på mit barne-jeg. Stor var min forbavselse, da jeg opdagede, at jeg kunne høre alt, hvad han sagde lige så tydeligt, som hvis det var mit øre, han havde talt ind i. Jeg var åbenbart forbundet til mit barne-jeg.

Jeg så kvinden, der havde kaldt mit barne-jeg for Måneprinsessen, rejse sig og tage ordet. Samtidigt var det, at jeg kunne høre Aron hviske:

”Kvinden, der taler nu, hedder Ali-Maria, hun er altings moder.”

Med ét forstod jeg, hvorfor mit barne-jeg havde følte så tryk i nærheden af den kvinde. Hun var det moderlige ophav, og vi var alle hendes børn. Ali-Maria talte til alle i salen, da hun sagde:

”Jeg takker jer alle for at møde op.

Tak for jeres store opbakning. I dag er Måneprinsessen vendt hjem til os. Hun vil indtage sin rette plads blandt os.”

Jeg troede, hun talte om mit barne-jeg, men imens hun talte, faldt hendes øjne på mig, og jeg begyndte at træde frem i en anden form. Jeg så ned af mig selv - og gav et lille gisp - jeg var lavet af samme materiale som bygningen, jeg stod i.

Jeg var lavet af vand. Men trods det, var jeg nu i stand til at gå og kunne røre ved alting. Det var på mange måder som at have en

fysik krop blot med den forskel, at denne var uden modstand.

Alles øjne var rettet mod mig, ikke fordi det var noget særligt for dem at se en person, der var lavet af vand, men fordi Ali-Maria havde henvist til mig. Hun flyttede blikket væk fra mig og så nu i stedet på hver enkelt af rådets medlemmer, imens hun fortsatte med at tale:

”Betina er hendes menneskenavn. Hun husker ikke længere, hvem hun er - heller ikke hvor hun kommer fra. Hun har glemt sit sande ophav, og hun husker ikke længere, at hun engang var prinsessen i dette land.”

Hun vendte sig om, så igen direkte på mig, og spurgte:

”Vil du lade os hjælpe dig med at huske, hvem du er?”

Det gik op for mig lige der, at den

forestilling, jeg havde haft som barn, at jeg var en prinsesse fra et andet land, rent faktisk var sand, i det mindste var det sandheden her.

Jeg vidste meget om det at være mennesket
Betina men intet om at være prinsessen;
hvem var hun? Og hvad var hendes
betydning? Og hvorfor blev hun kaldt for
Måneprinsessen, hvor kom det med
månen fra?

Der stod jeg så, med hovedet fuldt af
spørgsmål, da mindet om min sjæls mørke
nat pludselig trængte sig på. Det var det her,
den havde handlet om. Jeg havde glemt,
hvem jeg var, jeg havde glemt mit ophav.
Jeg forstod nu den sammenhæng, der var,
imellem det jeg oplevede her, og det der
skete den nat.

Alt, hvad jeg havde oplevet siden den nat,
havde ført mig til dette sted og denne tid, til
disse mennesker og denne mulighed, og jeg
vidste bare, at jeg måtte sige 'Ja tak' til deres
hjælp. Dette var min chance for at finde ud
af, hvem jeg virkelig var og er.

Der var en del af mig, som ikke bare var
menneske, men som var noget mere - noget
andet, og jeg ønskede at lære hele mig at
kende. Så jeg kiggede ud over forsamlingen
og nikkede.

Uden nærmere forklaring eller instruktion
begyndte de igen at synge, denne gang var
det mere som en tone end som en sang. De
holdt den samme tone i noget, der føltes som
en evighed. Det lød smukt og virkede meget
beroligende, og jeg så, hvordan sangen fik
mit barne-jeg til at falde i søvn, og ud af

hende svævede en ny udgave af hende.

En baby-udgave.

Jeg selv faldt i en form for trance, og ud af mig kom en ungdoms-udgave. Jeg var nu til stede i fire forskellige udgaver. Sangen stoppede, og Ali-Maria, som var Den store moder, havde sat sig med babyudgaven af mig i sine arme. Hun så ned på det spæde barn og talte:

”Vi vil lade denne baby være den første til at fortælle os sin historie. Hun vil selv vælge, hvad det er, hun ønsker, vi skal se. Det er ikke op til os at dømme eller bedømme det viste og det fortalte.”

Hun holdt en lille pause, så så direkte på mig og sagde:

”Jeg er ked af, at vi er nødt til at være til stede, mens dit baby-jeg viser dig det,

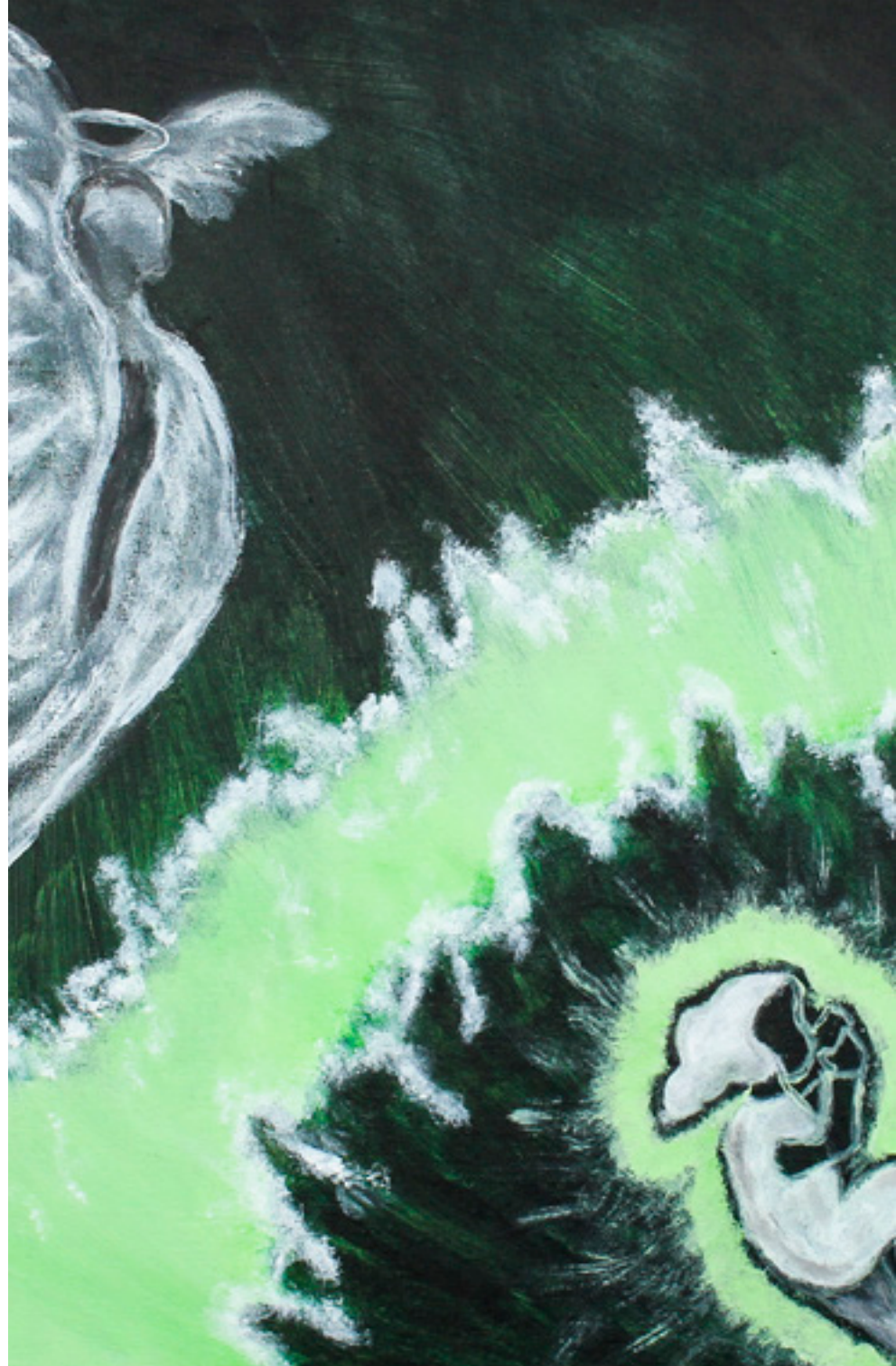
hun har til dig, men det er nødvendigt. For at vi kan transformere hendes oplevelser til noget visuelt, du kan se, må vi alle forene vores kræfter. Vil du acceptere vores tilstedeværelse?”

Igen nikkede jeg bare. Rundt omkring lukkede folk deres øjne og faldt i en dyb meditation på nær Ali-Maria, som studerede mig og min reaktion, alt imens hendes hånd lagde sig forsigtig på mit lille baby-jegs hoved. Hun strøg hende stille og roligt over panden med den ene finger, alt imens hun hviskede til det lille barn:

”Vis os dit sinds historie.”

Langsomt, men sikkert trådte et billede af en drage frem i ilden på det store bålfad i midten. Jeg stod lamslået og bange. Det, der viste sig i ilden, skræmte mig af en eller anden grund. Jeg var ikke sikker på, om jeg

havde lyst til at se, lyst til at huske. Inde i ilden fortsatte historien med at vokse, og landskabet bag dragen trådte tydeligere og tydeligere frem, og med ét var jeg ikke længere i den store sal, jeg var rejst ind i scenen fra bålet og var fanget der for nu.

DRAGEN OG ÆGGET

Jeg stod ved et hav, og under mine fødder var det hvideste sand. Jeg så ned af mig selv, jeg var her i min normale fysiske form. Dragen fra ilden fløj rundt højt over hovedet på mig, tog et par omgange og

landede så foran mig. Den bad mig om at kravle op på dens ryg, sammen fløj vi op gennem skyerne og afsted. Vi fløj længe over skyerne, før vi dykkede nedad igen, under os lå en lille gruppe af øer. Da vi var kommet over den største af øerne, begyndte dragen at flyve ned mod den. Vi landede lidt væk fra et stort vulkansk krater.

Jeg kravlede ned af dragens ryg, stod stille og så mig omkring. Ikke ret langt fra stedet, hvor vi landede, fik jeg øje på en rede med 3 store æg. Dragen, der havde hentet mig, gik helt hen til reden og så ned på æggene.

I dragens øjne var der sådan en stor kærlighed, som kun en forælder kan have til sine ufødte børn. Så jeg gættede på, at det var en hun-drage, jeg havde foran mig og dette var hendes æg. Det kunne selvfølgelig

også have været en han-drage, og så var dette faderen, men der var noget meget feminint over denne drage.

Mens jeg stod der og så på dragen og hendes æg, skete der en ændring, ikke så meget i omgivelserne som indeni. Temperaturen faldt drastisk. Jeg blev helt kold, og jeg vidste med det samme, at HUN var her: Monsteret. Jeg kendte hende. Hun var som Is-dronningen.

Men modsat Is-dronningen, der var hvid, smuk og i et let materiale, inden hun forvandlede sig, var Monsteret mørk og sværere at beskrive, idet hun hele tiden ændrede form. Hun var lavet af et tyndt, sort stofflignende materiale, og ud af stoffet dukkede hendes tynde krogede arme op. Og forenden af dem var det, der skræmte

mig allermest, de lange krogede fingre med skarpe kløer. Alt i mig skreg, at jeg skulle flygte - at jeg skulle komme væk, men det kunne jeg ikke. Hun havde lammet mig med sin kulde, jeg var frosset fast i tid og sted, kunne bare stå her tvunget til at se alt det, mine øjne ikke kunne klare at se. Noget i mig døde den dag, som det gjorde, hver gang monsteret var dukket op i mit liv.

Monsteret så ned på æggene og derefter over på den stolte moder. Først var der ingen reaktion at spore hos Monsteret, men så kunne man se et skifte i hendes øjne. Det var det her øjeblik, jeg nok hadede mest. Det var her, man vidste, at man var fortabt, og at intet nu ville kunne redde en. I hendes øjne var nu den vrede, som hun holdt skjult for omverdenen, men som hun så ofte havde

sluppet fri, når hun var alene med mig. Hun slap kun vreden fri, når hun var sikker på en sejr. Hun udvalgte altid et offer, der lå under hende i størrelse, styrke og magt.

En pludselig bevægelse henne fra reden tiltrak hendes opmærksomhed. Et af æggene var ved at udklækkes. Jeg vidste ikke, om det var hendes nærværelse, der satte det i gang, men under alle omstændigheder var det sikkert og vidst, at en af drageungerne netop nu var på vej ud til os.

Efter lidt tid stod det klart, at ungen kæmpede med mere end blot æggets skal og det at komme til verden, for da der endelig gik hul på skallen, væltede det ud med noget, der mest af alt mindede om tjære. En sort, klistret og ildelugtende substans, der truede med at kvæle den lille unge.

Jeg ville gå hen og hjælpe den, men monsteret holdt mig væk med sine lange arme og skarpe kløer. Jeg kæmpede hårdt og længe imod hende, prøvede at komme ungen til undsætning, men hun var så meget stærkere end jeg. Hendes kløer efterlod mærker på min hud, det gjorde de altid.

Ungen klarede i mellemtiden at komme ud af ægget uden hjælp, men dens kamp var langt fra ovre endnu. Den kæmpede med det sorte klister, der gjorde, at den gled længere og længere ud af reden for til sidst at falde helt ud over kanten. Den var på vej væk fra den sikkerhed, som reden, et hjem og en kærlig moder, udgjorde.

Jeg så op, for jeg var netop blevet mindet om dragemoderen, hun måtte da være et match mod det onde monster. Men hun var

ingen steder at se. En usynlig hånd rørte ved mine øjne og et øjeblik kunne jeg se det usynlige. Jeg så dragemoderen stå et lille stykke derfra med tårer i øjnene. Hun græd for sit barn, men hun græd også for monsteret. Det måtte være det her stemmen fra De syv slørs land, havde ment, da han sagde, at jeg nu ville være i stand til at se bag sløret. Her kunne jeg se både det synlige og det usynlige. Jeg så monsteret og drageungen, de var begge i det synlige, hvorimod dragemoderen, hendes tårer og hendes kærlighed, var i det usynlige i landet bag sløret.

Jeg havde undret mig over, at dens mor lod dette foregå uden at gribe ind. Men nu vidste jeg, at hun var i det usynlige. Fra landet bag sløret kunne moderdragen se og

høre alting, men det var ikke fysisk muligt for hende at gribe ind, og jeg vidste, at dette langt fra var ovre endnu for den lille drageunge. Dette var kun første angreb.

Jeg selv var blevet trukket ind i de kolde følelsers land, der hvor vreden og monsteret boede. Herfra stod jeg nu og så det hele ske. Over vores hoveder dukkede en stor rovfugl op. Monsteret havde hidkaldt den, det var jeg ret sikker på. Monsteret gjorde klar til sit næste angreb. Hun sendte den store fugl ned over den lille drage, der i sin kamp kom længere og længere væk fra reden.

Jeg så over på dragemoderen, hun stod, som jeg, ude af stand til at gøre noget. Rovfuglen dykkede ned og tog ungen op i sine kløer, hvorefter den fløj ud over havet med den, men af en eller anden grund gled

ungen ud af fuglens kløer og landede i vandet. Dragemoderen udstødte et skrig og satte med alt sin kraft af fra jorden. Hun fløj ud over havet og hang nu som en usynlig kraft hen over hovedet på sit barn, som kæmpede for sit liv i det kolde vand.

Åh, jeg synes, det er svært at skrive om, så svært at sidde her og være tilskuer til - og ude af stand til at gøre noget. Jeg synes, at det er så underligt og mærkeligt, at på trods af sine enorme dragekræfter er dragemoderens hjælpeløs, men sådan er livet nok for os alle engang imellem.

Nu sidder du nok og tænker, at hvis jeg synes, det er for barskt at skrive, kan jeg jo bare lave historien om og skrive en mindre dystre udgave af historien! Men det er ikke mig, Betina, der fortæller, jeg

er blot den, der nedskriver det, jeg bliver vist. Jeg kan huske, da jeg sad og skrev på bogen: På vejen frem, fik jeg selv nogle ganske gode ideer til, hvordan historien kunne udspille sig, så jeg lod min hjerne tage over og fortalte stolt mine ideer til den indre stemme. Men stemmen blev bare mærkelig stille, og der gik noget tid, inden den vendte tilbage, og da den gjorde, sagde jeg forsigtig og prøvende:

”Det kunne da godt være det, der skete.”

Og stemmen svarede bare lidt kort men meget bestemt:

”Ja, det kunne det godt, men det var ikke det, der skete.” ... så en lille pause inden stemmen fortsatte:

”Er du nu klar til igen at høre?”
Dengang fik det mig til at grine højlydt. Jeg

husker det, som var det i går, men dette er anderledes, for dette her er der intet varmt, hyggeligt eller sjovt i! Men som da, er det ikke muligt for mig at skrive andet end det, jeg bliver vist og får fortalt...

Dragemoderens tårer faldt som regn ned over hendes lille baby, der nu lå i vandet under hende. Dragemoderens vingers slag gjorde, hvad de kunne for at holde vinden og kulden fra sin kæmpende baby. Skønt hun var usynlig for sin unge, fornemmede den helt klart hendes tilstedeværelse og hendes kamp for dets overlevelse.

Det stod pludselig klart for mig, hvor højt dragemoderen elskede sit lille barn, og at hun altid var til stede med sit nærvær, usynlig eller ej. Jeg blev opmærksom på, at her var blevet helt stille. Monsteret

og rovfuglen var væk. Det samme var dragemoderen og hendes lille unge.

Det var blevet mørkt omkring mig, scenen virkede til at være skiftet?

Jeg svævede i en gylden substans, jeg var let og lykkelig. En bevidsthed om min egen nylige fysiske eksistens vågnede i mig: Har jeg mon været her længe? Eller er jeg netop ankommet?

Jeg var i et lille rum, her var ikke meget plads, men som tiden gik, blev her mindre og mindre plads, jeg undrede mig: Bliver rummet mindre, eller er det mig, der vokser? Det blev sværere for mig at bevæge mig, som tiden gik. Hov, var der også noget, der hed tid? Det var noget ganske nyt.

Tiden gik, og noget mørkt, koldt og klisteret erstattede den gyldne og varme substans, der før lå rundt om mig, det havde en grim lugt og tog til i styrke. Til sidst blev det så massivt og væmmeligt, at det vækkede en tanke i mig: Jeg må væk. Jeg må ud, hvis jeg skal have nogen chance for at overleve dette.

Jeg var truet på min eksistens, der var ingen måde, hvorpå jeg kunne blive her, det vidste jeg bare. Men det mørke klister gjorde det svært for mig at komme nogen steder.

En ny tanke opstod: Jeg må forsøge at bryde igennem væggen. Med alle mine kræfter prøvede jeg at sparke og slå på den, men igen og igen gled jeg.

Et nyt forsøg og denne gang ville jeg prøve

at skubbe til væggen. Efter et par forsøg gav væggen endelig efter. Der kom en lille revne, og med mine små hænder fik jeg lavet et lille hul.

Den mørke masse omkring mig begyndte øjeblikkeligt at sive ud. Det lykkedes mig at få lavet hullet større og så gav væggen efter, og jeg var der i resterne af de hvide vægge træt og udmattet.

Jeg så ned af min krop, den gjorde ondt og var helt smurt ind i det mørke klister. Det gjorde det svært for mig at få fodfæste. Jeg blev ved med at forsøge at komme op at stå, men mine forsøg virkede til kun at bringe mig længere og længere ud på kanten af livet.

Jeg så hen på de hvide vægge, hvorfra jeg kom, og ved siden af dem stod der to beholdere, som lignede det, jeg netop kom fra, men der var noget galt med min beholder. Den var på en eller anden måde blevet forgiftet og farlig for mig at være i. Hvorfor? Hvad skete der?

Det startede alt sammen så godt, jeg havde været glad og nysgerrig på alt det nye, der skete og opstod undervejs, men så pludselig forandrede alting sig, og jeg gik fra blot at nyde at være til, til at kæmpe for livet. Der var gået noget galt. Jeg var kommet til et sted, der var farligt, ingen tvivl om det.

Pludselig blev jeg løftet op, båret gennem luften, for et øjeblik efter at lande i noget vand. Et kort øjeblik troede jeg, at det mørke klister så ville blive skyllet af min

krop, at alt da ville blive godt. Men da begyndte det at regne og vinden friskede op.

Vandet omkring mig truede med at trække mig ned, og den ene bølge efter den anden ramte mig. Jeg var frygtelig bange, en helt ny følelse for mig, for der hvor jeg kom fra, var jeg altid omgivet af et varmt og kærligt nærvær. Den tanke udgjorde et sandt mirakel, for den hjalp mig med at skifte fokus.

Jeg lukkede øjnene, pludselig bevidst om den illusion den fysiske verden udgjorde for mig, og jeg begyndte i stedet at lede efter nærværet. Jeg fandt det straks, det var lige over mig, det var inde i mig og alle vegne omkring mig som en kærlig kraft. Det mindede mig om min kærlige fader og

moder, og stedet jeg kom, fra før alt det uhyggelig skete.

Jeg så og mærkede det hele, som var drageungen og jeg én og samme person, men samtidig var der en del af mig, der havde fået lov til at stå og se det hele på behørig afstand.

Den del vidste nu, at den fysiske verden var en virkelighed, som jeg måtte forholde mig til, men den behøvede på ingen måde at være det eneste virkelige for mig.

Den observerende del af mig havde set, hvordan stormen havde lagt sig og solen, der brød frem. Den så drageungen komme sikkert op på land, og den så monsteret, der forsvandt.

Alt det onde måtte forsvinde ved den blotte

tanke om et kærligt nærvær. Det kærlige nærvær er for mig Gud. Alt var i bund og grund vel, men et eller andet sted fra mit inderste dyb brød en sandhed frem til mig: Jeg var drageungen.

Men jeg havde på et tidspunkt også været den, der forgæves havde kæmpet mod monstret for at redde en anden. Det var mit liv, der blev vist uddrag fra. Jeg vidste ikke helt, hvordan jeg skulle reagere. Med gråd eller forundring? Så jeg reagerede med lidt af begge dele. Sorg over det jeg havde oplevet og forundring over, hvor klart jeg havde set og forstået det, der var sket dengang for så mange år siden.

Det var lettere at forstå denne gang, fordi jeg fik lov til både at være den det skete for og samtidig se det udefra med adgang til

begge verdener, både den synlige og den usynlige. Havet og dets lyde forsvandt, og langsomt vendte jeg tilbage til salen, hvor Ali-Maria sad med mit baby-jeg i armene.

MÅNEPRINSESSEN

Tilbage i den store sal så jeg ned af mig selv, jeg havde igen fået denne mærkelige vandkrop. Det var noget, jeg egentlig gerne ville have haft lidt mere tid til at tænke over, men Aron kom hen til mig, tog forsigtig om min arm og ledte mig hen til mit lille baby-jeg. Jeg så ned på hende og fik tårer i øjnene.

Jeg var så taknemmelig for det, hun havde vist mig. Hendes historie havde forløst noget i mig.

Jeg følte mig befriet for en gammel skyld, men det havde også givet mig en forståelse af mig selv på en eller anden måde. Mit baby-jeg og den indre verdens magi havde gjort det, som ingen terapeut havde formået. Jeg følte mig lettere, mere fri og kunne mærke en lille gnist af noget blive tændt inde i mig.

Flere forskellige slags terapeuter har i årenes løb forsøgt at hjælpe mig men uden held. Jeg har igen og igen fortalt dem om min barndom og min livshistorie, men lige lidt hjalp det mig. Jeg blev bare re-traumatiseret af at gentage det hele om og om igen.

Ordene alene kunne ikke heale mig. Men her stod jeg så i den store sal med mit baby-jeg, og jeg følte mig lettere mere fri og befriet for skyld. Det kom virkelig bag på mig, at der lå skyldfølelse gemt i den oplevelse.

Jeg vidste nu, takket være mit baby-jeg og den indre verdens magi, at jeg som barn følte skyld over ikke at være stærkere, over at være så lille, over ikke at kunne stoppe monsteret. Det er meget mærkeligt at sidde her og se på skylden, for den giver som sådan ingen mening.

Jeg var et barn, der blev udsat for fysiske og psykiske overgreb og ud af det, voksede der skyld frem inden i mig.

En anden ting, der undrede mig, var, at det netop var mit baby-jeg, der havde vist mig

denne historie, for kun den sidste del af fortællingen var forbundet til netop hendes alder og oplevelse. Meget mærkeligt.

Jeg ville gerne give mit baby-jeg noget igen for den gave, hun havde givet mig, men hvad kunne jeg give hende eller gøre for hende? Ali-Maria så op på mig, som havde hun hørt min tanke, og hun sagde stille for ikke at vække babyen i sine arme. Babyen lå sødt og sov, som om intet ondt nogensinde var overgået hende:

”Jeg vil gerne tilbyde at tage mig af dit baby-jeg, bare indtil hun er lidt større, så kan du selv bestemme dér, hvad der skal ske med hende. Men for nu vil jeg gerne give hende en god og tryk opvækst, én der er så anderledes, end den hun og du har oplevet sammen. Hvad siger du til det? ”

Jeg vidste med det samme, at jeg ville tage imod det tilbud. Hvad kunne jeg tilbyde mit baby-jeg, der var bedre end en tryk og kærlig opvækst og mon ikke den store moder, var den helt rigtige til at give en baby netop den oplevelse? Så jeg sagde højt og klart, så alle i salen kunne høre det:

”Jeg vil meget gerne tage imod dit tilbud, hvis ikke nogen af medlemmerne i rådet har noget at indvende.”

Alle rystede de på hovedet, og det blev dermed bestemt, at babyen Betina skulle blive hos Ali-Maria, Den store moder i seks år, hvorefter hun ville blive returneret til mig, hvis det var, hvad jeg ville ønske for hende på det tidspunkt. Aron så på mig med et ret alvorligt blik og spurgte:

”Er du klar til den næste fortælling?”
Det kunne jeg ikke ligefrem sige, at jeg var,

for jeg følte mig faktisk stadig ret overvældet af den første. Så jeg besluttede mig for at være ærlig og sige det til rådet. Alle forstod, og det blev i stedet bestemt, at Aron skulle fortælle lidt om rådet, om sig selv og stedet her.

Han startede med at fortælle:

”Stedet her er lige så gammelt som skabelsen selv. Det viste sig første gang for mange år siden. Det er blevet til et refugie for mange af os her. Jeg tror, man i den fysiske verden ville kalde dette sted for et kloster, og det er det vel egentligt også, men det er mere end det. Det er levende og forandrer sig i forhold til, hvad behov de besøgende har. Du kan nok aldrig blive andet end en besøgende her, for stedet her lader ingen bo her i al evighed; ind imellem sender

det os videre ud i den verden, man kommer fra eller andre verdener for en tid. Stedet her forstår dig bedre, end du forstår dig selv, da det står i direkte forbindelse til dit andet jeg.”

”Holdt - Time out – mit andet jeg, hvem er mit andet jeg?” Spurgte jeg forbavset.

Han svarede leende:

”Hende du kom hertil for at finde.”

Jeg svarede hurtigt:

”Jeg kom ikke hertil for at finde nogen, jeg kom hertil for at finde ud af, hvem jeg er.”

Han smilede ned til mig med forståelse i blikket og sagde så:

”Du vil undervejs opleve dig selv på en anden måde, og du vil møde både dit andet jeg og dit nye jeg undervejs. Dit andet jeg er dit åndelige jeg, hende der har boet her. Du

er blandet andet kommet her for at finde hende.”

Jeg spurgte meget forvirret:

”Ved I da, hvem hun er?”

En af de væsener som vi mødte på vejen hertil, en af dem som flimrede lidt og var en smule gennemsigtig, svarede fra sin plads længere oppe i salen:

”Ja da, hun er jo vores prinsesse.”

Forvirret gentog jeg:

”Hun er jeres prinsesse.”

De nikkede alle og så over på mit barne-jeg, der stadig sad på skødet af Aron.

”Er mit barne-jeg, mit andet jeg?”

Spurgte jeg, og følte mig lettere svimmel og forvirret. Denne gang var det Aron, der svarede:

”Både og. I denne historie repræsenterer dit barne-jeg prinsessen, men kan i

virkeligheden tage enhver form, hun vil og vise sig i alle aldre. Hun er den del af dig, som ikke er fysik. Hun er den, der gang på gang fører dig hertil, til den indre verden. Hun er den, der viser dig alt det her.

Hun forstår dig og alting bedre, end du selv gør. Hun kender dig bedre, end du selv gør og hun vil vise sig i nøjagtig den skikkelse og alder, du har brug for, at hun viser sig i. Hun er den, der ved, hvad det er, du har brug for at se og forstå, for at du kan heale som menneske.

Det var hende, der bad Albert om at hente dig i Kleopatras palads. Hende, der ønskede at Alron skulle synge dig tilbage i tiden, og hende der valgte, at hullerne til denne del af den indre verden først skulle åbne sig, da Alron havde sunget dig tilbage til dit sjette leveår. Det er hende, der

udvælger, hvem af os, der skal være med i dine historier, og alt sammen vælger hun i samarbejde med stedet her og med den store ånd. Hun er et stykke af dig.”

Jeg sagde ikke noget, stod bare og så forundret rundt på dem alle sammen, og mit blik endte ved prinsessen. Hun kravlede ned fra Arons skød, og kom over til mig og sagde:

”Jeg er prinsessen. Jeg er dig, og du er mig. Jeg er både fysisk og uden krop. I den indre verden går jeg under navnet Måneprinsessen, den indre verden er mit rette element.”

Jeg spurgte hende:

”Hvorfor er du en Måneprinsesse?”

Hun svarede:

”Måne-delen kommer fra dig, fra det

fysiske liv du har levet. Du er ikke skabt af tyl og lyserødt eller noget af det andet, man forbinder prinsesser med. Dit fysiske liv har været præget meget af mørket. Men det skal du ikke være ked af, for i mørket leder den store Ånd efter sine børn. Prinsesse betyder bare, at jeg er en kongedatter, og at mit rette element er min fars kongerige.”

Jeg spurgte hende:

”Men generer den mørke del af livet dig slet ikke?”

Hun svarede med et digt:

Hvis du leder efter lyset,
må du rejse igennem
dit eget mørke.

Du skal se dine skygger i øjnene
og slutte fred med dem.

Mørket vil virke uendelig,
vejen lang og ensom.

Kloge, vise mænd og kvinder har rejst
denne vej, men ingen vil være her
til at lede dig.

Du er her alene, kun lyden
af dit hjerte har du hos dig.

Langsomt vil en stemme fra
dit eget dyb nå dig. Den kalder dig:
Kom, og tag din plads, bliv den,
du er født til at være,
og da vil du se lyset.

Med disse ord vendte hun sig om og gik tilbage til Aron. Mødet var åbenbart ovre, for alle rejste sig. Jeg stod lidt med en følelse af lige stor taknemlighed og forvirring. Hvad skulle der nu ske? Jeg vendte mig om mod Aron og spurgte ham:

”Hvad gør jeg nu?”

Han så på mig og sagde:

”Tag disse to med, når du går herfra.”

Han pegede over på den unge udgave af mig, derefter så han ned på barnet ved sin side og sagde:

”Med disse to ved din side, vil du være i de bedste hænder.”

Jeg tvivlede lidt på, om de ville gå frivilligt med mig, jeg ville ikke have, at de skulle føle sig presset til noget. Jeg havde ikke behøvet at bekymre mig, for de stillede sig begge ved siden af mig og sagde:

”Vi er klar, kommer du?”

Så grinede vi alle. Vi sagde farvel til alle omkring os, og så drog vi afsted. Aron fulgte med os, til vi alle var kommet godt igennem hullerne, og jeg igen havde taget form som et menneske af kød og blod.

Vi stod igen i den store skov. Her stod hunden Albert og ventede ved det store grantræ. Mit barne-jeg gik hen og aede Albert, og vi andre fulgte efter hende. Vi stod og snakkede lidt med Aron, til det blev tid for os at rejse videre. Vi sagde farvel til ham og Albert for derefter at gå dybere ind i skoven. Jeg vendte mig på et tidspunkt om og så dem begge forsvinde. Stille stod jeg og tænkte for mig selv, om jeg mon ville få dem at se igen.

Mit barne-jeg kom hen og tog min hånd, jeg

så ned på hende, og smilende spurgte jeg hende:

”Hvor går vi hen her fra?”

Hun så op på mig og gengældte mit smil, da hun svarede:

”Vi går ud på engen, hvor der står et egetræ. Egetræet er min ven, og hun vil hjælpe os til landet med alle kraftdyrene.”

KRAFTDYRENE

Vejen hen til den store eg var ikke lang, så vi nåede dertil i løbet af en halv time. Den store eg levede helt sikkert op til sit navn, for den var stor, kæmpestor. Jeg tror, der skulle fem granvoksne mænd til for at nå hele vejen rundt om stammen på den. Mit barne-jeg havde hele vejen talt til både træer og dyr lige så let og

naturligt, som var det et menneske, hun talte med. Det så ikke ud til at genere hende, at de ikke svarede tilbage, hun fortsatte bare med at tale til alle på vores vej, så det kom ikke bag på mig, da hun bukkede for det store egetræ og sagde:

”Hej Elinor.”

Men jeg måtte indrømme, at jeg fik lidt af et chok, da træet åbnede sine øjne, så på barnet og sagde smilede:

”Velkommen hjem lille Prinsesse, jeg kan se, at du har taget gæster med dig i dag.” Barnet smilede og så nærmest stolt ud, da hun sagde:

”Jeg skal vise dem mine tre kraftdyr. Vil du hjælpe os på vej Elinor?”

Den gamle eg blinkede ned til mit lille barne-jeg og sagde med latter i stemmen:

”Det kan du tro, jeg vil, deres højhed.”

Jeg vidste ikke, hvad de fandt så sjovt ved den bemærkning, men de grinede begge højt, og barnet gik hen, lagde sine små arme om træets stamme og sagde så:

”Tak Elinor, du er bare den bedste.”

Hun svarede tilbage med et kærligt blik på den lille:

”Velbekomme du lille, det varmer mit gamle hjerte at se dig igen.”

Med disse ord åbnede træet sig nede ved roden. Vi kunne alle tre gå lige igennem åbningen i det store egetræ og ind i et andet land.

Det var et land fyldt med egetræer. Unge og gamle træer stod side ved side og imellem dem, snoede der sig en lille grussti.

Der gik ikke længe, inden mit barne-jeg var faldet i snak med både det ene og det andet

dyr. De kom alle hen til hende med stor tillid. Jeg spurgte hende flere gange:

”Er det der dit kraftdyr, eller er det den der?”

Og hver gang rystede hun bare på hovedet og lo af mig:

”Nej,” sagde hun. ”Det her er bare skovens dyr. Kraftdyr er mere som en slags styrke eller talent, du bærer med dig indeni, men fordi du er i den indre verden, vil du kunne se dem, hvis du bruger det syn, du er blevet givet af de syv slør.”

Knapt havde hun udtalt ordene, før det flimrede kort for mine øjne, og sløret var igen trukket til side for mig. Jeg kunne nu se barnet og de tre dyr. De var alle lavet af det samme gennemsigtige stof, de var som ét og alligevel adskilt.

Det første kraftdyr, jeg fik øje på, var en ørn, der svævede lige over hendes hoved. Det andet var en hjort, der stod lige ud for hendes hjerte. Jeg var imponeret. Det var nogle store og kraftfulde dyr, kan jeg huske, at jeg tænkte og følte en vis stolthed, for jeg forbandt de kraftdyr med noget i mig selv, og mit ego blæste sig op

”Du er noget helt særligt,”
sagde den,

”når du har så store - ja nærmeste
majestætiske kraftdyr.”

Men stoltheden og arrogancen forsvandt med det samme, jeg fik øje på kraftdyr nummer tre. Lige under hendes fødder nede i jorden så jeg en lille muldvarp, der fulgte hende, uanset hvor hun gik. ”En muldvarp?” Jeg var ikke imponeret. Barnet så ikke ud til at have registreret min manglende forståelse og

respekt for hendes tredje kraftdyr, eller også var hun bare fuldstændigt ligeglad. Hun gik bare glad videre ud ad stien.

Jeg vidste ikke, om hun selv kunne se dem, eller bare fornemmede og vidste, at de altid var der. Hun så ikke ud til at have brug for at forklare sig eller sine kraftdyr over for mig. Det blev mit unge-jeg, der gav mig et indblik i de tre kraftdyrs virkning og historie.

Hun fortalte:

”Ørnen er evnen til at se alt sådan lidt fra oven, kan man sige. Den har evnen til at observere og blot være til uden at have en holdning til det, den ser. Den inddeler ikke i godt eller skidt, den observerer og registrerer bare.

Så er der hjorten, det er den, der kender livet fra begge sider, både det fysiske og det

åndelige. Her er den nu ren ånd, og er i sin åndsform ren kærlighed. Så kommer vi til muldvarpen. Jeg så, at du ikke fandt den så værdig til rollen som kraftdyr som de andre to, men jeg er nødt til at fortælle dig, at du totalt har undervurderet den lille fyr. Den er det dyr, som Betina, eller du har haft mest glæde af - den du oftest har taget i brug.”

Jeg så meget uforstående ud, så hun sagde:

”Lad mig fortælle dig en historie, eller måske er det mere rigtigt at sige, at jeg vil ’vise’ dig en historie.”

Jeg nåede lige at høre hende sige:

”Bare rolig, du vil blive sendt tilbage hertil, når det er ovre.”

Så forsvandt mine to følgesvende og skoven omkring mig. Jeg stod nu foran en gammel forladt mineindgang.

Mine fødder lod til at have fået deres egen vilje, for det var bestemt ikke mit ønske at gå ind i minen, men det var alligevel nøjagtigt, hvor mine fødder bragte mig hen. Jeg blev ledt af en usynlig kraft ind i minen og ind i mørket. Der var fuldstændigt og totalt mørke her, men den usynlige kraft, som havde bragt mig hertil, tændte nu et stearinlys og gav mig det i hånden.

Først så jeg ned på min hånd, hvor lyset kom fra, derefter så jeg op og omkring mig stod der nu andre med et stearinlys i hænderne. De var alle klædt i samme slags arbejdstøj og havde en lille glaskuppel spændt fast om hovedet med noget snor eller stof af en slags. Jeg var klædt i en gammel lærredskjole, der gik helt ned til jorden. Rundt om mit hovede havde jeg et hvidt tørklede, der gik helt ned

ad ryggen på mig. De gav mig en af deres glaskupler i hånden og viste mig hvordan jeg skulle sætte den fast om mit hovede. Jeg satte mit lille stearinlys op i kuplen af glas, og derved forvandlede den sig til en gammeldags pandelampe, sådan nogle som minearbejderne gik med for længe siden før elektricitetens tid.

Jeg så mig omkring, og skønt det jeg så, burde have skræmt mig, var jeg ikke bange, for der var faldet en helt uforklarlig ro over mig. Jeg havde en følelse af at være på det rette sted på det helt rette tidspunkt. Det føltes som om, jeg for første gang i mit liv rent faktisk var trådt ind på den sti, der var min. Dem omkring mig var ikke fysiske som jeg, de var gamle sjæle, som havde en viden om stedet her. En viden, der var blevet glemt af de, som lever i dag, men de døde huskede den, og derfor var de

stadig her. Indgangen til minen var godt skjult, og var det ikke for de døde, der havde ledet min fod hertil og ind i minen, ville heller ikke jeg have kendt den.

Jeg sidder her bag computerskærmen og tænker, er det sådan det er? At hvis vi ikke selv finder vores vej i livet, så finder vejen os? Åh kære Gud, lad det var sandt. Vejen havde fundet mig, nøjagtig som den store Ånd i sin tid fandt mig.

En af sjælene henvendte sig til mig, han sagde:

”Indgangen er et levn fra gamle tid, den er en del af en gammel visdom, der er gået tabt op igennem årene, men det er nu på tide, at denne viden og de muligheder minen tilbyder, vender tilbage til mennesket.”
Uden yderligere ord vendte han sig om

og begyndte at gå dybere og længere ind i minen. De andre sjæle fulgte med ham, så jeg besluttede mig for at gøre det samme.

Jeg prøvede af flere omgange at starte en samtale med sjælene, der ledte mig, men de forblev tavse. Vi var kommet et godt stykke ind, da en anden kraft end den, der kom fra de dødes sjæle, begyndte at trække mig længere nedad og dybere ind. Jeg gav et hop, da en af sjælene pludselig talte til mig:

”Vi vil ikke følge dig længere end hertil, for herfra vil en anden kraft tage over.”

Uden nærmere forklaring vendte de sig om og begyndte at gå tilbage ad den gang, vi var kommet af. Jeg stod og så dem gå, og derfor så jeg også, da de gik i opløsning og forsvandt med en lille lyd af lettelse. Jeg tror, de havde ventet længe på, at en eller anden skulle blive

ledt til den gamle indgang, til minen og ned til dem så de kunne overgive den viden, de havde til en anden og nu, hvor de havde overgivet den til mig, var de endelig frie til at rejse til dødens land.

Jeg var nu alene her og havde ikke andet at gå efter end fornemmelsen af noget, der trak i mig fra dybet. De første par timer gik jeg ned ad den samme lange gang, uden at noget skete, men da jeg var kommet et godt stykke ind, drejede vejen pludselig skarpt til højre.

Jeg stoppede op her, noget forvirrede mig; denne gang var meget anderledes på én eller anden måde, og jeg stod stille lidt. Energien havde ændret sig, og jeg kunne ikke længere mærke kraften, der havde ledet mig hertil. Hvor jeg før havde vandret i stilhed og mørke, bød denne del af vejen på mere uro.

Gangen her var meget bredere og oplyst af et skarpt kunstigt lys. Her var koldt på den der ubehagelige måde, hvor kulden virkede at komme indefra og lægge sig om selve ens hjerte. Jeg hørte mærkelig lyde og i det fjerne nogle stemmer. Jeg fortsatte i retningen af lyset og lydene.

Det første jeg mødte, var nogle mærkelige skygger, der lignede mennesker og så alligevel ikke helt. Efter lidt tid gik det op for mig, at det var mennesker, som besøgte dette sted i ly af natten i deres drømme. Det var deres underbevidsthed, der bragte dem hertil. Jeg gik og undrede mig, da jeg pludselig mødte nogle fysiske mennesker, de virkede dog ikke at se mig. De var her måske på et mere synligt plan, end jeg var?

De fysiske mennesker kom fra jordens

overflade via huler, eller de var kommet hertil igennem nogle huller, de havde boret i jordens overflade. De fysiske mennesker firede sig ned med nogle reb og en slags seler, designet til netop dette formål at komme hurtigt ind og hurtigt ud igen. De ledte alle efter rigdomme og/eller berømmelse, men hvis de fandt det, gav det dem en følelse af glæde, der var lige så kort som deres besøg hernede.

Jeg gik stille forbi dem, men de så og hørte mig ikke. Det gik op for mig undervejs, at der var flere indgange til dette sted, men hvis man ville have det fulde udbytte ud af turen ind, måtte man betræde de gamle minegange via den gamle indgang. Jeg vidste ikke, hvorfor det var sådan. Det var stedet her, der gav mig disse informationer.

Jeg lagde mærke til at det stykke af vejen, som

jeg netop havde passeret, var fuldt af stress, drama og kaos. Jeg glædede mig til at komme længere ind og forlade alt kaosset, dramaerne, jagten, rigdommene, magten, begæret og alt det, som dette stykke af vejen repræsenterede.

Mærkeligt... jeg har altid troet, at jeg skulle blive en berømmethed, en kendis. Have mange penge og være noget særligt, være en del af spillet, men noget havde ændret sig inden i mig. Jeg forstår endnu ikke, hvad dette vil få af betydning for mig. Det er så vildt, at alt det, jeg oplever i den indre verden, ændrer den jeg er indeni, jo mere jeg oplever i det indre, jo mere bliver jeg mig selv. Jeg tog ud på denne rejse for at finde ud af, hvem jeg er. Og jeg finder mere og mere ud af, at den jeg virkelig er, hele tiden har været i dybet af mig selv, eller måske er det mere korrekt at

sige, at jo længere jeg rejser indad imod min kerne, jo mere opdager jeg, hvem jeg virkelig er. Verdens larm og krav og alt det, jeg har lært at tro på, var en sandhed, har på en eller anden måde stået i vejen for, at jeg kunne se og opfatte mit sande jeg.

Med det samme at jeg havde observeret disse ting og integreret dem i mig, delte vejen sig i to. Vejen til højre var bred, og der var meget kunstigt lys. Den tilbød mere af det, jeg netop stod i - kaos, drama, jagten på rigdomme osv. og jeg forstod på en eller anden måde instinktivt, at dette var den vej, som vi ofte kom til at vælge i det fysiske, men at der fandtes en anden vej - en mere stille og mindre vej. Vejen til venstre var smallere, og den tilbød mere stilhed og nærvær. Der var ikke andet lys end det, jeg selv bar med mig i

min pandelampe. Jeg valgte vejen til venstre.

Med ét forsvandt larmen og alt kaosset. Min indre balance blev genoprettet, og jeg kunne igen mærke kraften fra før, og mit hjerte strømmede over af en indre glæde.

Varme, lys og kærlighed kom strømmende imod mig.

Jeg fortsatte fremad, og vejen foran mig begyndte at gå nedad. Først skrånede den bare lidt, men inden længe gik det meget nedad, og jeg måtte flere gange støtte mig til væggene ved min side. Jo længere jeg kom ned, jo stærkere blev kraften, der trak i mig. Den tog til i styrke og ledte mig lige ind i en grotte.

Grotten var indrettet som en stor sal. Der var meget smukt her, og stedet virkede hellig på en eller anden måde.

Overalt hang smukke spirituelle billeder, og der stod forskellige religiøse skulpturer rundt omkring. Men det, der fangede mit øje, var den røde krystal, der svævede bagerst i rummet. Det var en kæmpe krystal, jeg havde aldrig set noget så smukt og så imponerende.

Jeg stod bare helt stille foran den, og tog dens kraft, kærlighed og styrke til mig. Det var krystallen, der var den kraft, der trak i mig. Den havde ledet mig lige hen til sig selv. Jeg nærstuderede den, og lidt efter lidt tegnede der sig et kors inden i den. Efter at have stået noget tid, uden at kunne tage mine øjne fra den smukke krystal, slap den sit tag i mig, og lod mig nu se de andre mennesker, som var her. De syv slør lod mig se ind i menneskets hjerte, og jeg så, hvad krystallen var for dem hver især. Her var præster, for hvem krystallen

og korset inde i den, var symbol på deres embede, mens andre tilbød den. Her var også tyve, som ønskede at stjæle den. Her var rige mennesker, der ønskede at købe den. Ens for alle var, at de ønskede at eje den røde krystal.

Jeg blev klar over mit eget begær, og satte mig på en bæk i nærheden af Krystallen. Her sad jeg med lukkede øjne og prøvede at se forbi mit eget begær, og langsomt skiftede jeg fokus, ikke af egen kraft men af noget dybt inde i mig. Min sjæl forbandt sig med krystallen, og for en tid blev vi ét. Det var en vidunderlig følelse, og jeg forstod, at dette var krystallens sande værdi.

Jeg forstod, hvor let det var at blive blændet af dens smukke ydre og dens jordiske værdi. Men forblændes man af dens ydre værd, går man glip af dens indre værdi. Jeg så det, og

jeg forstod det. Krystallen valgte nu at tale til mig. Den gjorde det i et sprog, jeg forstod. Den sagde:

”Jeg er livet og vejen, jeg er det evige lys. Hvad ønsker du af mig?”

Jeg sad lidt, inden jeg svarede, for endnu engang blev jeg fristet af begæret inde i mig, men jeg fandt hurtigt det fokus, som jeg ønskede, og svarede derefter:

”Ingenting, jeg ønsker ingenting.”
Da sagde stemmen:

”Jeg har magten til at lade det evige lys skinne over dig overalt, hvor du går.”

Jeg svarede:

”Hvis målet med lyset kun er at gå i evigt lys, en lykkerus, takker jeg ’nej tak.’ Som sagt ønsker jeg ikke noget, eller måske er det mere rigtigt at sige, at jeg ikke ønsker andet end

at sidde her og dele mig selv med dig og dit nærvær for en stund, inden jeg går videre.”

Da spurgte stemmen forundret:

”Hvem er du dog, og hvad er du for en?”

Hvortil jeg svarede:

”Hvem jeg er, tror jeg er ret uinteressant i denne sammenhæng, men til dit spørgsmål om, hvad jeg er, kan jeg fortælle dig, at jeg blot er en simpel minearbejder. I mørket vandrer jeg af eget valg, og indimellem er jeg så heldig at opleve, hvordan lyset finder vej ind til mig gennem revner og sprækker i bjergets side.

Når det sker, stiller jeg mig for en stund i lyset og modtager med glæde alt det, som lyset giver, men jeg er ikke bange for igen at give slip på lyset og vandre videre i mørket.

Mørket er min vej, mørket er mit element, jeg elsker det, og det mig.”

Da sagde stemmen:

”Velsignet være du, mit barn.”

Jeg tog i mod ordene, åbnede mine øjne, samlede mine hænder foran mit bryst og bukkede for krystallen med ordene:

”Det spirituelle i mig, hilser det spirituelle i dig.”

Jeg rejste mig og gik med et nyfundet nærvær, som om krystallen nu var en del af mig, og jeg en del af den. Da jeg kom tilbage til de mørke minegange, blev jeg straks opmærksom på den forvandling, der var sket. Krystallen var nu en kraft inden i mig og ikke længere en ydre kraft. Jeg trådte nu ind i den uudforskede del af bjerget.

Smilende gik jeg ind i mørket, mens jeg igen

hørte mit eget svar til krystallen:

”Jeg er minearbejder af eget valg” - og jeg tilføjede ”Dette er min sti.”

Jeg stoppede brat op, da en pludselig bevægelse ved min højre fod gjorde, at jeg så ned. Hvad jeg så der, fik mig til at grine højlydt. Der i mørket ved min fod stod en lille muldvarp på bagben, så lige op i mine øjne og sagde:

”Hvis det meste af dit arbejde skal foregå i mørket og under jorden, er det vidst bedst, at jeg følger med dig.” Med ét forstod jeg, hvorfor muldvarpen var mit kraftdyr. Jeg elskede den og forstod pludselig dens værdi.

Minen fadede ud, og jeg stod igen hos mit unge-jeg i egeskoven. Jeg var vendt tilbage i samme nu, ingen tid var gået her, og foran os gik mit barne-jeg og sang højt.

PRINSESSEN VENDER HJEM

Til lyden af mit barne-jeg, der gik og sang
foran mig, faldt jeg lidt i staver og blev stille
for en stund, alt i mens jeg gik og tænkte på
det, jeg netop havde oplevet. Jeg sagde sådan
lidt højt for mig selv:

”Mine arbejdet, er altså der,
muldvarpens evner og kraft kommer ind?”
Mit unge-jeg nikkede bare og lod mig
fortsætte:

”Den gør det muligt for mig at arbejde
i mørket og hente det frem fra mit eget dyb -
altså mit eget ubevidste, som jeg har brug for
at få set på, er det rigtigt forstået?”
Hun nikkede og sagde:

”Du har et stort oprydningsarbejde
foran dig. Muldvarpens evner og kraft vil
være dig til stor hjælp.”
Det forstod jeg ikke.

”Et stort oprydningsarbejde foran mig?”
Mit unge-jeg svarede:

”Hvorfor tror du, at du er her
denne gang?”
Jeg så forvirret på hende og sagde:

”Jeg troede, jeg var her for at møde mit

andet jeg og lære mig selv at kende, som den jeg er nu.”

Hun svarede:

”For at blive den du er kommet for at blive, må du rydde op i din fortid. Du må se på alt det, der er dit. Det er derfor, stedet her har trukket så voldsomt i dig igennem det sidste stykke tid. Du måtte gå tilbage og se på det, der er dit, men måske endnu vigtigere, må du erkende det, der ikke er dit og give slip på det. Stedet her vil hjælpe dig, og lige så vil alle dem, du møder på din vej.”

Jeg valgte ikke at stille yderligere spørgsmål, for hver gang jeg gjorde det, virkede svarene mest af alt bare at give anledning til flere spørgsmål, så jeg blev enig med mig selv om bare at følge pigerne og se, om svarene ikke ville komme hen ad vejen.

Alt imens jeg havde gået og vendt alt det i hovedet, som mit unge-jeg havde sagt, havde vores omgivelser ændret sig. Vejen vi gik på, var blevet bredere, og træerne stod ikke længere så tæt. Lidt længere fremme var en sø dukket op. Mit barne-jeg var stoppet med at synge, og var løbet ned til søen.

Hun vendte sig glad rundt, og smilende vinkede hun til os. Jeg vinkede tilbage til hende og ville sætte farten op for hurtigt at nå frem til hende, for noget ved den sø og dette sted havde vækket en uro inden i mig. Mit unge-jeg strakte sin hånd ud og tog fat i mit ærme, alt imens hun sagde:

”Uanset hvad der sker nu, er det vigtigt, at du ikke forsøger at gribe ind, eller på anden måde forsøger at forhindre det, der om lidt vil ske. Det må ske, og du er her kun for

at se det. Forstår du det? Du er her kun for at observere.”

Jeg nikkede et ja, men jeg troede ikke selv på, at jeg mente det. Bagved søen dukkede en stor hvide bygning op, der mindede om en hospitalsfløj. Foran bygningen var den fineste grønne græsplæne og på den en masse mennesker. Da de så mit lille barne-jeg, begyndte de fleste af dem at gå ned til søen.

Det var som om, de havde ventet på dette øjeblik, og nu kunne scenen udspille sig. Jeg var fuldstændig stiv af skræk, virkelig bange. Jeg ved ikke hvorfor, for alt så så fint ud på overfladen, men fra mit dyb kom der små bidder af noget frem til mig, sammen med et par uklare billeder. Jeg vidste ikke, om det var et minde eller noget andet, men hvad det end var, bragte det frygten med sig.

Der lå nogle få både på bredden af søen, og ude i vandet lå endnu et par stykker. Mit barne-jeg var gået ned til en af bådene, der lå på bredden.

Jeg spurgte den unge:

”Hvad er det her for et sted?”

Jeg vidste ikke, hvorfor jeg spurgte, for jeg kendte allerede svaret, men jeg havde brug for at høre hende sige det højt.

Hun svarede stille og så bekymret på mig:

”Det er et sygehus for mennesker med psykiske problemer.”

Jeg stod som en stenstøtte og så til min rædsel, at en af sygeplejerskerne var nået frem til mit barne-jeg, mens en anden fik anbragt en kvindelig patient i en af bådene, som allerede var sat i vandet. Jeg hørte en eller anden, der skreg, og det gik op for mig, at det var mig, der skreg i rædsel, men

ingen lod til at kunne høre mit skrig. Skriget vækkede mig, og jeg fløj fremad men kun for at ramme en usynlig mur. En stor tung glasvæg var gledet ned mellem os og mit barne-jeg, og der var intet, jeg kunne gøre for at redde hende ud af dette mareridt.

Jeg kunne se alt det synlige, men jeg kunne også se det usynlige, som den sorte kutteklædte person, der stod i stavnen af båden med den kvindelige patient. Det var selve døden. Han havde dog ikke sin le med sig, men i stedet stod han med en sort stav.

Jeg så, hvordan sygeplejersken overtalte mit barne-jeg til at gå med hende ud til båden i vandet. Hun ville gå om bord på båden med døden som fører - jeg vidste det. Jeg tog mine hænder op foran mit ansigt og lukkede mine øjne. Jeg kunne ikke holde til at se

mere. Men mit unge-jeg tog forsigtigt om mine hænder og fjernede dem, og hun sagde stille:

”Hun er slet ikke så naiv eller blind, som du måske tror, men prøv engang at åbne dine øjne og se, hvor frygten i virkeligheden kommer fra, for det er ikke døden, der udgør den sande fare her. ”

Jeg åbnede min øjne og så da, at barnet var begyndt at bakke derfra, da sygeplejersken greb hårdt fat i hendes arm og trak hende ud til båden. Men barnet gjorde voldsom modstand, hun råbte:

”Det er ikke min mor, det der er monsteret.”

Det gav et ryk i mig og jeg så, at det ikke var døden, som barnet frygtede men den kvindelige patient.

Sygeplejersken sagde irriteret:

”Hold nu op med at stritte imod og gå nu op i båden til din mor.”

Men barnet nægtede, hun havde set og genkendt kvinden i båden for det, hun var.

Der kom endnu en sygeplejerske til, og hun prøvede at forklare barnet, at det var en anerkendt terapiform, at mor og barn roede sammen ud på søen, det var en del af rehabiliteringen på stedet her.

Barnet prøvede igen at forklare, at det der ikke var hendes mor men monsteret, der sad der ude i båden, forklædt som hendes mor. Men de to sygeplejersker hørte ikke efter, i stedet blev de nu mere fysiske og prøvede med magt at få mit barne-jeg op i båden, men hun slog, sparkede og vred sig som en ål, og de måtte opgive. De satte hende ned, men

holdt stadig fat i hende, så hun ikke kunne løbe væk. De prøvede igen med ord:

”Det vil hjælpe din mor rigtig meget, hvis du sætter dig op i båden til hende, og lader hende sejle dig ud på søen, og du vil da gerne hjælpe din moder, vil du ikke?”

Mit barne-jeg ikke gav dem noget svar, men satte begge fødder godt ned i jorden og lagde sine arme over kors. Jeg var så stolt af hende, hun var så lille, og var oppe imod en overmagt, og alligevel gav hun sig ikke uden kamp. Det stod klart, at barnet ikke ville gå fredeligt ombord, så de to sygeplejersker tog igen hårdt ved hende, men da gav mit barne-jeg sig til at skrigе helt vildt.

Kampen havde nu stået på i noget tid, og det havde skabt et vældigt postyr, så meget at en af overlægerne på stedet havde besluttet sig

for at gribe ind. Han gik ned til den lille båd og sagde med meget autoritet i stemmen:

”Slip øjeblikkeligt barnet. Ingen skal roes ud på den sø uden frivilligt at være gået med til det. Hvis barnet ikke vil op i den båd, så må det være sådan.”

De to sygeplejersker slap omgående barnet, og hun holdt op med at skribe. Hun vendte sig om mod lægen. Hun havde hele tiden virket så stærk og beslutsom i sin kamp, så det kom bag på mig at se hendes ansigt, da hun vendte sig om mod lægen.

Hendes øjne var helt røde og ansigtet lidt hævet, hun hulkede og var helt forgrædt. Lægen satte sig ned på hug foran barnet og spurgte med blid stemme:

”Hvorfor vil du ikke sejle ud på søen med din mor?”

Barnet svarede snøftende:

”Fordi det der ikke er min mor, det er monsteret.”

Kvinden i båden havde ikke på noget tidspunkt vendt sig for at se på det lille barn. Hun sad bare stift og stirrede ud i luften, og da hun heller ikke på overlægens anbefaling ville se på barnet eller vise hende nogen form for omsorg eller opmærksomhed, måtte han have indset det umulige i opgaven; at forene mor og barn.

Kvinden blev ført bort af sygeplejerskerne og lægen sagde:

”Jeg er bange for, at du er nødt til at gå ombord i båden for at komme herfra, her er ingen andre udveje. Vil du lade mig sejle dig væk?”

Mit barne-jeg tørrede ansigtet i sit ærme og

nikkede, men sagde:

”Det skal ikke være i den der båd,”
og pegede på båden, hvor døden stadig stod.
Lægen rejste sig og aede den lille pige på
håret, alt imens de gik hen til en anden båd.
Mit barne-jeg kravlede op i båden, og lægen
roede ud på søen, hvor en tæt tåge opstod og
dækkede dem, og inden længe var de ikke
længere at se. Den store tunge mur af glas
forsvandt, og sammen med den forsvandt
også sygehuset, den grønne plæne, patienter,
sygeplejerskerne og lægen. Tilbage var
kun søen, tågen og én båd - den med døden
ombord.

Jeg stod og så det hele ske. Det var ikke mig,
det var gået ud over, og alligevel havde jeg
det som om, det var mig, det var sket for.
Min krop var drænet, og jeg følte mig syg af

kvalme og udmattelse. Stille spurgte jeg mit
unge-jeg:

”Ved du, hvor lægen vil sejle
hende hen?”

Først nu så jeg, at den unge så lige så
påvirket og træt ud, som jeg følte mig.
Alligevel formåede hun at sende mig et
lille smil og sagde med stemmen fuld af
kærlighed til den lille:

”Han vil sejle hende til hendes fars
kongerige, og der vil hun vokse op med
sin far kongen, som vil give hende en fars
ubetingede kærlighed, og hun vil leve en
prinsesses tilværelse, sådan som hun og alle
børn fortjener.”

Jeg ved ikke, om du har læst min bog:

*’På vejen frem,’ men deri nævnede jeg ganske
kort om en tid i min barndom, hvor jeg troligt*

fortalte min familie, at de ikke var min rigtige familie, for min rigtige far og mor var kongen og dronningen, og en dag de komme og hente mig, deres lille prinsesse hjem.

Det var ikke noget, jeg sagde for at såre min familie, og det var ikke noget, jeg bare sådan lige fandt på.

Det var en viden, jeg bar med inde i mig, og jeg har den dag i dag ingen idé om, hvor det kom fra, men jeg holdt fast i den viden i mange år, til jeg ikke selv troede på den mere, fordi det en dag stod mig klart, at de ikke kom.

Men i dag var prinsessen vendt hjem. Det gjorde mig så glad at tænke på, at hun endelig fik det liv, hun havde drømt om, og den verden hun kendte - sin fars kongerige.

Mit unge-jeg fortsatte:

”Dit barne-jeg vil bo hos sin far kongen de næste seks år, derefter vil du få hende at se igen.”

Jeg kiggede over på den unge og sagde:

”Mit baby-jeg fik også seks år til at bo hos Ali-Maria.”

Jeg stod og tænkte på, om det mon var et tilfælde, at de begge havde fået seks år. Det gik pludselig op for mig, at når mit barne-jeg kom tilbage, ville hun have samme alder, som mit unge-jeg havde nu. Jeg så direkte ind i hendes øjne og sagde:

”Det vil sige, at når hun kommer tilbage, vil hun være på alder med dig.” Hun stirrede trist tilbage på mig og nikkede. Jeg forstod ikke helt hendes tristhed. Jeg havde jo set mit baby-jeg og hendes historie og derefter mit barne-jeg. Begge historier

havde været barske, det ved jeg godt, men efter at historierne var endt, fik de begge lov til at få den skønnest opvækst - en ny chance. Hun så bare op på mig og sagde så:

”Nu er det min tur til at fortælle dig min historie.”

Uden yderligere ord gik hun ned til søen og direkte ombord på båden med døden. Der var ingen tøven i hendes handling, og alligevel så hun bange og så alene ud. Jeg fik lyst til at trække hende ud af båden og finde en anden vej ud herfra, men hun kiggede bare op på mig og sagde:

”Det er okay, jeg skal nok klare mig, og jeg er bare glad for, at de to små nu er et godt sted i deres liv, og at de denne gang ikke skal opleve dette. Jeg ønsker, de skal forblive uskyldige, glade og nysgerrige denne gang.” Jeg forstod, hvad hun mente, og uden at

tænke nærmere over det, gik jeg ud i vandet og sprang op i båden til hende.

Jeg tog begge hendes hænder i mine og sagde:

”Men derfor behøver du ikke at være alene på turen, denne gang tager jeg med dig.”

Døden sænkede sin sorte stav med i vandet, og med den trak han os ud på søen og ind i tågen.

Da vi kom ind i selve tågen, tog døden sin stav op af vandet. Tågen var så tæt, at man ikke kunne se en hånd for sig, men døden stod bare helt stift og så direkte ind i den, som om han kunne se igennem alt det hvide.

Jeg ved ikke, hvad eller hvem der styrede båden, for den gled fremad helt af sig selv.

En underjordisk Kraft måske? Hvor kom den tanke fra? Jeg blev opmærksom på mine tanker og derefter på udmattelsen, der ligesom steg i kraft, som vi drev fremad.

Hvorfor var vi her i tågen, og hvorfor følte jeg mig så udmattet? Hvorfor var det døden, der kom og hentede os?

Med et huskede jeg det. Det var sådan jeg havde haft det som ung. Sorgen og tanker om døden, fordi livet var for svært at leve. Alt det jeg følte lige nu kom fra mit unge-jeg. Det her var hende der fortalte sig min historie.

Håbløsheden overvældede mig, og jeg besøgte af en gammel ven; opgivelsen. Jeg faldt sammen og lukkede mine øjne, og med ét føltes det bare så rigtigt at være der. Så

rigtigt at være taget på tur med døden. Jeg mærkede efter inde i mig selv - følte mig død og tom indeni.

Jeg havde glemt alt om den tid og disse følelser. Tomheden indeni mindede mig om den tomme verden, jeg havde besøgt da jeg ledte efter den indre verden. Det gik op for mig, at den tomme verden, var en minde om en tid fuld af afmagt, tomhed og håbløshed. Mine besøg til den tomme verden, havde været et forsøg på at vække de gamle følelser i mig og klargøre mig til denne tur. Med et forstod jeg sammenhængen og de gamle tunge tanker og følelser forlod mig. Netop da lettede tågen, og jeg opdagede, at vi ikke længere var på søen men på en stor brusende flod og netop da på vej ud over et vandfald. Jeg nåede ikke sige eller gøre noget som

helst, før vi faldt ud over kanten.

Der ikke var nogen bund til at modtage os men bare jorden, der åbnede sig og opslugte os. Vi faldt og faldt ned igennem jordens indre, til vi endelig tabte fart og landede lige så stille i en anden flod, nu under jorden.

Der var totalt mørkt omkring os, til nogle fakler blev tændt. Langs den underjordiske flod var der fakler på hver side af os. Vi var i en slags underjordisk hule med klippevægge overalt omkring og over os. Der var ufatteligt stille her, ikke en lyd.

Døden satte sin stav i vandet og styrede os meget målbevidst ned ad floden, og da den delte sig i to, gled vi ned ad floden til venstre. Inden længe delte den sig igen, og denne gang sejlede vi til højre.

Det var ikke bare en flod, det var et helt flodsystem, og det var vist meget let at fare vild der, men det så ud til, at døden kendte vejen. Mit humør havde ændret sig. Det gjorde det, i det øjeblik jeg var blevet klar over, hvad den tomme verden havde været: Et spejlbillede af min egen indre tomhed.

Hernede følte jeg mig som mig selv igen. Vi havde sejlet et stykke tid igennem den ene tunnel efter den anden, da båden langsomt begyndte at tabe fart, og en dør dukkede op på vores venstre hånd.

Døden holdt ind, og mit unge-jeg rejste sig, rakte ud efter min hånd og sagde med meget alvor i stemmen:

”Herinde må du ikke slippe min hånd og rør ikke ved noget, med mindre jeg siger, at det er okay.”

Jeg nikkede og tog hendes hånd. Mit hjerte slog voldsomt. Jeg var bange, men hvorfor?

GLEMSLENS TÅGE

Døren, der nu var lige foran os, gik op af sig selv, og vi trådte ind. Først var der hvidt over det hele, nøjagtigt som i tågen, men idet døren blev lukket bag os, fortrak tågen sig og blev i stedet for til en hel by fuld

af ting og sager. Her var hverken dyr eller mennesker, og alt var lavet af tåge som små skyer, der havde formet sig til alt det, vores øjne så. Jeg vidste godt, at jeg havde fået at vide, at jeg ikke måtte røre noget, men tingene her trak i mig, de ville røres ved. Så jeg rakte forsigtigt ud og rørte ved en krukke, der stod på et bord til højre for mig, og med det samme forsvandt den som en lille sky, jeg netop havde visket ud. Mit unge-jeg trak mig hårdt i hånden og sagde:

”Jeg sagde jo udtrykkeligt, at du ikke måtte røre noget. Se nu er krukken forsvundet.”

Jeg så på hende igennem et sløret syn, noget overtog langsomt min krop, og gjorde den tung. Min hjerne blev som grød, og jeg havde bare så meget lyst til at lægge mig

ned og sove. Jeg svarede snøvlende:

”Hvilken krukke?”

Mit unge-jeg så forskrækket på mig
og sagde:

”Din handling har allerede sat ind, og
stedet her begynder at få sit tag i dig. Inden
længe vil der ikke være meget tilbage af dig
til at huske.”

”Huske hvad?”

Spurgte jeg nu nærmest drømmende.

Jeg var heldig, at jeg havde mit unge-jeg
med, hun virkede på alle mulige måder til at
klare sig bedre, end jeg gjorde på dette sted.

Hun gik meget målrettet afsted, og lod
sig ikke forstyrre af tingenes kalden. Hun
holdt bare godt fat i mig, og trak mig meget
målbevidst efter sig. Foran mig dannede
der sig spøgelsesagtige væsener. Jeg tror,

jeg ville være blevet frygtelig bange, hvis
ikke det var for det faktum, at stedet her
berøvede én evnen til at blive bange, og
efterlod mig i stedet med en falsk følelse af
tryghed indeni.

På det plan var det meget befriende for
mig at være herinde, al min angst var væk.
De spøgelsesagtige væsener begyndte at
danse foran mig, og jeg ville give slip på
mit unge-jeg. Jeg var ikke engang bevidst
om hende mere. Så hende ikke, mærkede
hende kun som en kraft, der trak i mig. Jeg
prøvede at trække mig væk fra hende, for
jeg ville danse med væsenerne foran mig.
Jeg ville blive her, hvor alting virkede så
let.

Spøgelserne foran mig virkede ikke længere
som spøgelser - de var blevet magen til

mig, eller måske var det mig, der var blevet som dem? Et kort øjeblik lod den tanke til at tillade en lille smule frygt at nå frem til min omtågede hjerne. Selvom følelsen af frygt var væk lige så hurtigt, som den kom, vågnede jeg nok op til at blive opmærksom på mit unge-jeg, der forsøgte at få mig til at gå med hende. Et sted meget langt fra kom disse ord til mig som et svagt minde, et par advarende ord:

”Giv ikke slip på min hånd, rør ikke ved noget.”

Jeg rettede mit blik ned mod min hånd, der hvor trækket kom fra, og jeg brugte al min energi på at holde fokus på den hånd.

En stemme nåede mig fra tågen:

”Hold ud bare lidt endnu. Jeg ved godt, hvor svært det er, hvor meget du længes

efter at give slip og bare blive en del af tågen og stedet her, men jeg beder dig, kæmp imod trangen til at opgive dit fysiske liv. Det hele vil være ovre lige om lidt, vi er der næsten.”

”Hold ud Betina,”

kunne jeg fornemme en stemme i mit hoved sige. Efter noget, der syntes at være en evighed, stoppede vi op foran en bygning, der mindede om et slot. Ud af tågen så jeg en hånd række frem imod et håndtag på porten, der førte ind til slottet.

Jeg ville advare hånden om ikke at røre, fortælle den at håndtaget blot var en illusion, men jeg kunne ikke få ordene ud over min læber. Jeg er blevet stum, nåede jeg lige at tænke, da hånden greb fat om håndtaget. Det var åbenbart ikke en

illusion ej heller slottet eller den store port. Bygningen, porten og håndtaget lignede alt det andet, som var herinde, og man kunne forvildes til at tro, at det også var lavet af tågen.

Hvis ikke jeg havde haft mit unge-jeg med på denne tur, ville jeg være gået igennem denne bygning, som var den lavet af tågen ligesom alt andet herinde. Mit unge-jeg talte meget tydeligt og så ned på mig som for at være sikker på, at jeg kunne høre og forstå hendes ord:

”Det er muligt at passere porten uden at åbne den, men gør du det, vil det blot lede dig ud i endnu mere tåge, som i sidste ende vil føre dig ud i intethed. Dette er en fysisk port, som du må åbne og gå igennem.”

Med disse ord drejede hun håndtaget lidt mod højre, og det gav et lille klik. Derefter drejede hun det mod venstre, og den store port gik lydløst op.

I det samme skete der to ting på sammen tid: Slottet skiftede udseende, den gik fra at ligne tågen til at blive en bygning af store sten og sort metal, og tågen, der havde lagt sig omkring mig og min hjerne, lettede med ét. Vi trådte ind, og porten lukkedes bag os.

Mit unge-jeg gav slip på min hånd og sagde lettere irriteret:

”Herinde er tingene fysiske, og du kan røre ved alting. Alt fungerer som i den ydre verden.”

Lettet over at være kommet sikkert hertil, velvidende at det uden hende var gået helt

galt for mig, takkede jeg hende og spurgte:

”Hvordan ved du så meget om denne verden?”

Hun svarede med tristhed i stemmen:

”Fordi jeg har været her før.”

Vi gik i gennem slottet og kom ud bagved, der hvor staldene lå. Hele området var indhegnet med hvidt hegn, og på en af markerne stod en hvid hest, en hoppe. Med det samme den så os, kom den hen til hegnet for at hilse på. Aldrig i mit liv havde jeg set så hvid en hest.

Det stod mig hurtigt klart, at denne hest var noget helt specielt, den var mere ånd end fysik og alligevel begge dele. For en kort stund stod jeg og så tilbage på mit eget liv med heste og opdagede til min forbavselse, at den interesse for heste, som jeg havde

haft i mange år, var væk. Selv denne smukke hoppe kunne ikke længere fange min interesse, så jeg trådte bort fra hesten, stod et stykke derfra og observerede den og mit unge-jeg. Hun strakte sin arm hen over hegnet og holdt hånden frem, så den hvide hest kunne snuse til hende.

Jeg smilede for mig selv og huskede, hvor meget glæde hestene havde givet mig, og hvor meget en lille hvid hoppe ved navn Bella, blev min redning i teenageårene, hvor livet ramte mig ekstra hårdt. Mit unge-jeg bar tydeligvis den samme kærlighed til og fascination af heste, som jeg havde gjort i mine unge år.

Hesten og pigen stod der og så ind i hinandens øjne, og den unge hævdede forsigtig og prøvende sin hånd højere op

imod hestens hoved. Som svar derpå trådte hoppen et skridt frem for at imødekomme den unges fremstrakte hånd, og således mødtes de. Jeg var ikke længere en del af deres verden. Jeg stod nu udefra og så ind.

Hesten hævede hovedet efter noget tid at have hvilet sin pande imod den unges hånd. Den så på hende et kort øjeblik og talte så:

”Jeg vil gerne have, at du sætter dig op på min ryg.”

Uden at tøve gik den unge ind til hesten og svingede sig op på dens ryg.

Jeg stod og så tristheden forsvinde fra hendes ansigt, og jeg forstod, at dette var mit unge-jegs nye liv. Lige som baby-jeget kom til den store moders kærlige hjem, og mit barne-jeg kom til kongeriget med sin far, så var mit unge-jeg kommet til denne

hesteverden for at få sine seks år af lykke.

Pludselig vendte hesten sig om med mit unge-jeg på ryggen. Den hævede sit hoved ret højt, og så ud til at ville forsvare den unge mod en trussel, men der skete ikke noget. Vi stod bare og ventede.

Jeg så mod højre og venstre, men kunne ikke se noget farligt, så jeg stod igen lidt, men intet skete. Jeg nåede lige at tænke, Hvad venter vi på? da en mur langsomt dukkede op foran os. Først troede jeg, at muren var ment som et spring, de to skulle springe over, men jeg blev opmærksom på følelsen af noget farligt og alligevel spændende krybe op ad rygsøjlen på mig, og med ét vidste jeg, at dette var en mur til den fysiske verden. Jeg kunne høre noget på den anden side.

Muren gled stille til side, og ind trådte en stor, smuk, sort, maskulin drage. Han kom fra det fysiske, det ydre. Jeg måtte træde et skridt tilbage for ikke at falde bagover. Han var overvældende på alle mulige måder, smuk, stæk og sortere end sort.

Alt ved ham drev mig frem imod ham. Jeg var dybt fascineret af ham, og alligevel var der noget, der var stivnet i mig. Han talte nu til hoppen. Hans stemme var forførende blid, da han sagde:

”Lad mig få hende, Shikina, du ved, hun alligevel bliver min en dag.”

Men hesten rystede bare på hovedet og svarede:

”Hun er ikke min at give dig, men du kan jo spørge hende selv, om hun frivilligt vil følge med dig.”

Med de ord drejede hun sit hoved rundt og

så på sin unge rytter. Jeg måtte spørge mig selv, hvad jeg ville gøre i mit unge-jegs sted. Jeg tror ikke, jeg ville have kunnet modstå ham. Mit unge-jeg derimod havde åbenbart ikke spor svært ved at modstå ham. Hun svarede lidt rapkæftet, som kun en teenager kan:

”Det tror jeg ikke, jeg vil. Hvad har du da at byde på, som Shikina ikke har? Jeg er født til pladsen i sadlen, at du bare ved det.”

Dengang tænkte jeg ikke så meget over det, men den dag i dag lægger jeg mærke til den store forskel, der er på den unge rytter, som sad på den hvide hoppe og hende den unge, som jeg var fulgtes med hertil, men jeg ved, at de er én og samme person. Jeg kunne genkende mig selv som den flabede teenager, der sad selvsikkert i sadlen. Skønt

*jeg elsker den side af mit unge-jeg, tvivler
jeg meget på, at hun havde kunnet få os
sikkert igennem tågen. Den anden udgave af
mit unge-jeg var mere stille og indadvendt,
hun var tyngt af livet, men kendte til tågen
og dens sandhed. De har begge haft en stor
rolle at spille i mit liv.*

Dragen vendte sig om for at vise hende
den sadel, der var spændt fast på hans ryg.
Noget ved hans fremtoning skræmte mig,
og jeg var bekymret for mit unge-jeg. Jeg
kunne se i hestens blik, at det var den også.
Men den unge pige så ikke ud til at være
fristet af ham overhovedet. Hun værdigede
knap hans sadel et blik, før hun bøjede sig
ned og aede den hvide hoppe på halsen. Jeg
kunne se, at det irriterede ham, men han var
god til at tøjle sine følelser. Han sank en

gang, og så var han atter i kontrol, hvilket
skræmte mig mere end noget andet. Han
lod til at have opgivet at få det svar, han
ønskede, i stedet vendte han sig rundt og gik
tilbage mod muren og den verden, han kom
fra, men inden han gik igennem henne ved
muren, så han sig over skulderen og sagde
så til hesten:

”Vi ved begge, at jeg får hende
en dag.”

Og til pigen på den hvide hest sagde han:

”Jeg vender tilbage efter dig, den dag
du bliver atten.”

Og med de ord forsvandt både han og
muren. Mit unge-jeg syntes ikke at dvæle
ved oplevelsen. Hun var hoppet af hesten,
havde trukket den ind i stalden og var ved
at strigle den.

Jeg blev der i seks år og så, hvordan de to udviklede et nært forhold og fik et helt unikt samarbejde. De red ud og ind af dressurbanerne. Jeg så, hvordan hoppen lod den unge tage tøjlen og styringen, til de en dag smeltede sammen og blev ét, når den unge satte sig i sadlen. De gik fra at være hest og rytter til at blive en ekvipage. De tog fra det ene stævne til det andet, og de endte med at ride dressur på et meget højt plan.

Jeg indså, at dette i sandhed var seks fortryllende og lykkelige år. Mit unge-jeg havde fået sit højeste ønske opfyldt. Hun var blevet en dygtig dressurrytter. Vi var nu nået frem til hendes attenårs fødselsdag.

Takket være hoppen og den indre verdens fantastiske kærlighed kunne jeg se, den

enorme forskel det havde gjort for mit unge-jeg. Hun var en anden, end den jeg var, da jeg fyldte atten. Denne verden havde givet hende alt, hvad hun havde haft brug for. Jeg stod igen og smilede, lykkelig over at se den store forskel kærligheden havde gjort. Tænkte på, hvor meget jeg elskede den indre verden, fordi den gav så meget til alt det udslidte og ødelagte i mig. Men selv den indre verden har sine begrænsninger, for den kan ikke gå imod vores egne ønsker, vi har altid det frie valg. Således stod jeg her og så til, da dragen igen dukkede op.

I de seks år der var gået, var en stor, kraftig hæk vokset op, der hvor muren i sin tid havde vist sig. Dragen kom denne gang gående igennem hækken, som åbnede sig villigt for ham. Som sidst gav han mit

unge-jeg et tilbud om at sætte sig op på hans ryg og drage med ham til det ydre. Og denne gang kunne hun ikke modstå ham, jeg kunne se det i hendes øjne. Jeg havde engang selv følt mig draget af ham, og det han repræsenterede, men var nu et helt andet sted i mit liv.

Hoppen sagde til den unge:

”Det står dig frit for at følge ham, men du skal vide, at han vil ikke lade dig tage tøjlerne og styre ham, som jeg har ladet dig gøre.”

Men den unge, der var blevet så sikker på sig selv, sagde bare:

”Det skal du slet ikke bekymre dig om. Jeg er en stærk person nu, og jeg ved, hvad jeg vil, og hvad jeg ikke vil.”

Dragen smilede glad og det samme gjorde mit unge-jeg, da hun svingede sig op på

hans ryg. Hun tog tøjlen og han drejede hovedet og så venligt men bestemt på hende, da han sagde:

”Det er nok bedst, hvis du lade dem ligge, og lader mig bestemme. Det er trods alt mig, der ved, hvor vi skal hen.”

Mit unge-jeg lagde lidt usikkert tøjlen fra sig, og jeg så smerten i hoppens øjne - og jeg græd. Dragen vendte sig om og uden at se sig tilbage, fløj han med mit unge-jeg på ryggen ud af den indre verden og ud i den ydre. Bag dem lukkede hækken sig, og de var væk. Således forlod mit unge-jeg den indre verden og glemte alt om den.

Jeg vendte mig om for at gå, da jeg hørte en velkendt stemme. Det var Aron, der stod med sin stav, Alron i hånden og med hunden Albert ved sine side. Han så lige så trist

ud som hoppen og jeg, han rystede let på hovedet, idet han sagde:

”Hvis vi mænd dog bare forstod hendes kraft, hendes mod og hendes styrke. Hun er det feminine i enhver af os.”

Hans ord rørte noget dybt inden i mig, og jeg forstod nu, hvorfor det netop var Aron, der havde fået den eneste maskuline plads i inderkredsen af det store råd.

Aron stod og så over på den hvide hoppe. Jeg stod og så på dem, prøvede at samle alle trådene. Jeg sagde til hoppen, tøvende som for at prøve mine egne ord og teori af:

”Du repræsenterer det feminine og det indre. Du guidede og vejledte mit unge-jeg til at lære sig selv bedre at kende, og for det er jeg dig evigt taknemmelig.”

Jeg så hen på hækken og fortsatte så:

”Den sorte drage repræsenterede det ydre og det fysiske og maskuline, men det gamle maskuline, det stivnede i os alle.” Jeg vendte mig om, og så på Aron, og sagde:

”Og du repræsenterer det nye maskuline?”

Jeg stoppede min talestrøm og så over på dem begge for at se, om jeg havde forstået det rigtigt. Aron sagde:

”Jeg repræsenterer nok mere det feminine og det maskuline, når det balancerer. Men ja, jeg repræsenterer også det nye.”

Jeg stod og så på dem begge for en tid, inden jeg spurgte dem:

”Hvad så nu?”

Det blev hoppen, der svarede mig:

”Aron og jeg vil nu drage bort. Der er ikke mere, vi kan gøre for nu.”

Hun så på mig og spurgte:

”Hvad vil du gøre nu?”

Jeg stod og så mig om et øjeblik, inden jeg svarede:

”Jeg vil vente her, for jeg ved, at om ca. 20 år vil Betina i en alder af 37 år falde og slå sit hoved meget slemt. Hun vil opleve sin egen ’lille død,’ og hun vil få brug for, at jeg står her klar til at tage imod hende.”

De nikkede begge, de forstod. Vi sagde farvel til hinanden, og jeg vendte mig om mod hækken, da de to andre drog afsted.

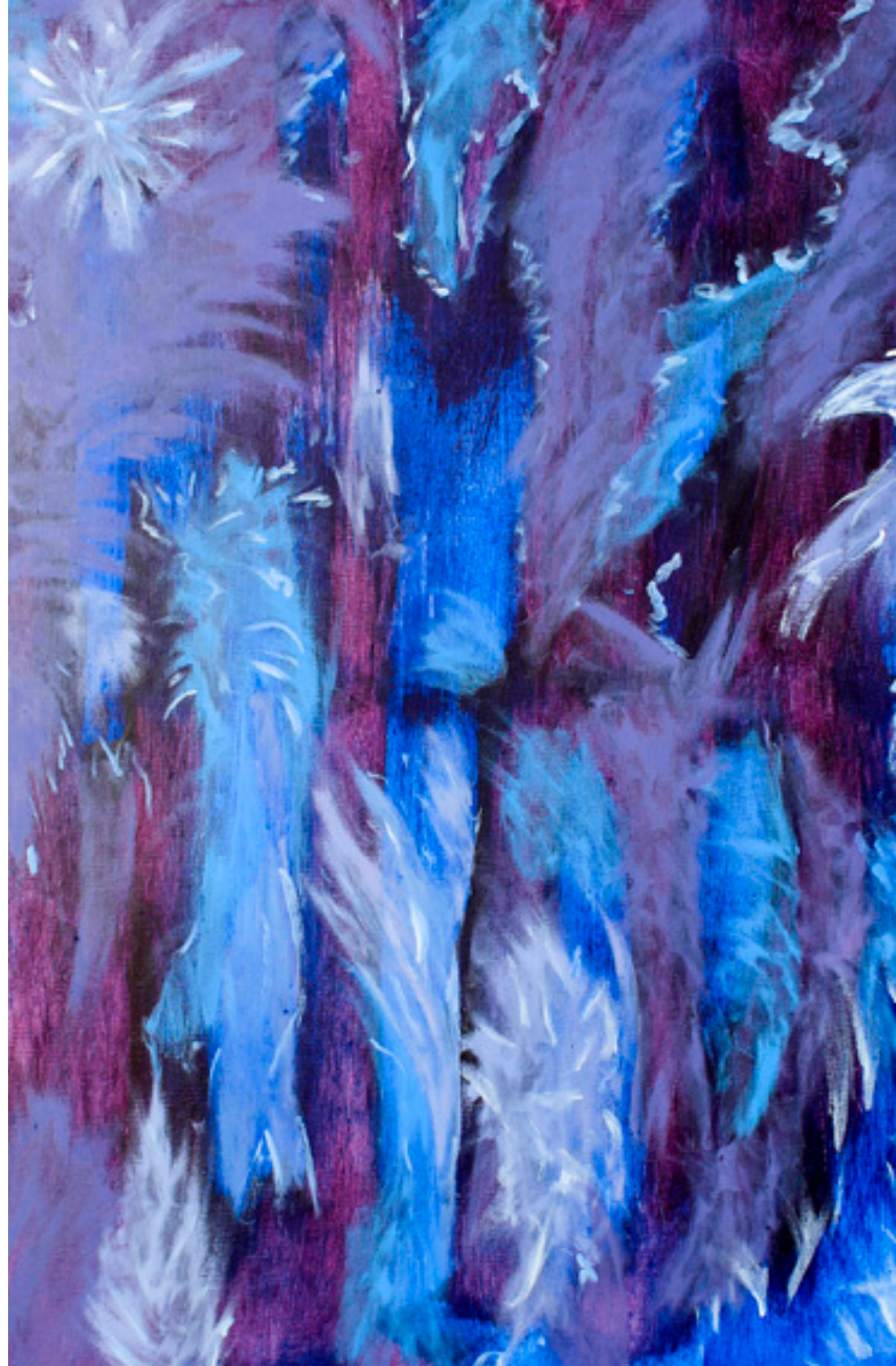
I den første tid efter at mit unge-jeg havde forladt den indre verden, skete der ikke så meget, men en dag dukkede et hold af

murere, tømrere, VVS’ere og elektrikere op. De byggede et hus op, der bestod af en lang gang med døre og rum på begge sider. Jeg genkendte huset som værende en model af mit gamle visualiseringsværktøj. Et sted hvor jeg tog hen i tanken, når jeg havde brug for hjælp til livet. Da bygningen stod færdig, blev Aron tilkaldt, og han lod staven, Alron synge over stedet her.

Tiden blev spolet hurtigt fremad. Jeg stod og så, hvordan naturen tog over og bygningen blev til de ruiner, jeg mødte den dag, jeg trådte ind i den indre verden, efter at være faldet. Holdet af bygningsfolk drog afsted igen, det samme gjorde Aron.

Jeg selv gik over hækken, som adskilte de to verdner, også den groede vildt. Den stod foran mig som en uigennemtrængelig mur.

Som jeg stod der og så på hele sceneriet,
rystede jorden pludselig under mig. Da
vidste jeg, at tiden var kommet.

DET ØDELAGTE MENNESKE

I det fysiske måtte det være januar 2008. Rystelsen, jeg havde følt i hele den indre verden, var rystelserne af faldet i den ydre verden. Mit fysiske jeg var nu faldet på sit arbejde og hjerneskaden en realitet.

En transformation var sat i gang. Som for at bekræfte det, der var sket i det ydre, begyndte hækken at blomstre. En stor smuk sommerfugl dukkede op og landede i hækken, netop som hækken åbnede sig. Jeg gik hen og kikkede ud af åbningen til den ydre verden, der viste sig for mig som en gold og øde ørken. Ikke langt fra hvor jeg stod, fik jeg øje på en gravsten, der stod ude midt i ørkenen. På den stod der:

’Den lille død,’ så min fødselsdato og derunder stod der ’Faldet januar 2008.’

Jeg gik så ud mod horisonten. Der fik jeg øje på en skikkelse i det fjerne. Jeg var usikker på, om det var mit eget ødelagte jeg, som var på vej. Det var en kvinde, det kunne jeg se, men hun var ikke tæt nok på, til at jeg kunne se, om det var hende. Hvem hun end var, så

hun udmattet ud. Ørkenens tomhed havde tæret på hende; hun snublede fremad med en hånd foran sig. Hun slog fortvivlet ud efter noget eller nogen, men der var ikke noget at se, det foregik alt sammen inde i hendes hoved. Hun gik fremad, men var i en form for trance - i live men heller ikke mere end det. Hun kom nærmere, og jeg genkendte hende som den, jeg havde ventet på. Jeg ville gå hende i møde, men noget bremsede mig, og i stedet trådte jeg et skridt tilbage, for netop da blev jeg klar over, at når hun trådte ind, måtte jeg træde ud.

Hun så så knækket og ødelagt ud, lignede én, der kunne gå i tusinde stykker og stykkerne blæse væk lige for øjnene af mig. Men hun fik kæmpet sig det sidste stykke hen til hækken, tog de sidste par skridt, og så var

hun her. Jeg var lykkelig på hendes vegne, men hun så ikke ud til selv at forstå, at hun var reddet. Hun så op et øjeblik, men så mig ikke. Det gik op for mig, at jeg var blevet en del af den indre verden, en verden hun endnu ikke var klar over, at hun var trådt ind i. Hun troede, at dette sted blot var et billede på hendes gamle visualiseringsværktøj, der nu lå i ruiner for hende.

Jeg gjorde mig klar til at fortsætte min rejse her i det indre og trådte ud i ørkenen, der lå foran mig. Netop da hørte jeg som et ekko i mit sind disse ord:

”Jeg går i ruinerne af det, der engang var, nu er det ikke mere.”

Jeg vendte mig om og så mig selv udefra. Det havde været en svær tid, det huskede jeg godt, men at stå og se mig selv så ødelagt

det var godt nok hårdt. Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre noget for hende, men der, hvor hun var nu, var hun i gode hænder, det måtte jeg huske mig selv på. Lige nu følte hun sig fortabt, bange og alene, men alene var hun aldrig. Den rejse hun var på, hed: 'Den lille død,' fordi man må aflægge sig alt det, man er blevet til. Jeg tænkte, at det måtte ske, for at jeg kunne blive, den jeg virkelig var og er inderst inde.

Da jeg forlod den indre verden som ung, forlod jeg også den, jeg var. Derfor blev alt, der blev bygget på mig fra den dag af, bygget på et falskt grundlag, og sådan kan intet menneske leve. Men det var så ufatteligt hårdt at se hende vandre rundt uden håb og uden lyset, der engang havde lyst så klart inde i hende. Hun havde levet sit liv som

menneske uden Ånden, som var hendes allerkæreste guide og ven. Hun havde glemt alt om denne verden og derfor alt om sig selv og hendes sande jeg. Og jeg græd, for hun var mig, og jeg var hende. Men som jeg stod der og så tilbage på det ødelagte, blev jeg mindet om, at hun nu var i trygge og gode hænder. Alt var vel, og jeg følte mig så vidunderligt fri - nu var ringen på én eller anden måde sluttet, og jeg var fri til at rejse videre.

Jeg havde ikke taget mange skridt, før hækken lukkede sig bag mig, og da den gjorde det, forsvandt ørkenen, og i stedet stod jeg nu i en skov. En stemme lød bag mig:

”Velkommen til mit rige.”

Jeg vendte mig om for at se, hvem der talte til mig og blev forbavset over, ikke at kunne

få øje på andre end en hjort. Den stod bare stille, som ventede den på, at brikkerne skulle falde på plads inden i mig.

Det tog lidt tid, før jeg pludselig kunne genkende hjorten, som værende et af mit barne-jegs kraftdyr. Jeg hilste på den ved at bukke dybt. Den gengældte min hilsen ved også at bukke for mig,

”Velkommen, du ødelagte,” sagde han. Jeg så forbavset på ham. Jeg er ikke den ødelagte, er jeg? tænkte jeg undrende. Jeg følte mig ikke ødelagt. Den ødelagte var jo netop ankommet til ruinerne. Hendes historie var, at hun faldt i den ydre verden, kom til ruinerne, mødte Is-dronningen og derefter lysvæsnerne. Var det ikke det, der var den ødelagtes historie?

Hjorten aflæste mine tanker lige såvel, som

hvis jeg havde sagt dem højt, og han sagde:

”Du tror måske, at det ødelagte kun er den udgave af dig som faldt og slog sit hovede i den ydre verden, men ud fra det, dit barne-jeg, dit baby-jeg og teenager-jeg har vist os og dig, tror jeg, at det ødelagte går langt tilbage. Når du og de rejser hertil, er det for at heale det ødelagte i jer alle. Du må huske på, at de er dig, og du er dem.”

Jeg så på ham, og hans ord gav mening for mig nu. Han havde ret. Jeg blev mere og mere hel, for hver tur jeg tog herind, og for hver historie jeg blev fortalt, fandt jeg mere og mere af mit sande jeg.

”Du må nu tage ansvar for det, der er dit. Du må rydde op. Du er allerede godt i gang, men der er mere. Den indre verden og dine guider vil hjælpe dig hele vejen igennem.”

Jeg undrede mig over hans ord; mine guider, mente han lysvæsnerne? Jeg fik ikke svar på det spørgsmål, i stedet forklarede hjorten mig, hvad der så ville ske.

”Jeg forlader dig lige om lidt for at vende tilbage til barnet Betina, for det er i hendes verden, jeg hører til. Du må vente her, til den rejsende dukker op.”

”Den rejsende, hvem er det?”

Spurgte jeg forbavset, men heller ikke det svarede han på. Det var på mange måder et mærkeligt møde, som jeg ikke helt forstod meningen af, men det stod mig klart, at der var mere for mig at gøre her end at se de tre udgaver af mig og høre deres fortællinger.

Jeg havde taget imod den ødelagte ved ruinerne, eller jeg troede, at det var den ødelagte, måske hun mere stod for den

faldende? Havde hjorten ret i, at det ødelagte jeg gik meget længere tilbage? Sådan havde jeg ikke tænkt før nu. Hjorten stod og så på mig, som overvejede han at give mig flere oplysninger om min vej, der i denne fortælling åbenbart handlede om at gå tilbage og få ryddet op, hvad det så end betød. Jeg var med på, at det handlede om at rydde op i fortiden, men hvordan gør man det?

Hjorten vendte sig om for at gå, så en sidste gang på mig og sagde:

”Vent på Den rejsende.”

Og så forsvandt han ind imellem træerne.

Jeg stod lidt og så i forskellige retninger, da jeg fik øje på lidt røg, der steg op imellem træerne imod øst. Jeg besluttede mig for at gå hen og tjekke det ud. Røgen viste sig at komme fra et bål. Ved det bål sad Den

rejsende på en væltet træstamme. Jeg fik fornemmelsen af, at han sad og ventede på mig. Han havde en slidt anorak på i grønne farver, i hånden havde han en vandrestav, og ved siden af træstammen stod en rygsæk. Han så smilende op på mig og tilbød mig at sætte mig hos ham. Efter at vi havde hilst på hinanden, sad vi i stilhed en tid og bare så ind i bålet.

Jeg tænkte over det, hjorten havde fortalt mig, og jeg standsede ved hans ord:

”Du tror måske, at det ødelagte kun er den udgave af dig som faldt og slog sit hovede i den ydre verden, men ud fra det, dit barne-jeg, dit baby-jeg og teenager-jeg har vist os og dig, tror jeg, at det ødelagte går langt tilbage.”

Jeg sad der og mærkede en sandhed nå

mig fra mit eget dyb: Det ødelagte i mig har ingen alder, hvad det så end betød. Jeg og den faldne er et. Det ødelagte og jeg er forbundet igennem alle aldre, var det sådan det hang sammen?

Jeg besluttede mig for at spørge Den rejsende om, hvor meget han kendte til min historie, men inden jeg nåede at spørge, sagde han:

”Dette er din historie, din vej, men også din fortid fortalt i et andet sprog. Din fortid kommer til dig som fortællinger, som gåder og som symboler med mere. Dette gør, at fortællingen om dit liv bliver fortalt i flere lag. Du vil forstå noget af det her og nu, og andet vil du med tiden kunne se. Du vil se, mærke og føle det gamle, men det vil blive fortalt på en ny måde. En måde, der passer bedre til den, du i virkeligheden er.

Du har været her før. Første gang varede i mange år, da du som barn kunne bevæge dig i begge verdener på samme tid. Den evne mistede du, da du mistede dig selv. Først da du faldt og fik hovedtraumet, kunne du igen vende tilbage hertil. Da hentede du de stykker af dig selv, som du havde mistet op igennem tilværelsen af forskellige grunde. Nu er du her igen, og denne gang er din opgave mere at rydde op - at se og forstå, hvad du kommer fra, og hvorfor du blev den, du blev til, for at kunne vende tilbage til dit sande jeg.”

Jeg sagde:

”Det er svært for mig at forstå, hvorfor alting kommer til mig i form af en indre verden og en slags eventyr - altså historier og fortællinger, som ikke er noget, jeg har oplevet i den fysiske verden. Jeg har aldrig

gået i ruinerne, mødt en indianer eller vandret på et bjerg, været i en mine eller været minearbejder, så hvad betyder alt det?”

Den rejsende sad lidt, inden han svarede:

”Det er din sjæls historie. Som jeg fortalte dig, har du været her før.”

Jeg nikkede og sagde:

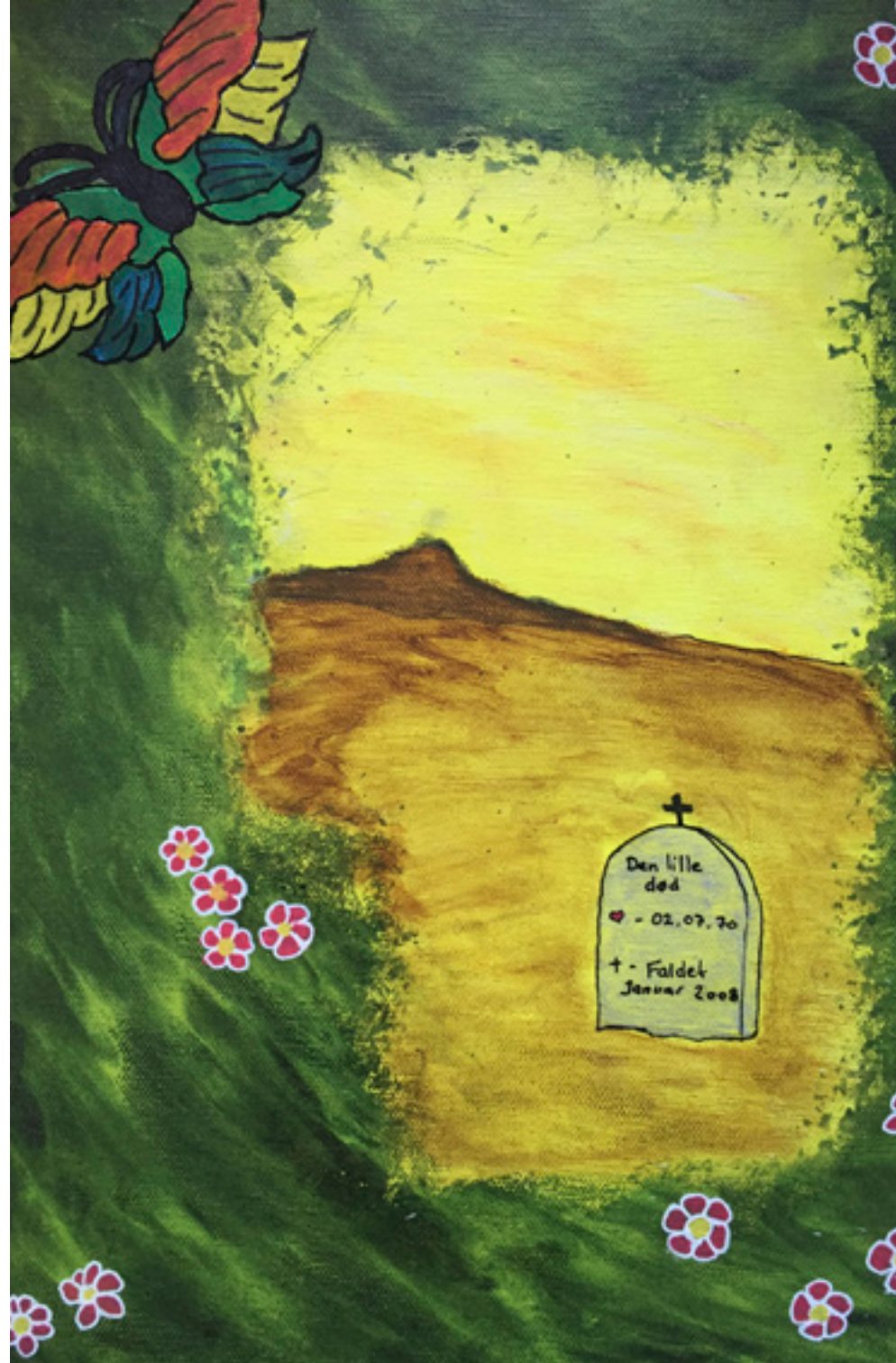
”Dengang jeg tog turen ind: på vejen frem.” Han nikkede også og fortsatte:

”Ja, dengang samlede du mange af dine mistede sjæledele. Denne gang er du her, som hjorten fortalte dig, for at rydde op. Det sker alt sammen for, at du kan hele op indefra. Blive hel så at sige.”

Den Rejsende sagde ikke mere i et lille stykke tid sikkert for at lade mig rumme ordene. Jeg så ind i ilden og tænkte: Var det sandt? Var de ting, jeg oplevede her, rejsen og historierne, min sjæls fortælling og

historie? Og hvis de var det, hvor langt gik de så tilbage? Gik de tilbage til Kleopatras tid? Siden det var den tid, jeg var løbet tilbage til. Havde jeg været Kleopatra? Jeg tænkte jo, at reinkarnation var en mulighed. Men jeg havde aldrig tænkt, at tidligere liv havde betydning for det liv, jeg levede nu, men måske havde de?

Efter lidt tid med egne tanker kom jeg frem til, at historierne ikke kun var min sjæls historier, nogle af dem var helt sikkert mit sinds historie. De fortalte om noget, jeg havde oplevet, men i en lidt anden udgave. Måske et barns fortælling, der hvor fantasien hjalp med at fortælle det, der ellers blev for svært at sætte ord på? Jeg sad lidt, så ind i ilden, og langsomt gled jeg ind i en slags trance.

FUGLEN FØNIKS

Jeg vidste ikke, hvor længe jeg havde siddet der og bare set ind i bålet, men det var længe, for himlen begyndte at blive mørk, og et par stjerner var dukket op. På et tidspunkt havde jeg lagt mig ned, og snart efter faldt jeg i en

dyb søvn. Den nat drømte jeg, at jeg stod foran mit barndomshjem og var et barn igen. I næste nu var jeg inde i huset, helt præcis i køkkenet. En stemmen dukkede op, den var hård:

”Kan du ikke bare gøre, hvad der bliver sagt, gøre det du bliver bedt om?”

Jeg prøvede at forsvare mig selv, men stemmen lod mig ikke komme til orde, den talte hen over mig og sagde:

”Du er lige så dum, som du er ubrugelig.”

En anden stemme blandede sig, det var en noget yngre stemme, der talte nu:

”Du er dum, og du er grim.”

Jeg så ind i mig selv og så alt det, de syntes, der var så forkert, mine følelser, mine ord, mit udseende. Jeg var grim, men jeg så også noget andet i mig selv, og jeg ville så gerne

forklare og forsvare mig selv, men et par dræbende øjne så ned på mig, så jeg sagde ikke noget. Den første stemme talte igen:

”Du skal flytte, du skal gå væk, jeg vil ikke have dig.”

Jeg spurgte med tårer i øjnene:

”Jamen, hvor skal jeg da gå hen, jeg kender ikke nogen, jeg er her helt alene.”

Stemmen fortsatte ufortrødent:

”Jeg er ligeglad med, om du lever eller dør, alt jeg ved er, at jeg ikke vil have dig mere, du skal gå.”

Jeg kravlede nu rundt på gulvet, tiggede og bad, men lige lidt hjalp det, her var ingen tilgivelse eller nåde at spore i stemmen. Til sidst rullede jeg mig bare sammen der på køkkengulvet i mit gamle barndomshjem. Nu skulle jeg dø, det vidste jeg bare. Jeg var bare et lille barn, og der var ingen mulighed for,

at jeg kunne overleve derude i verden uden familie og uden et hjem. Jeg så ned på mig selv sådan lidt udefra: Jeg var næsten usynlig og så lille. Jeg vidste, hvad der nu skulle ske, og jeg gjorde mig klar, men i stedet for døden dukkede Ånden op og sagde:

”STOP!”

Og alt stoppede som en film, der var sat på pause. Ånden bøjede sig ned og tog mig forsigtigt op i sin favn. Han sagde, imens han så kærligt på mig:

”Du behøver ikke at opleve det her en gang mere, jeg giver dig lov til at slippe dette, jeg sætter dig fri.”

I næste nu løb jeg frit ude i skovene omgivet af kærlige væsner. Jeg så ned af mig selv - jeg var igen mig, synlig og hel. Til barnet inde i mig selv sagde jeg:

”Kun du og jeg kender den stemme,

hårdenheden og vreden, der kommer derfra. Ingen mennesker vil kunne beskytte os mod monsteret, men jeg giver dig denne gave:

Du vil fremover kunne kende dette monster, uanset hvad form den end kommer i og glem aldrig, at jeg var der sammen med dig. Jeg ved, du taler sandhed, jeg tror på dig.”

Dette var et barns mareridt, men alt det, der skete i drømmen, var også sket i virkeligheden. Det var sket for mig, og det var sket for hende, vi var sammen om det her. Denne drøm havde givet mig noget. Jeg var ikke sikker på, at jeg helt forstod det, men noget var forandret, for jeg stod ikke så alene med oplevelserne fra barndommen, og noget var sat fri. Jeg forundres til stadighed over den virkning, det har på mig, mit sind, min krop, min psyke, alt det, jeg oplever her

i den indre verden. Jeg bliver mere og mere hel, mere og mere mig, men jeg begynder også at huske. Jeg kender denne verden, den bliver mere og mere virkelig for mig. Den er en del af mig og jeg en del af den.

Drømmen var ovre, men straks gled jeg over i en ny drøm: Jeg sad på jorden på noget mos i en skov. En kendt og kærlig stemme kom til mig og sagde:

”Drag ud og led, drag ud og find.”

Jeg rejste mig, men jeg vidste ikke, hvad det var, jeg skulle lede efter. Det er svært at finde det, man skal finde, hvis man ikke ved, hvad man leder efter. Med ét skete dette: Jeg så ned af mig selv. I min venstre hånd havde jeg en flettet kurv. Jeg var voksen i denne drøm - jeg var den ødelagte, den der var blevet slået i tusind stykker.

Langsomt begyndte stykkerne at glide fra hinanden. Længere og længere gled de fra hinanden, til vinden greb dem, og førte dem væk. Der var ikke mere tilbage af mig. Jeg drog rundt som et spøgelse, hjemsøgt og usynlig for omverdenen. Stemmen lød igen:

”Drag ud og led, drag ud og find.”

Det gik op for mig, hvad det var, stemmen mente. Jeg skulle drage ud og lede efter stykkerne af mig selv, der var blæst væk i vinden. Jeg drog afsted. Først ledte jeg i den fysiske verden, men der var ingen af stykkerne at finde. Så drog jeg ind i min indre verden. Her fandt jeg en efter en stykkerne og med tiden lykkedes det mig at finde dem alle. Da kurven var fuld, og der ikke var flere stykker at finde, dukkede Ånden op ved min side. Herfra ændrede drømmen sig - for jeg drømte stadig, men

det der skete nu, syntes at ske både her og i den indre verden i en vågen tilstand, for nu var jeg tilbage ved bålet, sammen med Den rejsende. Han og Ånden stod sammen med mig ved bålet. Ånden så kærligt på mig og sagde:

”Smid nu alle stykkerne, du har i kurven ind i bålet og gå derefter selv på bålet.”

Jeg gjorde, som han befalede. Først smed jeg alle stykkerne ind i bålet, og vi stod lidt og så på, hvordan flammerne fortærede de små stykker, jeg havde samlet. Da det blev min tur til at træde ind i flammerne, blev jeg alligevel lidt nervøs og tøvede.

Ånden svingede først sin venstre hånd hen over flammerne og derefter den højre. Bålet var ikke længere et normalt bål, for der var ingen brænde, og flammerne var ikke rød-

orange. De var blå som i den store sal. Først så jeg på Den rejsende derefter på Ånden, og så trådte jeg ind i bålet. Øjeblikkelig blev jeg sendt op i noget, jeg kun kan beskrive som en højere bevidsthed. Jeg var der kun et kort sekund, hvorefter jeg blev sendt tilbage til Ånden, bålet og Den rejsende.

Jeg ankom lige i tide til at se at bålet igen forandre sig til det rød-orange flammende bål, og ud af ilden opstod fuglen Fønix.

Jeg vågnede med et sæt og så over på Den rejsende og åndede af en eller anden grund lettet ud; det var bare en drøm.

Jeg satte mig op, og han rakte mig et stykke brød, og så sad vi der i stilhed med hvert vores brød og så ind i bålet et stykke tid.

Pludselig rejste Den rejsende sig op, tog sine ting og gjorde sig klar til at gå. Jeg rejste mig

noget forvirret op, for hans pludselig afrejse kom bag på mig. Han takkede for vores tid sammen og begyndte at gå, men stoppede ret pludseligt op og sagde:

”Jeg er glad for, at du fandt alle stykkerne.”

Jeg så forvirret på ham, og han fortsatte:

”Troede du, at det hele bare var en drøm?”

Jeg nikkede forundret. Jeg fulgte hans blik og så, at han stod og kikkede på en flettet kurv, der stod ved siden af mig. Jeg gav at lille gisp, da jeg så den. Det var ikke bare en drøm. Nede i den lå der et billede, som jeg tog det op og så på. Det var et billede af mig, men jeg følte ikke, det viste, den jeg var, da det var et billede taget for lang tid siden.

Det var et billede af den, jeg engang havde

været. Jeg kom til at tænke på drømmen.
Hvem var det, der havde samlet alle
stykkerne sammen? I drømmen var jeg jo
den ødelagte, den der var gået i stykker og
blæst væk. Jeg sagde, nok mest henvendt
til mig selv, men så undervejs i sætningen
spørgende hen på Den rejsende:

”Hvis jeg var gået i stykker og alle
stykkerne blæst væk i vinden, hvem var
så det, der havde rejst rundt og samlet alle
stykkerne sammen?”

Han smilede og sagde:

”Ja, det er et rigtigt godt spørgsmål, og
jeg vil besvare det med et digt, ikke et jeg
selv har skrevet, men jeg har glemt navnet på
den, der i sin tid skrev det, men det gør ikke
noget. Det, der er vigtigt her, er hans ord:

Der findes en knust-hed,
hvoraf det u-knuselige gør,
en rystet-hed af hvilket,
det u-rystelige blomstrer.

Der findes en sorg hinsides enhver
fortvivlelse, der leder til glæde og
en sårbarhed af hvis dybde vores
styrke åbenbares.

Der findes en tomhed større end ord
kan beskrive, som må gennemrejses
ved hvert tab, og ud af hvis mørke
vi tvinges ind i livets væren.

Der findes et skrig mere hjerteskerende
end nogen lyd, som åbner os til et
sted indeni, som er helt og aldrig
kan knuses, mens det lærer at synge.

Jeg syntes, det var et meget smukt digt,
men jeg forstod det ikke helt. Han så det
og sagde:

”Inde i dig findes en kerne.”

Han rakte sin lukkede hånd frem mod mig,
og jeg så ned i den, da han åbnede den. Der
i hans hånd lå en lille kerne af noget. Den
rejsende sagde:

”Dette er din kerne, den vil aldrig forgå.

Den kan se skrøbelig ud, men den kan ikke
slås i stykker, den kan ikke ødelægges. Ræk
mig din hånd.”

Jeg gjorde, som han sagde. Han tog forsigtigt
ved min hånd og vendte den, så håndfladen
vendte opad.

”Her,” sagde han, lagde forsigtig kernen
ned i min hånd og foldede så mine fingre
rundt om den, hvorefter han lagde begge sine
hænder rundt om min lukkede hånd.

Da kernen blev lukket inde i min hånd,
begyndte den at lyse. Den rejsende sagde:

”Jo mørkere det er omkring den, jo
stærkere lyser den, for den vil findes, og den
ønsker at vokse. Det liv, du havde levet, op
til du faldt i din ydre verden, var ikke formet
af den kerne.

Du forlod dig selv som ganske ung for
at blive til det, andre ønskede af dig, at du
skulle være. Du voksede ligesom skævt, kan
man sige, og du mistede forbindelsen til dig
selv, Ånden og denne verden.

For at blive dén, du var født til at være,
måtte det skæve dø, det kalder vi ’den lille
død.’ Først når alt det skæve er væk, og vi
igen står med kernen i vores hånd, kan vi
begynde at vokse ud på ny.”

Han fortsatte:

”Efter du faldt, krakelerede hele din

væren, alt det, du havde bygget din identitet op om, det måtte dø for at give plads til det nye og opstå som Fønix.”

Jeg spurgte:

”Var det, hvad drømmen prøvede at fortælle mig?”

Han svarede:

”Resterne af det, du engang var og det ødelagte i dig, smeltede sammen med kernen i dig, da du gik ind i bålet. Kernen er ét med Den store Ånd og hans rige. Fra nu af vil du igen vokse lige, så at sige. Du har mulighed for at blive den, du er kommet til jorden for at blive.”

Nu sidder du måske der og tænker, at det måtte være et storslået øjeblik? Et øjeblik som lover mig en ny begyndelse og et storslåede liv, og jo, det var et smukt og

fantastisk syn, men at få en ny begyndelse betyder desværre ikke, at alt nu bare flasker sig i det ydre. Jeg er helt sikkert blevet mere mig selv undervejs, men det er ikke sådan, at alle mine problemer forsvandt, eller at livet nu kører på skinner. Men jeg forstod, at jeg var nødt til at lade livet udfolde sig, som det ville. Jeg accepterede mine livsbetingelser og gav langsomt slip på ønsket om at komme tilbage til livet, som det var, før jeg faldt og give det nye en chance for at vokse frem.

Jeg så igen for mig, hvordan Føniks opstod og så den smukke fugl lette og flyve ud i verden. Jeg følte mig sårbar, ny og lettere usikker. Hvad var det nye jeg, og var det sikkert for mig af gå fremad herfra? Hvad nu hvis det nye, jeg fik bygget op, ikke var det, som jeg var kommet hertil for at være?

Det var så smukke ord: 'At blive den, man er kommet hertil for at være,' men også lidt skræmmende.

Hvem sagde, at det ville lykkes for mig at vokse mere lige denne gang? Jeg så op, Den rejsende var væk. Jeg lukkede øjnene og tog en dyb indånding. Da jeg åbnede dem igen, var skoven væk, og i stedet stod jeg nu på nogle lavtliggende klipper, og foran mig rasede havet.

ANGSTEN OG POSEIDON

Jeg stod lidt tid og så på havet foran mig.
Høje bølger slog ind mod mig og klipperne,
jeg stod på. Over mig åbnede himlen sig,
og 'Den hvide stad' kom til syne, Guds
smukke by i skyerne. Det var en by bygget

i perlemor og lyst marmor, så smukt og
lysende lå den deroppe i skyerne. Gud var
der, jeg mærkede ham, før jeg så ham.

Ved hans side stod englen Gabriel med det
flammende sværd i hånden. Jeg stod og så
dem med så meget glæde i mit sind, da et
mørke lagde sig ind over os. En mørk figur
kom til syne på himlen over mig, og med
ham kom angsten.

Jeg så op - kiggede direkte ind i flammende
onde øjne - en dæmon. Det var blevet tid,
det onde var kommet for at hente mig, og
Gud var her som den dømmende kraft fra
min barndoms bibel fortællinger.

De gamle fortællinger fra min barndom
lå gemt i mit sind, altid på lur og aldrig
langt væk.

Det onde havde ventet på mig, jeg tilhørte ham; Djævelen. Jeg havde altid vidst, at han en dag ville hente mig til helvede.

Det skræmte mig mere end noget andet. Siden jeg var helt lille, havde jeg hørt om Djævelen, hans dæmoner og helvedet, hvor jeg skulle brænde i al evighed uden mulighed for frelse. Jeg var fortabt, for jeg havde gjort noget utilgiveligt, men jeg vidste ikke, hvad det var.

Jeg stod bare og ventede på, at det onde greb mig, men det skete ikke, for her i den indre verden levede der en åbenbart en anden sandhed, en anden fortælling end den, jeg kendte fra min barndom. Her var Gud ikke en dømmende kraft men en kærlig fader, der ville kæmpe for sit elskede barn, og til at kæmpe den kamp havde han sendt

sin stærkeste kriger, Gabriel. Det onde tog form som en flammende dæmon, og den kastede sig imod Gabriel, der trak sit sværd.

Havde jeg ikke været så bange, ville jeg have lagt mærke til, at det var omsluttet af den samme blå flamme som de hellige bål, jeg havde set herinde af flere omgange, men jeg var så bange – ja, jeg var rædselsslagen.

Kampen var voldsom og blev ved i lang tid. På et tidspunkt dækkede de kæmpende for mit udsyn til Gud, og angsten tog til i styrke, den truede med at bringe mig i knæ.

Netop da skete der noget; havet lagde sig en smule, og op af havet steg Poseidon med sin trefork i hånden. Jeg blev så overrasket,

at jeg åbenbart glemte at være bange, om ikke andet så for en stund.

Jeg smiler, imens jeg skriver dette, for jeg ser lige nu mere klart, end da det hele stod på. Jeg ser Gud for oven, Gabriel med det flammende sværd der kæmper i midten, og her fornedet stod lille jeg med den mægtige Poseidon. Det er nogle meget kraftfulde væsner, jeg er omgivet af. Jeg må være meget elsket.

Poseidon sagde til mig:

”Du ved godt, at denne kamp vil ende med, at lyset og det gode vinder, ikke sandt?”

Jeg så op på ham med store øjne. Hvordan kunne han vide, hvad kampen ville ende med? Han kendte jo ikke til omfanget af

mit fordærv og til alle mine synder. Han sagde med et kærligt blik i øjet:

”Dette er en kamp, der har stået på længe, og det er ikke din kamp.”

En blandet følelse af både lettelse og sorg skyllede ind over mig. Sorg over at der var nødt til at være kamp og en lettelse over, at det her var så meget større end bare lille mig. Jeg var ikke skyld i det her.

Da jeg stod og så op på Poseidon, dukkede en tanke op. Jeg så undrende på ham, spurgte tøvende og mistænksom:

”Hvorfor er du her?”

Han svarede med alvorlig mine:

”Fordi Gud bad mig om at komme og være hos dig, så du ikke skulle stå alene med angsten.”

Min mistænksomhed var ikke blevet

mindre af det svar. Han så det og spurgte mig:

”Hvorfor undrer det dig, at Gud har sendt mig?” Jeg svarede:

”Fordi der i De ti bud står, at du ikke må have andre Guder end mig, og nu sender han så selv en anden Gud til mig.”

Han så forbløffet på mig:

”Hvem siger, at jeg er en Gud?”

Det stod jeg lidt og funderede over og spurgte så:

”Jamen er du da ikke den, der hersker over alle havene?”

Han grinede stort og sagde:

”Hvis jeg er hersker over havene, hvem tror du så, der gav mig det job?”

Jeg åbnede munden for at sige noget, men lukkede den så igen, for her var virkelig

noget, der var værd at tænke over. Alt imens jeg havde stået og snakket med Poseidon, havde jeg helt glemt kampen imellem det gode og det onde. Men nu nåede lyden af deres kamp igen mine ører.

Jeg vendte mig om og så op på de to kæmpende. Selv om jeg nu vidste, at kampen ikke var om mig, blev jeg alligevel lidt bange igen, for når ilddæmonen fik en mulighed, kom den styrtende ned imod mig, og hver gang blev den slået tilbage af Gabriel.

De første par gange dæmonen lavede udfald mod mig, kom angsten tilbage i fornyet form, men efter lidt tid aftog angsten, til synet af dæmonen ikke længere havde nogen virkning på mig. Angsten forsvandt.

Jeg vendte mig om mod Poseidon igen og blev overrasket over at se ham kampklar med treforken hævet. Jeg blev klar over, at han også var klar til at kæmpe for mig, skulle det blive nødvendigt, men det blev det ikke. I hans øjne kunne jeg se det øjeblik, hvor det gik op for ham, at angsten havde forladt mig. Han gik ud af kampstillingen og stilede sig igen i en neutral stilling, da han spørgende sagde:

”Den er væk, er den ikke?”

”Jo,” svarede jeg, ”angsten for at det onde skal komme og hente mig, er væk. Angsten for helvedet er væk.”

Som for at tjekke sandheden af disse ord sagde jeg prøvende og lettere tøvende:

”Jeg er ikke længere bange.”

Kunne det virkelig være sandt? Jeg

mærkede efter indeni og forstod netop da, at dette sted havde givet mig noget, jeg aldrig havde følt før, tryghed. Jeg var beskyttet og elsket. Jeg var i sikkerhed, og den Gud, der boede her, var ikke en dømmende kraft. For første gang i mit liv følte jeg mig tryk.

Jeg blev pludselig opmærksom på en bevægelse ved siden af mig og vendte mig om. Der ved siden af mig stod Gabriel, som smilede ned til mig og pegede så med det blå flammende sværd op imod himlen, hvor en række af farvede drager nu patruljerede himmelrummet, og han sagde:

”De vil patruljere himmelrummet og holde øje med, at det onde ikke vil vende tilbage.” Jeg sagde:

”Tusind tak, fordi du kæmpede, tak

for at du beskyttede mig. Jeg ved godt, at det var en kamp, som handlede om mere end bare mig, men jeg føler, at det også handlede om noget i mig, så tusind tak.”

Gabriel smilede igen til mig, nikkede kort og forsvandt for øjnene af mig. Jeg så op og fik igen øje på Gud oppe i himlen. Han kom lidt tættere på og sagde så:

”Jeg er ked af det, min kære, dette skulle aldrig have været din kamp.”

Jeg svarede:

”Det var det vel egentligt heller ikke, jeg skulle bare være kommet til dig med det for længe siden, men jeg vidste bare ikke hvordan.”

Jeg tænkte på angsten og på kampen, og inderst inde vidste jeg godt, at jeg en dag igen ville komme til at føle angst.

Man kan nok ikke leve et helt liv uden nogle gange at blive bange, men den store angst for det onde og for helvedet var væk, og det var en kæmpe lettelse.

Jeg forstod pludselig, at det var ord, der havde skabt denne angst for det onde og for helvedet. Det var ikke mine egne ord men en andens. De kom til mig, da jeg var lille, og de kom fra et menneske, jeg elskede meget højt og havde ubeskrivelig meget tillid til, så jeg tog disse ord for gode varer, og de blev med tiden til min virkelighed.

Gud nikkede anerkendende og sagde:

”Du gør det så godt, min kære, jeg håber, du ved, hvor stolte vi er af dig. Det arbejde, du gør sammen med Ånden, er af stor betydning - ikke bare for dig men på alle planer. Det oprydningsarbejde du har

påtaget dig her, vil virke både i dit eget liv
og også på kollektivt og kosmisk plan.”

SPEJLET

Imens jeg havde stået og tænkt over det med at rydde op i fortiden og dets betydning på kosmisk og kollektivt plan, havde mine omgivelser ændret sig. Havet og klipperne var væk, det samme var den smukke stad og Poseidon. Øv, jeg ville gerne have haft en chance for at sige ordentligt farvel til ham.

Det havde været en stor oplevelse at få lov til at møde ham. Der var så mange ting, jeg gerne ville have spurgt ham om vedrørende hans arbejde og livet i havene. Jeg så op på Gud, som var rejst med mig og sagde:

”Jeg ville gerne have sagt farvel til Poseidon.”

”Det ved jeg, at du gerne ville, og jeg er ked af, at vi skulle afsted så hurtigt, men det var meget vigtigt, at vi kom hertil netop nu, for der er noget, jeg gerne vil have, at du ser. Du og jeg vil blot være her som observatører, så du vil ikke kunne gribe ind eller ændre noget, og du vil ikke kunne blive set. Du er her, men usynlig tilstede.”

Han så på mig, og jeg nikkede for at vise, at jeg havde forstået. Imens Gud havde forklaret mig ’spillet regler,’ så at sige, havde jeg stået og set mig omkring.

Vi stod foran et gammelt nedlagt skibsværft. Jeg fik øje på en lille pige, der netop da nærmede sig. Hun stoppede op og så sig omkring, tog en dyb indånding og gik så ind igennem den store åbne port og ind i skibsværftet.

Jeg fulgte nysgerrigt efter hende. Hun var stoppet op igen, foran hende på jorden lå et stykke reb. Det var et af den slags tov, man brugte, når man skulle have de færdigbyggede skibe rullet forsigtigt ud i havet. Jeg ved ikke, hvorfor det tov fascinerede hende sådan, for det var et ganske almindeligt tov. Det bugtede sig ned igennem den tomme bygning, indtil det forsvandt om bag nogle store tykke jernstolper, der gik fra gulv til loft. Hun bøjede sig ned og tog fat i rebet. Idet hendes

hænder lukkede sig om rebet, skete der noget mærkeligt; tiden gik i stå, og den lille pige stod frosset fast i tid og sted. Der foregik noget mærkeligt her, for selv om alt var frosset fast i tid og sted, bevægede tovet sig en lille smule indimellem. Det blev tydeligt for mig, at der foregik en form for tovtrækkeri.

Den lille pige holdt godt fast, selv om hun med tiden begyndte at se frygteligt træt ud. Jeg ved ikke, om hun ikke ville give slip, eller hun ikke kunne, men hun lagde i hvert fald ikke rebet fra sig. Dette stod på i noget, der føltes som år. Der var ikke nogen særlige tanker i mig, jeg var ligesom bare tilstede i et meget langt nu. Men efter lang tid nåede en tanke mig: Gad vide, hvem der står i den anden ende og trækker i rebet, og hvorfor

gav personen i den anden ende ikke bare gav slip?

Netop som den tanke var dukket op, kørte tre sorte biler med mørktonede ruder op og holdt foran porten, og den fastfrosne tilstand opløste sig. Ud af den forreste bil stod tre mænd alle klædt i mørke habitter. De stod og så lidt ud over området. Dernæst stod der tre mænd ud af den bagerste bil, også de var klædt i mørke habitter, og de scannede området. Da de havde sikret sig, at alt var vel, gik en af mændene hen og stillede sig ved den midterste bil.

Der var noget ved dette billede, som virkede mærkeligt. Jeg tænkte, hvem kom til et gammelt nedlagt værft i store biler med tonede ruder og med bodyguards til at passe på sig? Den ene bodyguard åbnede bagdøren

i højre side, og en mand med en kongekrone på hovedet stod ud. Af en eller anden grund gav det et ryk i hele min krop, da jeg så ham.

Kongen stod et kort øjeblik, før han sagde noget til den ene bodyguard, der holdt sin hånd op i luften, som for at signalere at kongen ønskede at gå alene ind i det gamle værft. De adlød med det samme. Han gik hen imod den lille pige, alt imens han talte til hende med en venlig og kærlig stemme som en far, der taler til sin datter.

Jeg så tårerne i hendes øjne, da hun hørte hans stemme. Hun vendte sig uden at give slip på rebet og så på ham, og da løb ned tårerne ned ad hendes kinder. Jeg undrede mig. Hvorfor gav hun ikke slip og løb hen til den mand?

Da han nåede helt hen til hende, gik han ned på knæ, så de to var i øjenhøjde, så på barnet med så meget kærlighed i blikket og sagde:

”Slip rebet, mit barn.”

Hun svarede ham med meget sorg i stemmen:

”Det kan jeg ikke far, så slipper hun væk, og det har taget mig så lang tid at få hende indfanget og holde hende fast.”

Kongen spurgte:

”Hvem er det, du tror, du har fanget, min pige?”

Hun så forundret på ham og svarede kort:

”Mor.”

Da han ikke sagde noget, fortsatte hun:

”Jeg har fanget min mor, og denne gang giver jeg ikke slip. Hun skal komme til at elske mig, skal hun, om jeg så skal tvinge hende.”

Kongen lagde sine hænder oven på hendes og sagde stille:

”Der er noget, jeg gerne vil vise dig, men for at jeg kan det, må du lægge rebet et øjeblik og gå med mig, kan du det?”

Hun så op på ham med store bange øjne, før hun nikkede, lagde tøvende rebet ned på gulvet foran sig og gav slip.

Jeg så forundret på rebet, for der skete ingenting, det lå bare der, hvor hun havde lagt det. Burde det i det mindste ikke rykke sig lidt? For hendes mor stod og rykkede i den anden ende af rebet, så måtte hun da være blevet trukket ud af balance, da pigen havde lagt rebet fra sig? Men nej, der skete ingenting.

Den lille pige virkede til at være lige så forundret som jeg, og hun så på sin far,

der havde rejst sig fra gulvet. Hun så på ham med store spørgende øjne, og han så forstående på hende:

”Kom,” sagde han og rakte sin hånd frem. Hun tog den, og sammen fulgte de rebet. Jeg gik med, som den usynlige tilskuer jeg var. Rebet forsvandt om bag nogle store jernstolper og fortsatte ind i bygningen, til det nåede ind til midten af den tomme fabrik. Der midt på gulvet stod et stort spejl, og rebet løb lige ind igennem det.

Jeg var forvirret. Hvor var barnets mor? Skulle hun ikke være her? Den lille pige slap sin far kongens hånd og så undersøgende på først rebet og derefter på spejlet. Hun gik om bag det for at se, om rebet skulle fortsætte der, men nej. Hun gik undrende og

stille om til sin far, der var blevet stående foran spejlet. Forsigtigt lagde han sine hænder på hendes skuldre og vendte hende om mod spejlet, hvorefter han selv trådte væk, så barnet kunne se sig selv i spejlet.

Jeg stillede mig lige bag hende, så jeg kunne se det samme som hende. Det vi begge så, var rebet, der forsvandt ind i spejlet, men da spejlet nu også spejlede hende, viste det et billede af rebet, der gik lige ind igennem hendes mave. Hendes mor var ingen steder at se.

Kongen trådte forsigtigt ind bag sin lille datter og lagde igen begge hænder på hendes skuldre. Hun drejede sig halvt rundt, så på ham og spurgte så med så stor en sorg i stemmen, at det var lige ved at sende mig i knæ:

”Hvor er mor?”

Han svarede sørgmodigt:

”Jeg er bange for, at hun aldrig var her.” Hun fortsatte med at se på ham og sagde så:

”Men hvis mor aldrig har været her, hvem var så i denne ende af tovet?”
Som svar pegede han bare inde i spejlet.

Hun vendte sig igen mod spejlet og så ind i det. Spejlet viste rebet, der gik lige ind igennem hende. Hun virkede ikke helt til at forstå synet, men både jeg og hendes far forstod. Han bøjede sig ned og tog noget gammelt stof, der lå ved siden af spejlet og hængte det hen over det. Så bøjede han sig ned og tog sin datter på armen. Barnet puttede sit hoved ind til ham og sagde stille;

”Min mor var der aldrig, vel?”

Han rystede bare stille på hovedet. Af en eller anden grund kunne jeg mærke sorgen dybt inde i mig. Jeg forstod det ikke. Alt imens jeg prøvede på at forstå den sorg, der ramte mig, hørte jeg den lille pige sige til sin far:

”Jeg ville bare have hende til at elske mig, forstår du det, far?”

Han nikkede og svarede stille, alt imens de gik mod bilerne:

”Jeg tror ikke, at man kan tvinge nogen til at elske sig, uanset hvor højt man ønsker det.”

Barnet sagde stille, måske mest til sig selv:

”Jamen, jeg elsker jo hende så højt.”
Det sidste jeg hørte, inden far og datter satte sig ind i bilen, var kongen, der stille sagde:

”Jeg ved det mit barn, jeg ved det.”
Jeg stod tilbage fuldstændig knust og med

tårer, der bare blev ved med at løbe.
Gud stod igen ved min side, og han sagde:
”Jeg ved det mit barn, jeg ved det.”

FRI MIG FRA DET ONDE

Før jeg vidste af det, var Scenen skiftet, og jeg var her nu alene, Gud måtte være rejst tilbage til den hvide stad. Jeg stod igen inde midt i det forladte skibsværft foran spejlet. Stoffet, som kongen havde hængt op foran

spejlet, gled til side og faldt igen ned på jorden. Noget uhyggeligt var på spil her, men jeg kunne ikke regne ud, hvad det var. Jeg var stadig knust af det, jeg lige havde set. Det føltes som om, dette sted forlangte for meget af mig, men jeg blev ikke tilbudt nogen pause. Følte bare en pludselig trang til at gemme mig for spejlet. Jeg bukkede mig ned og hængte igen det gamle stykke stof op over spejlet og vendte mig for at gå, da jeg blev opmærksom på en skygge, der var trådt ind i værfet.

Først troede jeg lige, at det var kongen og hans datter, der var vendt tilbage, men det var det ikke. Det var en gammel kone. Hun så tilbage over skulderen; der var noget mistænkeligt, ved hendes måde at opføre sig på. Jeg gemte mig bag de store stolper af jern

og besluttede mig for at se, hvad den gamle var ude på. Hun gik direkte hen til spejlet, så sig om en sidste gang, før hun løftede forsigtigt op i det ene hjørne på stoffet, der hang over spejlet, og så trådte hun ind i spejlet og forsvandt.

Jeg stod chokeret tilbage, men der gik ikke længe, inden det gik op for mig, at Gud måtte have ønsket, at jeg skulle se dette, ellers ville han have taget mig med sig. Dette sted her var åbenbart ikke færdig med mig endnu, der var noget mere, det ønskede, at jeg skulle se. Jeg gik tilbage til spejlet, som nu trak mig til sig, så forsigtigt løftede jeg tæppet og kiggede. Spejlets overflade var ikke længere lavet af glas, nu var det lavet af vand, og i stedet for at se mig selv, når jeg kiggede ind i det, så jeg nu et landskab. Jeg stak prøvende

en finger ind gennem vandet og blev meget overrasket, da min finger gik lige igennem uden at blive våd. Jeg kunne åbenbart træde lige ind i det smukke landskab, hvis jeg ville det. Men noget holdt mig tilbage - en ukendt trussel.

Jeg vendte min opmærksomhed tilbage til landskabet, og der midt i alt det smukke gik en vej, og et lille stykke nede ad vejen stod den gamle kone. Hun stod med ryggen til mig, så hun kunne ikke se mig. Hun var standset op ved et stort træ. Pludselig vendte hun sig om, det gav et ryk i mig, og jeg trådte instinktivt et skridt tilbage for at beskytte mig selv og stod nu helt skjult bag spejlets ramme. Men selv her på afstand og i sikkerhed skræmte den gamle kone mig. Jeg vidste instinktivt, at hun var farlig. Da

jeg igen så ind i spejlet, havde den gamle kone taget en rygsæk frem, som havde stået gemt bag træet. Igen så hun op og kiggede over skulderen. Jeg nåede lige et kort sekund at se ind i hendes øjne, før hun igen vendte sig bort. Jeg skal aldrig glemme det, jeg så der: had, vrede, ødelæggelse og død. Da hun var sikker på, at ingen fulgte efter hende og ingen kunne se hende, bukkede hun sig ned og samlede en kroget gren op fra jorden. Hun rev grene og blade af den uden besvær. Hun var stærk. Rundt om halsen havde hun et tørklæde, som hun nu tog af, rodede godt rundt i sit hår og bandt så tørklædet rundt om det.

Hun satte sig på knæ foran rygsækken og fremdrog en striktrøje, en nederdel og et par gamle udslidte sko, så lukkede hun

rygsækken, rejste sig op og trådte om bag det store træ.

Jeg kunne ikke lide det udtryk, hun havde i ansigtet, da hun trådte om bag træet, og jeg var lige ved at komme frem af mit skjul for at følge efter hende om bag træet, da hun trådte frem derfra. Hun så sig om en sidste gang, inden hun bandt et gammelt forklæde om livet. Hun fiskede et par briller frem fra den ene lomme i forklædet, tog den krogede gren i hånden, bukkede sig så forover og tog prøvende et skridt fremad med grenen som stok. Hun smilede tilfreds med resultatet.

Jeg stod som frosset til jorden og var nærmest i chok. Forandringen var total. Ingen, der så den gamle, ville kunne genkende hende, for den hun virkelig var. Hun så så lille og svag ud, så sød, gammel

og fuldstændig ufarlig, men jeg vidste bedre. Jeg vidste, hvem hun var, og hvad det var, hun skjulte for omverdenen. Hun lo så, det lød skadefro og ondt, gned sig i hænderne og begav sig så afsted ned ad vejen. Jeg besluttede mig for at følge efter hende og trådte forsigtigt ind gennem spejlet, alt imens jeg bad til, at den gamle kone ikke måtte vende sig om, for så ville hun få øje på mig.

Noget mærkeligt skete, jeg var her og alligevel ikke. Noget i mig forsøgte at flygte, mens noget andet prøvede at huske. Det var som en drøm for længe siden. I en tåget tilstand gik jeg fremad. Hele min krop begyndte at ryste, og med ét huskede jeg dette sted, og det der skete her engang for længe siden. Spørg mig ikke, hvorfra disse minder kom, for det ville jeg ikke kunne

svare dig på, men jeg vidste hvad der ville ske; Den gamle ville inden længe nå frem til en lejr. Det var min lejr. Jeg så den for mit indre, den var fuld af vidunderlige, mærkelige mennesker og skønne væsener i en stor dejlig pærevælling; Dette var min flok, og jeg hørte til her. Her var jeg genkendt og elsket. I denne lejr, sammen med denne flok, kunne jeg være mig, den jeg var født til at være.

Folket her bestod af væsener fra eventyr, myter og fortællinger, og jeg var en af dem endelig hel og endelig vendt hjem. Det var følelsen, der hele tiden voksede indeni mig, alt imens jeg gik rundt i mellem dem alle. Her var så fredfyldt og skønt at være. Lejren bestod af telte, hytter og andre små hjem, der lå spredt ud over et stort areal. Vi var

mange. Rundt omkring blev der tændt bål, da mørket faldt på, travlheden i lejren lagde sig, og snart kunne man ikke høre andet end lidt småsnakken rundt omkring fra de små hjem.

Ved indgangen til lejren blev der sat vagter op, da natten faldt på, det var to kentaurer. Store og mægtige med hvert et spyd i deres hænder stod de der. Jeg smilede ved synet af dem, følte mig tryk og beskyttet her i lejren. Noget fik mig til at se op - en bevægelse på himlen. Et stjernes kud. I det øjeblik indså jeg, at alt var perfekt. Jeg havde ikke et eneste ønske, jeg ønskede at sende efter det stjernes kud. Det var fuldendt. Jeg gik hen til kentaurene, der stod og varmede deres hænder hen over den ild, der kom fra et par gamle olietønder. Jeg nikkede og ønskede dem en god nat, før jeg gik hen til det telt, der var mit.

Men inden jeg nåede helt derhen, vågnede en følelse af fare inde i mig, og jeg vidste med det samme, at den kom fra indgangen til lejren. Jeg vendte straks om og gik tilbage til vagterne ved indgangen.

Allerede et godt stykke derfra kunne jeg se, at de snakkede med en eller anden. En navnløs rædsel blev vækket i mig, og jeg satte i løb. Da jeg nåede derhen, rystede mine hænder, og der løb koldsved ned ad min pande. Hvad var det ved den fremmede, som skræmte mig så meget, nåede jeg lige at tænke, inden genkendelsen nåede mig. Det var den gamle kone, som de to kentaurer stod og talte med. Hun bad om noget mad og ly for natten. Af en eller anden grund kunne jeg ikke få mig selv til at afsløre hende og fortælle vagterne, hvad det var, jeg havde

set. Jeg kendte hendes bedrag, men var af en eller anden grund ikke klar til at fortælle det til andre. Jeg så på hende og alt, hvad øjet så, fortalte mig, at der ingen fare var, men mit sind var i oprør, der var noget galt. Jeg bad vagterne om at give hende noget mad og noget brænde plus et par tæpper til at hjælpe den gamle igennem natten, men bad dem om, ikke at lukke hende ind i lejren.

Vagterne så på mig med uforståelige blikke og prøvede at overtale mig til at lukke den gamle ind. Jeg sagde til dem, at hvis det bare var det, mine øjne kunne se, ville jeg give dem ret, var det ikke for oprøret i mit sind og advarslen i mit hjerte, ville jeg lukke hende ind, men denne kone var ikke, hvad hun udgav sig for at være. Jeg kiggede en sidste gang på den gamle, og vendte mig så

om og gik tilbage til mit telt. Den nat sov jeg dårligt. Jeg vendte og drejede mig. Noget var galt, men jeg kunne ikke sætte fingeren på det. Endelig faldt jeg i søvn og vågnede ved morgengry af en drøm. Det var drømmen, der havde vækket mig, men jeg huskede ingenting af den. Jeg stod op med den samme følelse, som jeg gik i seng med: Noget var galt. Jeg tog tøj på og gik ud af mit telt for kun at blive mødt af et syn, jeg formodentlig aldrig vil kunne glemme.

Hele Lejren, alle væsener, kvinder, mænd og børn, var slået ihjel. Kun én tanke fik lov til at slippe igennem til mig: DE LUKKEDE HENDE IND! Dette var den gamle kones værk. Netop som den erkendelse nåede mig, hørte jeg hendes vanvids skadefro latter. Endnu engang blev hendes sult stillet. Hun

slog alle mine ihjel og ødelagde alt det, jeg havde bygget op. Hun tog alt fra mig. Jeg faldt til jorden i opgivelse, for jeg kom aldrig til at kunne beskytte mig imod hende.

Dette var, hvad jeg huskede, dette var mit minde, og nu stod jeg så her igen ved enden af dette mareridt.

Jeg lukkede mine øjne, og pludselig var hun der. Hun svævede lige ud for mit ansigt, og jeg vidste, at hvis jeg åbnede mine øjne, ville hun være der, derfor åbnede jeg dem ikke.

Der var intet, jeg kunne gøre for at undslippe hende. Opgivelsen fra før vendte tilbage, og jeg faldt sammen for hendes fødder. Lige om lidt ville det være slut. Der ville ikke være mere tilbage af mig. Det var den magt, hun havde over mig. Med lukkede øjne lå jeg bare og ventede på hendes angreb, men

det kom ikke denne gang. I stedet nåede en stemme fra det himmelske mig og sagde:

”Rejs dig op, mit barn, og åbn dine øjne. Hun har ikke længere den magt over dig.”

Jeg tog en dyb indånding og gjorde, som stemmen sagde. Jeg var stadig bange, men der var også en indre vished, som gjorde, at jeg kunne rejse mig og se, hvad der var foran mig. Jeg så med et ånds-syn. Jeg så igennem verdenens slør, og derfor så jeg nu hende.

Hun svævede godt nok lige foran mig, men jeg troede ikke, hun kunne se mig. Hun var monstret, hun var troldkvinden fra min sjæls mærke nat, men hun var også Is-dronningen, denne gang iklædt en sort kjole og sort slør. Jeg kunne ikke se andet af hende end kjolen, hatten og sløret, ingen krop, ingen ben, ingen arme eller hænder. Hun var på én eller

anden måde ikke fysisk. Hun var opslugt af en voldsom vrede men uanset, hvad hun gjorde, kunne hun denne gang ikke nå mig. Jeg var så lykkelig over denne erkendelse. Hun kunne ikke længere nå mig. Noget i mig tillod det ganske simpelt ikke mere. Hun var rasende, forlangte at få mig udleveret, at få mig sat til doms for mine synder, men hun fik intet af det, hun kom efter. Selv om jeg stod lige foran hende, kunne hendes vrede ikke nå mig. Og med denne erkendelse: 'Hendes vrede kan ikke nå mig,' forsvandt hun stille og roligt for øjnene af mig. Jeg var fri. Endelig var jeg fri.

Foran mig viste der sig en vej, og jeg forstod, at det nu var tid for mig at rejse videre. Jeg trådte ud på vejen, der delte sig i to. Foran mig lå nu et vejkryds.

MØRKET, DER IKKE VAR MIT

Jeg var trådt ud af mareridts-scenen og stod nu ved et T-kryds. Jeg så først ned af den ene vej og så ned af den anden. Den til højre var bred og asfalteret. Der var huse og biler, der var børn der legede, alt i alt så den så

dejlig velkendt og tryk ud. Indeni var der en lille stemme, der talte til mig fra dybet. Den prøvede at guide og lede mig, den sagde:

”Tag vejen til venstre,” men jeg valgte at overhøre den. Den prøvede igen og sagde:

”Den eneste grund til at vejen til højre virker så tillokkende, er fordi den virker kendt.”

Jeg vidste, at stemmen talte sandt. Jeg havde stået her én gang før i mit liv. Dengang valgte jeg vejen til højre. Jeg så ned af vejen til venstre, den så støvet og gammel ud, så lille og ubetydelig. En stemme, jeg ikke helt genkendte, dukkede op inden i mit hoved, og den sagde:

”Hvorfor skulle sådan en som dig dog vælge så lille og ubetydelig en vej?”

Jeg tøvede lidt, noget rørte på sig i dybet af mig, men inden det nåede frem, talte

stemmen i hovedet igen, denne gang sagde den:

”Tror du ikke, det er bedst, at du vælger det kendte.” Igen tøvede jeg, og stemmen slog straks til:

”Tænk bare på alt det, der er vundet ved at vælge det kendte, hvem ved, måske du endda kan ændre din skæbne lidt denne gang, nu hvor du ved, hvor du trådte forkert første gang.”

Hvis jeg dengang havde haft den erfaring, som jeg har nu, ville jeg have hæftet mig ved, at stemmen kom fra mit hoved og ikke fra mit hjerte. Jeg burde have reageret på, at stemmen havde så travlt med at presse mig i en bestemt retning. Men da jeg først havde lukket stemmen i hovedet ind og var begyndt at lytte til den, efterlod den ikke

plads til eftertanke eller følelser, der kom fra hjertet, så derfor lod jeg den overtale mig til at gå til højre.

Med ét dukkede Den lille fe op. Hun fløj afsted lige ved siden af mig. I første omgang valgte jeg at ignorere hende, men hun blev ved med at følge med, så jeg stoppede. Jeg hørte lige stemmen fra hovedet sige:

”Æv, da ikke også. Jeg troede lige, at det var lykkedes for mig.”

Stemmen konfronterede også den lille fe, men hun ignorerede den og sagde i stedet henvendt til mig:

”Hvis du ikke føler, at denne vej er noget for dig, er du altid velkommen til at vælge en anden vej.”

Og ud af ingenting dukkede denne tanke op inde i mit hoved samtidig med en

uforklarlig vrede:

”Ja, det tænkte jeg jo nok, den indre verden vil ikke lade dig slippe afsted med at vælge den forkerte vej.”

Jeg vidste ikke, hvor stemmen kom fra, og jeg var faktisk også lidt ligeglad, for jeg var ved at være træt af den og dens særheder.

Den stemme bragte mig i et mærkeligt humør. Jeg var helt ærligt lidt sur, tvær og ret irritabel, måske det var resultatet af at vælge den forkerte stemme at lytte til? Jeg vidste det ikke, men mit humør formørkedes yderligere, og jeg gav den trælse stemme skylden for det hele og sagde til mig selv, at det eneste jeg havde brug for, var at komme tilbage til det fysiske, hvor alt var, hvad det udgav sig for. Jeg undrede mig over mig selv. Hvad var dette her for en pludselig

modvilje mod det indre?

Mit indre var formørket, irriteret og jeg var vred. Hvor kom vreden dog fra? Men inden jeg nåede at finde ud af det, sagde Den lille fe til mig:

”Du behøver ikke at blive vred på mig eller den indre verden, vi prøver ikke på at standse dig eller vælge for dig, du må altid gå den vej, du ønsker. Husk mennesket har fået sin frie vilje. Jeg vil dog bede dig om at slå et smut forbi tårnet derhenne,” og hun pegede på et stort mørkt tårn, der lå lidt trukket tilbage fra vejen.

Jeg tænkte, at jeg ville prøve at lytte til en anden stemme end den, der var vred og irriterende, og som den lille fe havde sagt, havde jeg fri vilje, så jeg ville smutte forbi tårnet, inden jeg begav mig længere ned ad

denne vej, der tilsyneladende ville føre mig tilbage til den fysiske verden. Jeg nikkede til den lille fe for at bekræfte, at jeg ville slå ind forbi tårnet, inden jeg gik videre ind i det fysiske, og så gik jeg rask fremad.

Da jeg kom til tårnet, viste det sig at være noget større og højere end først forventet. Jeg lagde hoved godt tilbage og så op af det. Højt oppe, lige før taget, sad et lille tårnvindue.

Jeg besluttede mig for at gå indenfor og op ad alle trapperne, for udsigten derfra måtte være storslået, og måske jeg endda ville kunne se resten af vejen herfra. Det ville være som at se ind i fremtiden. Der var godt nok mange trapper op, og jeg måtte holde hvil flere gange undervejs, men til sidst lykkedes det mig at komme helt op

for enden af trappen. Forsigtigt gik jeg hen til vinduet og blev meget forbavset, for udsigten viste ikke det, jeg havde troet. Herfra kunne jeg ikke se vejen ind i den fysiske verden, i stedet så jeg direkte ud på en slagmark. Et gammelt slag var blevet udkæmpet her, og hvem der var vinderen, og hvem der var taberen, fremgik ikke klart. Det så faktisk mest af alt ud som om, begge parter havde tabt. Jeg blev grebet af en stor sorg.

Der var intet, jeg kunne gøre for dem, der var døde her - heller ikke for dem, der måtte leve videre med tabet. Jeg forstod ikke det, jeg så, eller hvorfor den lille fe havde bedt mig om at gå herhen. Imens jeg stod og så ud på de døde kroppe dernede, dukkede denne tanke op inden i mig: Dette slag er

skabt af mørket. Men ikke et mørke, der kom udefra, men fra mennesket selv. En stemme lød pludselig over mit hoved:

”Et menneske, der ikke er i forbindelse med sit eget højeste, risikerer at lave meget mørke. Nogle gange kan det mørke efterlade spor i et andet menneske, specielt hvis mørket overføres fra en voksen til et barn.”

Netop da mærkede jeg en kold spøgelsesagtig hånd på min skulder, og da jeg vendte mig om, genkendte jeg hånden som værende monsterets hånd med de lange skarpe negle, der altid efterlod mærker på min hud. Men noget var forandret, for hånden sad ikke længere på monsterets krop. Den var blevet skilt fra kroppen, og imens jeg stod og så på den, blev den mere og mere gennemsigtig for til sidst at forsvinde helt.

Netop da faldt en stor mørk, våd og tung klump ud af mig. Den landede på tårngulvet med et dæmpet: Plop! Da den ramte gulvet, kravlede den over i det mørkeste hjørne, hvor den krøllede sig sammen. Det var noget af det underligste, jeg havde oplevet. Væsenet var mørkt og forvredet.

Jeg ville gerne beskrive det yderligere for dig, men ved ikke hvordan. Jeg har ingen ord, der passer, men jeg har nogle følelser, som jeg vil beskrive for dig i stedet. En følelse af kulde og noget ondt, men også en følelse af sorg, ikke for noget i mig selv. Nej, det var mere en sorg for dette væsen, og det som var hændt ”hende.” Jeg ved ikke, hvorfor det føltes feminint, men det gjorde det.

Jeg gik over imod det forrevne, men blev

stoppet af et spøgelse, der dukkede op ud af ingenting og svævede imellem mig og det mørke forrevne. Spøgelset var en smuk kvinde, hun bar en smuk hvid kjole, der var lige så gennemsigtig som hun selv. Det var svært at bedømme hendes alder. Noget gjorde, at jeg ville bedømme hende som en yngre kvinde, men der var en visdom i hende, der gjorde, at jeg følte, at jeg stod over for en gammel sjæl. Hun var som to i én. Hun talte til mig:

”Der er ikke noget, du kan gøre for dette mørke. Det har bare opholdt sig inde i dig, da det var muligt for det.”

Jeg svarede:

”Jeg har ondt af det.”

Spøgelset smilede kærligt til mig og sagde:

”Jeg ved det, men der er intet, du kan gøre for det, for dette mørke er ikke dit, lige

som denne vej ikke er din.”

En dyb ro lagde sig ind over mig sammen med den sandhed, dette spøgelse talte. Og i det samme forsvandt vreden og den negative stemme fra mit hoved.

Jeg følte mig så befriet, og pludselig forstod jeg alt det, der var sket, siden jeg stod ved skillevejen. Jeg lagde hovedet bagud, og så lo jeg, så tårerne trillede. Åh, hvor jeg dog elskede den indre verden, den skuffede aldrig. Selv da jeg valgte at lytte til stemmen i mit hoved, og lod mig friste af den, fandt ånden en vej ind til mig og ikke nok med det, den fik også lige mørket, der ikke var mit, ud af mig.

For en god ordens skyld vil jeg her lige tilføje, at stemmen i mit hoved og mørket,

*der ikke var mit, intet har med hinanden
at gøre. De handler om to forskellige ting.
Stemmen i mit hoved er "fristeren" eller mit
lavere selv, den som af og til dukker op. Jeg
er lykkelig for at have mødt den her i det
indre, for nu kender jeg den. Jeg ved, hvad
forskellen på den og ånd er, det vidste jeg
ikke før.*

*Ånden taler til mig fra hjertet eller fra
mit eget smukke dyb og lader mig træffe
mine egne valg. Mens stemmen i mit hoved
presser mig til at træffe de valg, den finder
mest rigtige. Den synes ofte at være styret af
frygten for det ukendte.*

*Takket være dette møde genkender jeg den
nu, når den dukker op. Mørket, der ikke var
mit handler om noget, jeg som barn havde
taget ind og havde båret på siden, skønt det*

ikke var mit.

*Jeg synes, at det er så forunderligt, at selv
om jeg trådte ned ad den forkerte vej, fandt
ånden en måde at få noget ud af den lille
omvej ved at lade mig tage en tur op i tårnet
og her befri mig for mørket, der ikke var mit.
Det er da så vildt og forunderligt.*

Nå, men tilbage tårnet. Efter at jeg var holdt
op med at grine, dukkede en følelse af dyb
taknemmelighed op og overtog, hvor latteren
havde siddet. Med den følelse i mig vendte
jeg mig om, gik ned ad trappen, ud på den
asfalterede vej glad og let tilbage mod til
krydset. Jeg var ikke trådt mange skridt ned
ad vejen, før et slør af et ukendt materiale
dukkede op foran mig. Det spærrede hele
vejen. Af en eller anden grund bukkede jeg
mig ned under sløret og gik bare videre

uden at se mig tilbage. Jeg troede, at jeg nu
var på 'den autentiske vej,' vejen i mellem
verdenerne.

ÅNDEN OG NØGLEN

Den formodede autentiske vej førte mig direkte ned til en strand, hvor en masse mennesker stod og så ud over det store hav. Alles blikke var fæstnet på et stort skib, der lå lidt længere ude i vandet. Jeg spurgte en

kvinde, der stod med et lille barn på armen:

”Hvad er det for et skib?”

Hun så kort på mig, før hun igen vendte ansigtet ud mod det store skib. Med ansigtet vendt mod havet sagde hun med en stemme fuld af drømme:

”Dette er skibet, der vil føre os alle til landet, hvor vores inderste drømme og højeste ønsker vil blive indfriet.”

Jeg spurgte opstemt:

”Er det muligt for alle at komme med?”

Hun så igen kort på mig, før hun svarede:

”Ja, det tror jeg da. – hvorfor ikke?”

Tilfreds med det svar stillede jeg mig tættere på hende og alle de andre, der skulle med skibet.

Der var så meget glæde og forventning i luften, at det nærmest slog gnister. Alle var

så glade, og jeg forstod det. Vi skulle til et land uden lidelse, hvor alle havde det godt, hvor vi var garanteret succes i livet, og lykken var for alle. Jeg så de små robåde, der lå i vandkanten og ventede på at fragte os ud til skibet, der måtte være bygget af drømme.

Vi rykkede stille fremad, og under vores fødder var der nu flade klippestykker, ind imellem slog havets bølger lidt indover dem, og når vandet trak sig tilbage efterlod det små vandpytter her og der i små fordybninger. Jeg så de små robåde, der blev sat i vandet. Én efter én gik menneskene ombord for at blive roet ud til det store skib.

Endelig blev det min tur. Jeg hoppede ned i den lille robåd, og en ældre herre roede mig ud til skibet. Glad gik jeg ombord på det store skib, som lagde fra land og så... blev

alt sort omkring mig. Jeg vidste ikke, hvad der skete, men i næste nu så jeg ned af mig selv. Jeg sad igen i den lille robåd, men vi var på vej ind mod kysten igen.

*Jeg ser overrasket op fra min computer:
Hvad?! Kom jeg ikke med?? Hvorfor kom
jeg ikke med? Jeg forstod det ikke. Jeg havde
jo valgt vejen til venstre. Jeg gik da på min
autentiske vej, gjorde jeg ikke?*

Det store skib var taget afsted uden mig. Jeg forstod ikke, hvordan det her var sket. Da vi kom op på land stod jeg ud af robåden og vendte mig om mod havet, hvor jeg så det store skib forsvinde ud i horisonten. Jeg gav mig til at græde. Manden, der havde roet mig ud til det store skib, stod nu ved siden af mig, han sagde:

”Jeg er ked af det, min pige, men det ser

ikke ud til at lykken er til for alle.”

Og jeg svarede stille:

”Nej, åbenbart ikke.”

Og lige der opgav jeg livet og alt i det. Da der ikke var flere tårer og ikke mere håb i mig, vendte jeg mig om og gik.

Han roede derfra og efterlod mig alene. Jeg gik lidt længere op på klipperne. Der stod et par graner ikke så langt derfra, men ellers var det bare klipper, så langt øjet rakte. Nogen havde tændt et lille bål og tæt derpå slået et lille telt op til mig, og det var alt, hvad der var her.

Jeg sidder her i min karrygule gyngestol og føler mig så fortabt. Andre mennesker synes at lykkes med deres liv. Når de fortæller om alle deres succeser, føler jeg, at jeg har fejlet over hele linjen. Det er som om, folk mener,

at succes i livet bare handler om at træffe de rigtige valg for sig selv. Jeg siger stille ud i rummet:

”Men helt så enkelt synes jeg nu ikke, det er”

En stemme indefra spørger mig

”Hvordan synes du så, det er?”

Jeg sidder lidt og tænker over det, og husker så en samtale jeg havde med en af mine voksne børn for nylig. Han spurgte mig, hvad jeg tænkte om livet.

”Er vores liv et resultat af vores valg, eller tror du mere på en slags skæbneliv?”
Efter at have tænkt lidt, svarede jeg:

”Jeg kan ikke sige, hvordan det er for andre, men for mig synes livet ikke at have handlet så meget om valg, mere om at finde mine ben i det, livet byder mig, og det synes jeg faktisk selv, at jeg er blevet rigtig god til.

*Jeg har fundet mine ben i rigtig svære ting,
synes jeg selv.”*

Min søn siger:

”Det synes jeg også, mor.”

Jeg ved ikke, hvor mange år jeg blev der og heller ikke, om jeg kunne være gået derfra, alt virkede formålsløst. Så jeg blev der, fiskede lidt i havet, fandt lidt bær her og der, gik rundt på klipperne for at få lidt motion, men mest sad jeg bare og så ind i bålet. Jeg tror, jeg havde opgivet livet.

En dag vendte skibet tilbage, men det havde jeg ikke lagt mærke til. Det første, der ramte mig, var lyden af bølgerne, der slog op ad skibets bund, meget anderledes end lyden af bølgerne, der slog op mod land. Jeg kikkede ned og så skibet, men af en eller anden grund var jeg nu blevet ligeglad med det.

Jeg havde opgivet livet, og jeg følte mig helt tom og frossen indvendig. For mig var skibet bare en påmindelse om alt det, jeg havde mistet. Et slags spøgelsesskib fra fortiden, så jeg blev siddende ved mit bål. Men inden længe føltes det som om, der var nogen her. Jeg så op fra bålet og rundt omkring mig, men der var ikke andet at se end det sædvanlige, så jeg vendte igen blikket ind mod mit bål.

Men følelsen, af at jeg ikke længere var alene, ville ikke slippe mig, så jeg rejste mig op for at se mig omkring. Da jeg kom om bag mit telt, skete der to ting på samme tid: et – den frosne tilstand forlod mig pludselig og nummer to - foran mig svævede en ånd. Jeg gav et lille skrig og hoppede baglæns, hvor jeg faldt over en af teltplokkerne.

Der lå jeg så på jorden, og et lille stykke derfra svævede en kvinde, som bar en hvid kappe med hætte, der var trukket helt op over hendes hoved, og hun så ned i jorden. Hun var kommet med skibet, det var jeg helt sikker på. Jeg så nærmere på hende og opdagede en sølvkæde, som hun havde rundt om halsen, og i den hang en nøgle.

Langsomt og uden at se op tog hun om kæden med sin ene hånd og trak til, så den sprang. Alt dette imens hun svævede hen imod mig. Hun rakte hånden med kæden frem imod mig, og lod nøglen glide ud af kæden og ned i min fremstrakte hånd.

Meget langsomt så hun op, og vores øjne mødtes. I hendes øjne så jeg alt, hvad der var hændt mig. Jeg så, hvor ked af det hun var på mine vegne, over at jeg ikke var kommet

med til drømmenes land, men også, at det ikke kunne være anderledes. Det, der var sket, måtte ske. Hun udstrålede så meget lys og kærlighed og svævede endnu tættere tæt på mig, hvorefter hun bøjede sig frem og kyssede mig på panden og forsvandt. Der stod jeg så med en masse ubesvarede spørgsmål og en nøgle i min hånd.

Nøglen var blevet givet til mig af en ånd, tænkte jeg, det måtte betyde, at den skulle åbne op til noget helt specielt. Jeg gik omkring og kiggede efter noget unikt, noget jeg ikke havde set før, men intet viste sig, før jeg i opgivelse stod og så ned i jorden. Pludselig så jeg det; på klippestykkerne under mine fødder tegnede der sig et nøglehul. Da jeg satte nøglen i nøglehullet, åbnede jorden sig under mig, og en trappe

kom til syne. Jeg gik ned ad trappen og kom ned i en klippehule. Først var der lidt mørkt dernede, men med ét tændte der sig nogle fakler omkring mig, og 13 store stenbrønde kom til syne foran mig.

”Velkommen til seerens verden,”
lød en dyb mande stemme.

Jeg vendte mig smilende om, for jeg genkendte den stemme. Det var Ildhjerte. Åh, hvor havde jeg tænkt på ham mange gange, og det gik op for mig, at jeg havde savnet ham. Hastigt gik jeg hen og lagde mine arme omkring ham. Han slog armene om mig, og sådan stod vi længe i hinandens arme. Efter lidt tid lod han sine arme glide op til mine skuldre og holdt mig lidt ud fra sig selv for at se rigtig på mig. Han sagde:

”Du ser ked ud af det, mit barn, hvad

trykker dig?”

Jeg stod lidt og så ned i jorden, inden jeg fandt modet til at se op på ham og svare:

”Jeg ved, det er egoistisk, men jeg ville bare så gerne have været med skibet, der sejlede til drømmenes land. Jeg var gået ombord, men af en eller anden grund kom jeg ikke med.”

Han sagde:

”Skibet er skabt af drømme, og det rejser afsted til et land, der består af materialisme, og der lever man kun et ydre liv. Vi har brug for, at du bliver her i det indre og arbejder videre med ånden.”

Da jeg svarede, lød jeg lidt som et forkælet barn, der har fået stjålet sin slikkepind, hvis du forstår, hvad jeg mener:

”Jamen, jeg har da også ydre drømme, som jeg gerne vil have indfriet. Engang ville

jeg gerne være en stor popstjerne, og senere i livet var jeg sikker på, at jeg skulle blive en stor filmstjerne.”

Inden jeg nåede at sige mere, bremsede Ildhjerte mig, og stille vendte han mig om mod de 13 brønde og sagde:

”Fortæl mig, hvad du ser.”

Jeg stod lidt og så på de 13 brønde foran mig. 11 af dem stod i en lige linje, de var fysiske og synlige, men to af brøndene stod i baggrunden, og det gik op for mig, at de var usynlige ligesom ånden og kvinden i den hvide kappe, der gav mig nøglen. Jeg sagde overrasket:

”De to brønde i baggrunden er usynlige.”

Jeg så over på Ildhjerte som for at få bekræftet dette, han nikkede. Jeg fortsatte tøvende:

”Jeg kan se usynlige ting.”

Igen nikkede han, jeg fortsatte:

”Det er egentligt mærkeligt, at jeg ikke har tænkt over det før, det virker bare så naturligt for mig, at kunne se ånds-ting, at jeg ikke har tænkt over, at det er en usynlig verden for de fleste.”

”Hvad mere kan du se?”

spurgte han, imens han så meget opmærksomt på mig. Han så efter noget i mit ansigt. Jeg vidste ikke, hvad han så efter, men det gjorde alligevel, at jeg lige tænkte mig om, inden jeg svarede ham. Jeg kneb øjnene lidt sammen, imens jeg stod og tænkte lidt.

Der var to usynlige brønde og 11 synlige. To af de synlige var lukket af med et trælag og et par hængelåse. Da de var låst af, valgte

jeg at koncentrere mig om de 9 synlige, der var tilbage. Jeg åbnede mine øjne helt og så op på Ildhjerte, men der var ingen hjælp at få der, han stod bare og så på mig med det der lidt specielle blik. Jeg gik hen og kiggede ned i hver af dem. Der stod rent blankt vand i dem alle - de lignede hinanden.

”Nej,”

sagde jeg, imens jeg rystede på hovedet.

”Jeg kan ikke regne dem ud.”

Han smilede kærligt til mig og sagde så:

”Lad os starte med hvad det er, du kan se.”

Og jeg svarede:

”Jeg kan se to usynlige brønde,”
og skulle lige til at sige mere om de andre
brønde, da Ildhjerte standsede mig
og spurgte:

”Og hvad betyder det?”

Jeg var lidt irriteret over, at han bremsede mig midt i det, jeg var ved at sige, så jeg svarede lidt kort for hovedet og uden at tænke:

”Ja, det er jo de to verdener, jeg lever i. Skønt den ene er fysisk og derfor synlig, kan jeg også se det usynlige i den verden.”

Denne evne var jo kommet tilbage til mig, da jeg gik igennem de syv slør tidligere. Jeg så op på Ildhjerte og sagde stille, fordi jeg skammede mig over at være blevet irriteret på ham, for det var gået op for mig, at han ikke kendte til den forvandling, der var sket.

”Da jeg kom til den indre verden denne gang, måtte jeg gå igennem syv slør, for at kunne træde dybere ind i dette steds mysterier, så nu kan jeg se begge verdener på samme tid, nøjagtig som da jeg var lille.”

Jeg fik tårer i øjnene, for dette var stadig meget stort for mig at erkende. Gaven, som Gud havde givet mig, var vendt tilbage. Jeg blev stille for en tid, så derefter op på Ildherte igen og sagde for at vende tilbage til opgaven foran mig.

”De to usynlige brønde er et symbol på, at jeg kan se begge verdener på samme tid.” Han nikkede og opfordrede mig til at gå videre med at fortælle, hvad jeg så. Det undrede mig, for jeg troede, jeg havde set det, der var væsentligt her.

Jeg vendte mig igen om mod de 11 brønde, og noget havde ændret sig. Jeg vidste, hvad de to lukkede brønde var; de repræsenterede de to gamle drømme: drømmen om at være sanger og drømmen om at blive en stor filmstjerne.

De sidste ni talte om synske evner, om at kunne se ind i andre verdener, at kunne se ånder, at kunne se mere end det fysiske, skønt jeg var i det fysiske. Det var lidt overvældende, og jeg blev af en eller anden grund meget rørt.

De ni talte om mig, men jeg havde svært ved at tage det til mig. Det de talte om, var store evner, og jeg var jo bare lille mig. Imens jeg stod der i mine egne tanker, skete der noget ved brønd tre.

Jeg hørte en stemme kalde på mig fra dybet af brønden, den kaldte mig til at se ned i dets vandspejl. Derfor gik jeg forsigtigt derhen og så ned i den, et billede viste sig straks. Ildherte spurgte mig:

”Hvad kan du se?”

Jeg svarede uden at se på ham:

”Jeg ser et bjerg.”

Han spurgte mig smilende:

”Kan du genkende bjerget?”

Jeg stod og så på bjerget i brøndens vandspejl, da jeg pludselig genkendte det og så forbavset over på Ildhjerte:

”Det er det bjerg, du og jeg gik op ad, første gang jeg besøgte dette land.”

Han nikkede og spurgte mig stille:

”Kan du se mere i bjerget?”

Da jeg kiggede ned igen, drejede bjerget sig lidt og lyset faldt på et sted helt nede ved jorden. Jeg gav et hop, da det gik op for mig, at dette bjerg også var det, jeg gik ind i, da jeg gik ned i minen.

Jeg var så overrasket, så op på Ildhjerte og uden ord imellem os, bekræftede han med et nik, at han vidste, hvad jeg så, og hvad der

netop gik op for mig. Jeg stod lidt, inden jeg helt kunne finde nogle ord. Til sidst sagde jeg halvt spørgende:

”Er det altid det samme bjerg, om jeg går op på det, under det, eller igennem det?”

Han nikkede igen og sagde så dette til mig:

”Du er det bjerg, du selv må passere, over, under og igennem.”

Jeg ville spørge om noget, men mere nåede vi ikke at snakke om bjerget, før mit fokus ændrede retning, da brønd nummer fire kaldte på mig.

Jeg trådte et par skridt til siden og stod da foran den, bøjede mig ind over den og gav så et lille hop af overraskelse og trådte et skridt tilbage, for op af brønden kom nogle kort flyvende. De fløj højt op, inden de vendte i luften og tog en ny retning. De havde retning

direkte imod mig. Jeg bukkede mig og gjorde mig klar til at blive ramt af dem, men de ramte mig ikke, og da jeg så op, havde kortene dannet kreds omkring mig. Det var tarotkort.

Jeg vidste ikke, hvorfor dette syn bragte tårerne frem i mine øjne, men det gjorde det. Jeg følte mig så bæret og glad. Inden jeg nåede at tænke eller gøre mere, fløj disse ord bare ud af mig, imens jeg dansede rundt sammen med kortene:

”Nå, det er der I har gemt jer, nøj, hvor har jeg savnet jer, mine kære gamle venner.” Min logiske og rationelle hjernedel ville gerne gøre indsigelse, men den fik ikke et ben til jorden.

Min åndelige side havde taget helt over, og den huskede ting, min rationelle hjerne ikke

gjorde. Jeg kendte disse kort og det liv, de hørte til.

Jeg så ned af mig selv og derefter ned i vandspejlet. Jeg var sigøjnerkvinden, og i min ene hånd var min elskede krystalkugle.

Den svævede lidt op over min hånd og gav sig så til at skinne stærkere og stærkere, til lyset var alt, hvad der var omkring mig, og i det lys så jeg det tidligere liv, jeg havde levet som sigøjnerkvinde, og de mennesker, som hørte til min stamme. Mennesker, som jeg elskede så højt. Det var som om, en tidsport havde åbnet sig.

Vi stod på hver side af den, men vi kunne se hinanden. Vi vinkede helt vildt og glædedes så inderligt for en stund, over at kunne se hinanden igen. Der gik desværre ikke så

længe, inden lyset aftog. Jeg sendte dem håndkys, til jeg ikke længere kunne se dem. Jeg nåede lige at tænke en tanke eller to, men glemte igen, hvad de handlede om, for en stemme kaldte mit navn. Det var brønd nummer fem, der kaldte - det gik godt nok stærkt det her.

I denne brønd så jeg en bjørn, en stor brun bjørn. Bag den kom en ørn flyvende. Den brød vandspejlet og fløj ud i rummet. Jeg så direkte hen på Ildhjerte, der stod med venstre arm strakt ud foran sig. Ørnen landede derpå, og lige idet den satte sig, dukkede en ånd op ved siden af mig. Jeg ville ønske, jeg kunne beskrive ham, men han var virkelig svær at beskrive. Måske var han mere en følelse end en form, men jeg fornemmede en slags tåge ved min side.

Bjørnen kom op af brønden og stillede sig hen ved siden af Ildhjerte. Ånden rørte ved min pande, og med ét så jeg et andet liv, og jeg sagde overrasket:

”Jeg var formskifter.”

Ånden var den, der havde givet mig evnen. I det liv var jeg indianer, og det var vores medicinmand, der lærte mig at bruge evnen. Da jeg havde set, hvad ånden ønskede, at jeg skulle se, flyttede han hånden fra min pande. Jeg nåede lige at se bjørnen og ørnen, der fadede ud, inden jeg blev trukket ind i en anden verden igennem brønd nummer seks.

Jeg svævede vægtløs afsted, her var kun ånd og intet andet. Alt var hvidt uden at være lyst op, bare hvidt overalt. Her var ingen vægge, horisont eller andet, bare ånd, og jeg svævede afsted. Der var ingen ord, ingen

tanker. Ingen op og ned, højre og venstre, før en maskulin stemme nåede mig:

”Jeg er dit himmelske ophav, dette er vandet, og jeg vil, du skal kende det.”

Jeg mærkede mig selv blive ført blidt afsted af det våde element, der blev kaldt vandet.

Stemmen fortsatte:

”Vandet har nogle søskende. Dette er ilden.”

Der blev dejligt varmt omkring mig. Derefter var der stille i meget lang tid. Så talte stemmen igen og sagde:

”Dette er vinden, også kaldet luft.”
Jeg mærkede et vindpust gå igennem mig, det var en rar følelse. Derefter talte stemmen igen:

”Inden længe vil du få en krop, og dine fødder vil røre jorden.”
Jeg blev opmærksom på, at jeg ikke længere

svævede, og at der nu var noget, der hed op og ned. Over mig var det himmelske ophav, og under mig var Moder jord. Moder jord talte nu til mig og sagde med stor kærlighed i stemmen:

”Inden længe vil du løbe rundt på mig, og jeg vil gøre mit bedste for at lede dig.”
Sammen med kroppen havde jeg fået en hjerne, der straks gav sig til at tænke tanker, men inden jeg forsvandt helt ind i tankernes verden, hørte jeg dette:

”Og inden i dig har vi lagt et hjerte. Det er dit nu. Vi ønsker, du skal følge det og gå det, vi kalder Den indre vej.”
Med ét var dette syn ovre. Og så stod jeg foran brønd nummer syv. Men inden brønden nåede at tiltrække mig sin opmærksomhed, talte Ildhjerte til mig. Han bad mig om at fortælle, hvad jeg oplevede, da brønd seks

trak mig bort. Jeg fortalte ham alt, hvad jeg så og hørte. Han sagde stille som til sig selv:

”De syv retninger.”

Forundret spurgte jeg:

”Hvad er de syv retninger?”

Han fortalte mig om dem:

”Der findes syv retninger; øst, vest, nord, syd, så er der op og ned, eller også kaldet foroven og forneden, og så er der den sidste retning, som går indad. Nogen vil nok kalde det for hjertets vej.”

Jeg spurgte:

”Er det, det jeg kender som, den indre vej?”

Han nikkede og sagde:

”Det er åndsvejen.”

Jeg stod lidt for at fordøje det med de syv retninger, da noget gik op for mig: Jeg var ikke blevet præsenteret for øst, vest, nord og

syd, men for ild, vand, vind og jord. Ildhjerte så forvirringen i mit blik og sagde:

”De fire elementer repræsenterer hver især et af de fire verdenshjørner, så man kan sige, at de er det samme.”

Med usikkerhed i stemmen spurgte jeg ham:

”Ildhjerte, alt det jeg oplever her, er det sandheden? Har jeg virkelig levet før og havde jeg disse store åndelige evner? ... og har jeg dem også i dette liv? Jeg er lidt forvirret.”

Han så ned på mig og smilede stort:

”Jeg vil nu give dig et svar, som du helt sikkert ikke vil synes, er fyldestgørende, men det er det bedste, jeg kan give dig: Du kan kun forstå på det plan, du er på. Ånden vil hele tiden give dig informationer, og de vil alle være sande for dig. Noget, af det du oplever her, vil du forstå på én måde nu og

måske opfatte helt anderledes, når du engang står et andet sted på din åndelige vej. Det, der foregår i denne verden, er ikke let at forklare med ord, fordi ordenes verden er fysisk.

Forstår du, hvad det er, jeg prøver på at sige?”

Han så på mig, og jeg nikkede, imens jeg sagde:

”Det tror jeg nok. Det, jeg ser og hører, er sandheden, på det plan jeg er?”

Ildhjerte så helt lettet ud, over at jeg havde forstået, hvad det var, han prøvede at forklare mig, og han tilføjede:

”Og det der er din sandhed, behøver ikke at være andres sandhed.”

Jeg nikkede, det var også, hvad jeg selv var kommet frem til. Da jeg fornemmede at vores samtale for nu var ovre, gik jeg hen og stillede mig foran brønd nummer syv.

MØDET MED SELVET

Ved brønd nummer syv så et par onde øjne op på mig. Jeg genkendte øjnene fra flere af mine liv, men det liv jeg blev sendt tilbage til, var mig, der stod bundet på et bål, da jeg skulle brændes som heks.

Foran mig stod præsten, som havde dømt mig til døden. Det var hans onde øjne, der havde stirret op på mig fra brønden. Ofte havde jeg set dette syn, men nåede aldrig til, at de tændte bålet. Det gjorde de heller ikke denne gang, for nu skiftede synet, og det jeg i stedet så, var mig selv, der gik i skoven, og træerne talte til mig. De sagde:

”Du fokuserer på det forkerte. Tænk på, hvorfor de vil brænde dig.”

Jeg svarede lidt tøvende:

”Det vil de, fordi de siger, at jeg er en heks.”

Et stort grantræ talte nu til mig og sagde:

”Jamen, hvorfor tror de, at du er en heks?”

Idét jeg vendte mig om for at svare, blev jeg med ét opmærksom på et øje lige dér på en af træernes stamme. Det sad i samme

højde som min pande. Øjet var ikke som et menneskeøje, da dette var lavet af træ. Det kaldte mig til sig på en eller anden måde, og jeg fik lyst til at gå hen og lægge min pande ind imod træets øje. Med det samme jeg gjorde det, skete der noget vildt. Et øje åbnede sig i min pande, og sammen så vi, hvad jeg havde glemt om det liv.

Jeg voksede op tæt forbundet til Moder jord, til træerne og dyrene, og jeg kendte alle urter, mos, rødde, bær, frugter og deres healende kræfter. Jeg talte med alt omkring mig i naturen, og den talte til mig, lærte mig om alt, der var omkring mig. Jeg elskede at sidde ved vandet og tale med stenene, som jeg kaldte for Stenfolket. Jeg huskede, hvor fantastisk et liv det var. Og med den erkendelse, trådte jeg et par skridt væk fra

træet, samlede mine hænder foran brystet, bukkede og takkede træet og skoven for dets hjælp og visdom. Jeg blinkede et par gange, og før jeg vidste af det, stod jeg ved den næste brønd i rækken.

Jeg stod og så ned i brønd otte, da seks lysvæsener viste sig, og jeg trådte et skridt tilbage for at give dem plads til at komme op. De svævede stille op ad brønden, og med ét genkendte jeg dem. De var fra en anden tid og et andet sted.

Jeg blev så glad for at se dem, at jeg kom til at græde af glæde. De havde samme form som en kagemand, og de var ca. en meter høje, og så var de lavet af rent lys. Sammen med dem huskede jeg, hvem jeg var, når jeg var rent lys.

Vi satte os sammen i skrædderstilling og svævede op i luften sådan ca. en meter over jorden. Her stoppede vi og blev hængende, alt imens vi delte vores fælles fortid i tankeformer. Vi kommunikerede ren telepatisk, men grinede dog med lyd, når vi delte mindet om, hvordan vi for sjov svævede igennem alting.

Vi fik ikke lang tid sammen, før de igen måtte afsted, men jeg mærkede noget forandredes inden i mig. Dette møde havde givet mig klarhed og ro. Jeg var en af dem, og vi skulle ses igen på den anden side.

Jeg har, som tidligere fortalt, altid følt, at jeg var her alene, og at min flok var et andet sted. Det har gjort, at livet her har været svært helt at tage til mig. Men endnu engang kan jeg kun forundres og glædes over det,

ånden kan og gør for mig. For efter alle tilbageblikkene, hvis det altså er det, de er, så føler jeg mig ikke alene mere. Jeg føler mig ikke efterladt, og jeg har bare fået så meget lyst til at leve dette liv, det er fuldstændig og absolut magisk og fantastisk.

Jeg tror, det var dér, jeg besluttede mig for at tage dette liv til mig og leve det, imens jeg frydede mig over det, der skete i dette liv. Jeg ville ikke længere savne og længes, for nu huskede jeg, og jeg vidste, at vi skulle ses igen. Med ét svævede de lidt længere op i luften, inden de på få sekunder forsvandt ned i brønden.

Spændt på hvad der nu skulle ske, trådte jeg over til brønd nummer ni og så ned i den. Men ingenting skete, så jeg kikkede over på Ildhjerter, som ikke sagde noget. Jeg så igen

ned i brønden, men dens vandspejl viste mig ikke noget, så jeg spurgte forundret:

”Hvorfor sker der ikke noget?”

Smilende sagde han:

”Er du sikker på, at der ikke er sket noget? Prøv at se ned i den igen.”

Jeg gjorde, som han sagde, men kunne kun se mit eget spejlbillede, og det sagde jeg til Ildhjerte.

”Jeg ser kun mit eget spejlbillede.”

Han vendte ansigtet op mod himmelen og grinede højlydt. Jeg følte mig lidt fjollet, fordi jeg ikke forstod, hvorfor han grinede.

Lidt irriteret over at jeg ikke forstod det, stillede jeg mig i protest til at glo på mit eget spejlbillede.

Med ét gik det op for mig, at mit spejlbillede havde forandret sig, jeg så på en eller anden

måde anderledes ud. Jeg var ikke længere den ødelagte. Jeg følte mig som en helt anden, måske var jeg i sandhed blevet til den Fønix, som jeg var blevet vist?

Overrasket så jeg over på Ildhjerte, som ikke sagde noget, men bare løftede det ene øjenbryn, imens han smilede skævt til mig. Jeg tænkte, at han opfordrede mig til at sige det højt, så det gjorde jeg, for også at høre mig selv sige det:

”Jeg er forandret,”

sagde jeg, imens jeg holdt øjenkontakt med Ildhjerte, som nikkede og sagde:

”Du begynder at huske, hvem du er.”

Stille sagde jeg for mig selv:

”Jeg er stadig mig, jeg er Betina, men jeg er også noget andet. Der er mere ved mig end det fysiske. Jeg føler mig på én eller

anden måde ny. Jeg er det nye.”

Den sidste del af den sætning glædede mig utrolig meget, så jeg sagde den del igen, bare lidt højere:

”Jeg er det nye.”

Og jeg gentog endnu højere:

”Jeg er det nye.”

Til sidst dansede jeg grinende rundt og råbte:

”Jeg er det nye, jeg er det nye.”

Ildhjerte grinede så hans brystkasse hoppede op og ned. Jeg stoppede op og så direkte ind i Ildhjertes øjne og sagde:

”Jeg har været så fokuseret på fortiden, og det jeg har mistet, da jeg faldt. Derudover har jeg sørget og længtes så dybt og inderligt over noget, jeg ikke vidste, hvad var. Nu ved jeg, hvad jeg sørgede over og længtes efter. Og nu er jeg klar til alt det nye, jeg er. Den indre og den ydre verden er lige virkelige for

mig. Men jeg føler mig nok mest hjemme her i den indre verden, for det er her, jeg kommer fra. Dette sted er mit hjem, og alle mine er her.”

Det går op for mig, at den indre verden er en virkelig verden. Jeg har boet der engang, jeg kender dette sted. Med den viden er der noget, der ændrer sig inde i mig og døre åbner sig, både her og i min krop.

Ja, det lyder mærkeligt, det ved jeg godt, men jeg siger dig - det føles så virkeligt, - så sandt, og jeg har tænkt netop disse tanker både her i det fysiske og der i det indre, hvor jeg stod sammen med Ildhjerte.

I det ydre er jeg begyndt at arbejde sammen med Moder jord, og hun giver mig den jordforbindelse, som jeg så desperat har

brug for. Jeg er i ro, og jeg har så meget lettere ved at være i min krop. Jeg har altid følt, at jeg var langt væk fra min krop.

Jeg stod og så efter Ildhjerte, men han var her ikke længere. Alt imens jeg havde stået og set efter min forsvundne ven, var en anden dukket op i hulen hos mig. Uden jeg havde lagt mærke til det, var ånden, der havde givet mig nøglen, dukket op. Jeg gav et lille hop tilbage af forskrækkelse, da jeg vendte mig om, og hun svævende lige der foran mig. Alt imens jeg stod og så på hende, forvandlede hun sig. Hun fik mere form og fremstod pludselig meget fysisk.

Hun var smuk, med lang lyst hår, og hun lyste. Lyset kom inde fra hende selv. I hånden havde hun en hvid stav med en krystal ovenpå. Hun var klædt i en hvid

kappe med en hætte, der denne gang hang løst ned af hendes ryg. Inden under kappen bar hun en helt hvid kjole. Hun repræsenterede alt det, jeg drømte om at være.

Med ét vidste jeg bare, at det var sådan, den åndelige verden så mig. Hun var et billede af mit eget indre jeg. Det her var så vildt og så stort; ånden, jeg havde mødt og som havde givet mig nøglen, var mit eget indre jeg - hun var selvet i mig.

Nu var jeg ligeglad med, at jeg ikke var kommet med det skib til drømmenes land, der hvor alle ens fysiske ønsker blev til virkelighed, for det her var alt, jeg nogensinde havde drømt om. Et møde med selvet og et åndeligt liv med alt, hvad det bragte. Selvet smilede til mig, og så

vendte hun staven, så krystallen vendte mod bagvæggen af denne underjordiske hule.

Langsomt forandrede vores virkelighed sig, til vi ikke længere stod i hulen under jorden men i en ørken. Hun satte så enden af staven ned i sandet, og ud af spidsen sprang alle regnbuens farver, og farverne lagde sig som en vej lige foran hendes fødder. Og så sagde hun:

”Skal vi se, hvem der kommer ud til dig?”

Uden at vente på mit svar, gik hun ud ad regnbuen, helt ud til enden af den, slog tre gange på himmelhvælvingen, og en usynlig port gik op. Da hun kom tilbage til mig, spurgte jeg hende:

”Hvad hedder du?”

Hendes svar fik mig til at stå med åben mund

og bare glo på hende:

”Jeg hedder Aniteb, dit navn stavet bagfra.”

Grunden til at jeg bliver så chokeret og overrasket, er, at jeg som barn var så misundelig på min yngste storesøster, fordi jeg syntes, hun havde det smukkeste navn... vil du prøve at gætte, hvad hun hedder? ... hun hedder Anita! Er det ikke bare fuldstændigt vildt, at mit navn stavet bagfra, næsten er Anita?!

Da jeg lige var kommet mig lidt over det med navnet, sagde jeg lidt for sjov:

”Aniteb, det lyder nærmest som et egyptisk navn.”

Hun så på mig og grinede, alt imens hun sagde:

”Var det ikke også der, vi begyndte;

altså i Egypten, med dig som Kleopatra?”
Jeg var helt uden ord. Nikkede bare stille
og vendte mig om mod den åbne port i
horisonten. Ud ad porten var der begyndt at
komme nogle mennesker. De gik to og to ved
siden af hinanden. Jeg drejede hovedet og
spurgte undrende:

”Har jeg ret i, at de kommer ud parvis,
for det ser sådan ud for mig?”

Aniteb nikkede smilende. De første var så
nu så tæt på mig, at jeg kunne identificere
dem. Jeg havde ret, de kom parvist, og jeg
kunne næsten ikke tro mine egne øjne, for
der på stien gik: Den kvindelige Alkymist
og Troldmanden, Sigøjnerkvinden og
Astrologen, Oxford professoren og hendes
elev. Dernæst kom Maria Magdalene
og Jesus, Dronningen og Kongen, Den
kvindelige cirkelteegner og Den buddhistiske

munk. Og sådan blev de ved med at komme
som repræsentanter af det feminine og det
maskuline side om side, og af en eller anden
grund begyndte jeg bare at græde.

Dette var for stort, for magisk, for fantastisk
og alligevel ville jeg ikke have det til at
stoppe. Og måske derfor blev de ved med
at komme? Kunstneren og Symboltyderen,
Mystikeren og Astronauten, De hellige
skrifters vogter og tyder sammen med Den
kinesiske vismand, Historiefortælleren
sammen med Forfatteren. Kejserinden og
hendes tjener, Healeren og Indianeren, Det
feminine homoseksuelle og Det maskuline
homoseksuelle. Historikeren og Albert
Einstein. En muslimsk kvinde sammen
med Mozart, Filosoffen og Fotografen,
Skuespilleren og Grafikeren, Sangeren og

Håndværkeren, Ali Maria og Aron - og
allerbagerst kom - Eva og Slangen.

... Hvad? Jeg undrede mig helt vildt. Jeg
troede, det ville være Adam og Eva. Idet
slangen passerede mig, så den op på mig, og
jeg genkendte ham som værende slangen fra
min sjæls mørke nat. Selvom hans øjne ikke
længere var grønne, men havde en pæn mørk
farve, der gjorde, at han så mindre giftig
ud, genkendte jeg ham, hilste på ham med
et næsten usynligt nik, og han nikkede til
mig. Også jeg var genkendt. Jeg kunne ikke
lade være med at smile. Eva standsede op og
spurgte slangen:

”Er det én, du kender?”

Han nikkede, og jeg smilede igen. Eva
spurgte os:

”Hvor har I to mødt hinanden?”

Og vi svarede samtidigt:

”Vi mødtes i en slags drøm.”

Eva så på os, og så faldt vi alle tre sammen
af latter. Jeg vidste ikke, hvorfor det var
så sjovt, men her var en tilstand af lethed
og varme.

Da latteren var blevet afløst af et par brede
smil på vores ansigter, og vi igen var i
stand til at tale, fortalte jeg Eva om min
sjæls mørke nat. Indimellem så hun ned på
slangen, som nikkede for at bekræfte. Da jeg
var nået til enden af vores fælles fortælling,
spurgte Eva:

”Fandt du så ud af, hvem du er Betina?”

Jeg stod lidt og tænkte, inden jeg svarede:

”Ja, det tror jeg faktisk, at jeg gjorde.
Der vil helt sikkert blive ved med at komme
nyt, og jeg håber inderligt, at jeg må blive

ved med vokse og gro i åndelig forstand.”

Jeg så på slangen og spurgte ham:

”Fandt du ud af, hvem du er?”

Han sagde:

”Jeg ved ikke, om jeg helt har fundet mig selv endnu, men jeg har fundet ud af, hvem jeg ikke er, og det føles som et stort skridt for mig, og jeg kan mærke mig selv mere og mere.”

Forstående nikkede jeg, for det var præcis sådan, jeg havde det.

Alle de andre der kom ind ad porten havde sat sig rundt om et bål, der brændte med den blå flamme. For mig symboliserede den blå flamme Ånden. Jeg gik hen og satte mig i mellem Aron og Ali Maria. Her sad vi så, og jeg gav mig til at se på hver en af dem og glædedes over, at det var netop dem, der

var kommet ud til mig. Jeg vidste ikke helt, hvad det betød, at de var her, men det var alle mennesker eller faggrupper, som betød noget helt særligt for mig. Jeg ville bære dem alle med mig i mit hjerte, når jeg drog herfra, for inde i mig bar jeg et ønske om en dag, at måtte komme til at ligne dem og det, de stod for.

Aniteb kom hen og rørte mig på skulderen, så jeg rejste mig op, og hun sagde:

”Det er tid at rejse herfra.”

Jeg nikkede, det var netop den konklusion, jeg selv var kommet frem til. Hun fortsatte:

”Selvom du rejser herfra, vil det føles anderledes denne gang, for den indre verden vil rejse med dig. Du vil fremover have begge verdener hos dig.”

Jeg nikkede bare, for det vidste jeg

jo allerede. Pludselig følte jeg mig lidt træt og var bare så klar til at rejse hjem igen. Jeg skulle hjem og skrive, og jeg glædede mig så vildt og inderligt til det. Jeg ville skrive min bog nummer to.

”Men hvad skal den hedde?”

spurgte jeg ud i luften, og indeni hørte jeg disse ord:

”På vejen tilbage.”

Jeg smilede. Ja, selvfølgelig, det var en god titel. Aniteb, stillede sig ved min side og tog mig under armen, alt imens hun sagde:

”Lad mig følge dig på vej.”

Vi kom ikke langt, før en stor bygning dukkede op på vores venstre hånd. Jeg spurgte, hvad det var, og hun sagde, at det var et kunstmuseum.

”Kom lad os gå derind,”

sagde jeg og slap hendes arm. Hun fulgte

med uden nogen protest. Vi gik rundt lidt tid derinde, før mit blik fangede noget; et billedede af en ørken. Det var et kæmpe stort billede, og der var intet andet malet end sand og atter sand.

Jeg undrede mig over, at jeg følte mig så tiltrukket af det, for jeg var jo på vej hjem.

Aniteb stod og læste på et lille skilt, der hang ved siden af billedet, og hun sagde:

”Det er et meget gammelt maleri. Det er malet af en buddhistisk munk og har hængt i det store kloster, som ingen levende har set i mange år, skønt flere påstår, at det stadig findes.”

Sandet i maleriet kom til live foran mig, og jeg trådte et skridt baglæns i overraskelse.

Jeg så over på Aniteb og spurgte:

”Er det okay, hvis jeg lige tager et

hurtigt kig indenfor?”

Hun nikkede, kom over og gav mig et stort kram, og jeg krammede hende tilbage.

Jeg vendte mig om mod det store billede; det var let at træde ind i, for det var kæmpe stort og nåede helt ned til gulvet. Jeg vidste ikke, hvad jeg havde forventet, men helt sikkert ikke dette; for i det samme jeg gik ind i maleriet, dukkede det gamle buddhistiske kloster op foran mig.

ØRKENEN

Uden for klosteret dukkede en munk op for at tage imod mig.

”Jeg er en lille smule forvirret,” sagde jeg,

”for jeg troede, jeg var på vej hjem, altså på vej tilbage til mit fysiske liv.”

Han bukkede og sagde:

”Mit hellige selv hilser det hellige i dig.”

Og jeg blev helt flov over, at jeg bare sådan plaprede op. Det virkede nu ikke at genere ham det fjerneste. Han sagde smilende:

”Jamen, du er også på vej hjem, der er bare lige en ting, du skal se, inden du drager hjem.”

Jeg spurgte:

”Hvad er det?” Han svarede mig ikke, smilede bare til mig og tog mig med op til klosterets indgang.

Over døren ind til klosteret stod der:

Kend dig selv.

Og på måtten foran indgangen stod der:

Ikke kun den ene, men dem begge.

Jeg så over på munken for at se, om der var noget, han vil sige om skrifterne, men han smilede bare fortsat og ledte mig videre ind i klosteret.

Vi gik ned ad en smal gang, der ret pludseligt drejede først den ene vej og så den anden vej. Undervejs mødte vi andre munke, som hilste os på samme måde. Med hænderne samlet foran deres bryst bukkede de for os, og vi hilste selvfølgelig tilbage på samme måde. Vi gik videre og skiftede retning så mange gange, at jeg til sidst mistede retningssansen og følte, at vi var trådt ind i et dybere lag af denne verden.

Foran os dukkede en lille sal op, og inde i salen stod der nogle spejle. Munken rakte sin ene hånd frem mod spejlene, og forsigtigt gik jeg hen til den første af

dem. Derinde så jeg mit baby-jeg, hun var vokset. Hun var ca. seks år gammel, løb rundt i en have og legede sammen med Ali Maria, som hun var vokset op hos. Mit baby-jeg grinede og vinkede til mig, da hun fik øje på mig. Hun så så glad ud, og jeg fik tårer i øjnene af ren glæde over at se hende så glad. Jeg vinkede til hende, og vi grinede og lo begge. Det var ren gensynsglæde.

Munken spurgte mig:

”Vil du have hende med dig hjem?”

Helt forskrækket vendte jeg mig om og så på ham med store øjne, imens jeg forfærdet sagde:

”Og rykke hende ud af al den glæde hun endelig har fået. Nej, lad hende blive her og vokse op elsket, tryk og glad.”

”Okay,”

sagde munken, og mit baby-jeg fadede

ud, og jeg stod der foran spejlet, og kunne kun se mig selv, men det var helt okay. Jeg kunne faktisk lide det, jeg så, og jeg følte mig mere hel.

Munken rakte igen sin hånd ud mod et af de andre spejle. Denne gang dukkede mit barne-jeg op, hun var også vokset og så også så glad ud. Hun var ca. 12 år gammel nu og stod sammen med sin far kongen.

De var i gang med en spændende videnskabelig og åndelig samtale. De kunne med lethed forene de to emner. Hun var så opslugt af samtalen, at der gik lidt tid, inden hun fik øje på mig, men så smilede hun og vinkede til mig.

Igen spurgte munken, om jeg ville have hende med mig og igen svarede jeg:

”Nej tak, hun skal blive her og vokse op; elsket, tryk og glad.”

Munken sagde endnu en gang:

”Det er okay,”
og ud fadede mit barne-jeg.

Igen stod jeg og så ind i spejlet, og nu så jeg kun mig selv, men noget var anderledes inde i mig, noget begyndte at falde på plads, og jeg følte mig endnu mere hel.

Munkens hånd viste mig over til et tredje spejl, som jeg gik over og stillede mig foran.

Der i spejlet stod mit ungdoms-jeg sammen med den hvide hest, og af en eller anden grund kunne jeg bare ikke holde tårerne tilbage, jeg brød nærmest hulkende sammen. I næste nu mærkede jeg en hånd,

der lagde sig kærligt på min skulder, og jeg så op.

Der stod hun, mit ungdoms-jeg. Hun var nu voksen, og hun så så glad ud. Vi faldt ind i hinandens arme og bare græd og grinede lidt på skift.

Jeg holdt hende lidt ud fra mig i strakte arme og så på hende. Så sagde jeg:

”Du er så smuk, og du lyser.”

Hun grinede lidt forlegent. Vi nåede ikke at tale mere sammen, for spejlet kaldte hende tilbage. Hun gav mig et sidste knus og sagde:

”Jeg vil gå tilbage nu, med mindre du gerne vil have mig til at gå med dig?”

Jeg rystede på hovedet:

”Nej, jeg vil have, at du vokser op glad og lykkelig denne gang.”

Jeg gav hende et sidste kram, og hun forsvandt ind i spejlet, der nu kun viste mig mit eget spejlbillede. Jeg smilede over hele hovedet, og mit hjerte var ved at sprænges af glæde over, at de endelig fik den opvækst, jeg altid havde ønsket for dem. Mit unge-jeg ville denne gang få lov til at blive her i det indre sammen med hoppen, dragen var en fremtid, som hun aldrig ville komme til at opleve. I denne udgave af deres liv fik de alt det, jeg altid havde ønsket for dem, og jeg blev ramt af noget, jeg kun kan beskrive som rent lys.

Jeg var forandret for altid, rettede mig op og mærkede en styrke i min krop, som ikke var der før. Endelig var jeg hel, og jeg kunne drage hjem. Da munken igen talte, gav jeg et helt hop, for jeg havde helt

glemt, at han stod der. Han sagde:

”Jeg ved godt, at de ikke er dig, forstået på den måde at deres opvækst slet ikke ligner den, du fik, men jeg håber alligevel, du kan bruge den oplevelse, du har haft her i dag til noget. Ingen kan give dig en anden fortid, men jeg håber, at vi har gjort det lettere for dig at leve med den fortid, der er din.”

Jeg vendte mig helt om imod ham, smilede, så kærligt på ham og sagde:

”Det har gjort en kæmpe forskel at se dem, glade, elskede og trygge. Jeg kan nu slippe min fortid og bare nyde livet i begge mine verdener. Jeg vil smile og glædes, hver gang jeg mindes dem.”

Jeg samlede mine hænder foran mig og bukkede dybt for ham og sagde:

”Tusind tak, for det I her har

gjort for mig i dag. Jeg føler mig meget taknemmelig.”

Og så gled mit blik over mod et af de bagerste spejle. Det viste mig noget, jeg ikke forstod. Det viste mig to billeder på én gang. Nysgerrigt gik jeg frem mod det, vendte mig så om mod munken for at bede om tilladelse til at se nærmere på det.

Han nikkede og sagde:

”Værsgod, det er dit spejl.”

Foroven viste spejlet mig en dyb grotte med en hyggelig hule, der lå langt nede under jorden. Så var der en linje, som delte billedet midtpå. Forneden var der billede af et bjerg med sne på toppen og en blå himmel over det.

Jeg så forvirret på munken og sagde:

”Vender det billede ikke forkert?

Burde bjerget ikke være foroven og
grotten forneden?”

Han smilede lidt smørret til mig og
sagde kryptisk:

”Det ved jeg ikke, burde det
vende omvendt?”

Jeg vendte mig om mod billedet igen, og
med ét hørte jeg ordene:

”Når du har nået det dybeste i dig selv,
vil du også have nået det højeste.”

Spejlbilledet ændrede sig igen - nu viste
det mig det ene spejl efter det andet, og
uden varsel blev jeg trukket ind igennem
dem alle. Det gav den vildeste følelse, jeg
var vægtløs og uden krop. Jeg smilede helt
fjoget, og så begyndte jeg at grine helt vildt
- af lykke, af glæde og af lettelse.

Lige inden jeg landede i min krop igen,

hørte jeg disse ord:

”Du er nu ét med alle disse verdener,
og du vil kunne rejse frit imellem dem, for
du er ét med dem, og de er ét med dig.”

Og så var jeg tilbage i klosteret og i min
krop igen. Jeg kunne nu se ind i alle
verdenerne, og jeg kunne se alt, hvad disse
verdener og ånden ønskede, jeg skulle se.
Jeg mærkede ånden inden i mig og over
alt omkring mig. Jeg vendte mig om mod
munken, foldede mine hænder foran mit
bryst og sagde:

”Det åndelige i mig, hilser det
åndelige i dig.”

Med disse ord, drog jeg hjemad. Jeg gik
igennem klosteret samme vej, som jeg kom
ind. Da jeg trådte ud i ørkenen, så jeg i det
fjerne en sfinks, og hun kaldte mig til sig,

ikke med ord, men via åndens kraft, og jeg
lod mig følge af det kald.

SFINKSEN

Jeg begyndte at gå, men der var længere hen til Sfinksen end forventet, det måtte være ørkenen, der snød mig. Imens jeg gik, tænkte jeg på nogle af mine oplevelser fra denne rejse: slangen, der nu ikke længere havde de grønne giftige øjne, hvad betød det? Jeg tænkte på sommerfuglen, som var

dukket op ved indgangen til den ødelagtes verden. Sommerfuglen var jo et symbol på transformation og forvandling. Så var der det med ørnen som kraftdyr - det at have evnen til at se tingene sådan lidt ovenfra, eller måske er mere korrekt at sige, at man med dens evne kan træde lidt til side og se sig selv udefra?

Derefter tænkte jeg på Kleopatra, Egypten og pyramiderne. Jeg gik lidt i stå, da mine tanker faldt på oplevelsen af træet med et øje. Nu lukkede jeg øjnene og genkaldte mig øjeblikket, hvor jeg lagde min pande på træets stamme, og den handlig havde åbnet mit tredje øje. Da jeg åbnede mine øjne igen og så op, opdagede jeg, at det var ved at blive mørkt og over mig hang månen.

Pludselig trådte en figur frem og spærrede

min vej til Sfinksen. Det var en af den indre verdens dørvogtere. Det måtte betyde, at jeg nu var tæt på grænsen ud til det fysiske. Denne vogter var helt sikkert et levn fra det gamle Egypten. Jeg vidste ikke, om den havde et bestemt navn, men den var lavet i sort granit. Han havde en mands krop men en ørns hoved og var vildt høj. Han så ned på mig og spurgte:

”Hvad er du?”

Og jeg svarede:

”Jeg er ånd, sind og krop.”

Han trådte til side og lod mig passere. Det var åbenbart det rigtige svar, eller i hvert fald et svar, han var tilfreds med. Et mørke nærmede sig fra højre, og i løbet af få minutter havde det omsluttet mig totalt. Jeg var ikke bange, for jeg kendte mørket. Endnu en vogter kommer til syne, og denne var en

hærfører. Han var kinesisk og lavet i ler og var malet i nogle meget smukke farver. Med sit sværd bremsede han min vej frem og spurgte mig:

”Hvad er dette mørke lavet af?”

Jeg svarede:

”Det er mit mørke, så derfor må det også være lavet af mig, skønt jeg ikke helt ved hvordan.”

Også han trådte til side og lod mig passere.

Det var mørkt, og jeg gik lidt famlende frem, men det blev hurtigere lidt lysere. Jeg var nu nået frem til sfinksen, som viste sig at være endnu en vogter. Et væsen med kvindehoved, bryster, løvekrop og vinger. Hendes første spørgsmål var:

”Hvem er du?”

Jeg måtte ærlig indrømme, at jeg blev lidt bange, for det var jo det, jeg var rejst hertil

for at finde ud af. Jeg havde da også lært en masse om mig selv, men vidste jeg nu også, hvem jeg var? Jeg var det nye, men jeg syntes ikke helt at kende det nye 'jeg' nok, til at kunne beskrive dette jeg. Min hjerne blev helt tom, og jeg stod bare der. Det blev, til min egen store overraskelse, et bibelvers der kom til mig. Jeg kom i tanke om at Jesus var citeret for at sige:

"I er alle børn af Gud."

Så jeg svarede:

"Jeg er den store ånds datter."

Sfinksen grinede lidt og spurgte så med et smil på læben:

"Har denne Gude-datter et navn?"

"Jeg hedder Betina,"

sagde jeg, for første gang nogen sinde stolt af mit navn. Sfinksen spurgte mig:

"Ved du, hvorfor du har fået

dette navn?"

Jeg så på hende og sagde:

"Jeg er ikke sikker, men jeg har læst et sted, at mit navn betyder 'Den der ærer Gud,' og det vil jeg virkelig gerne være den, der gør - altså ærer Gud."

Hun så på mig med meget nysgerrighed i blikket. Der gik lidt tid, inden hun igen talte. Hun sagde:

"Inden du får lov til at rejse videre, må du svare på 7 spørgsmål."

Jeg så undrende op på hende, men hun lod til at være fordybet i sine egne tanker, da hun stillede mig det første spørgsmål:

"Hvad er lykke for dig?"

Det var let at svare på:

"For mig er det ånden, og det arbejde vi gør sammen."

Stadig fordybet i egne tanker og nu med

blikket rettet ud i mod horisonten, stillede hun mig næste spørgsmål:

”Hvad betyder det for dig at gøre en god gerning?”

Inden jeg nåede at svare hende, fortsatte hun,

”Det skal være en god gerning, som kommer hele verden til gode.”

Puha, så blev det godt nok lidt sværere at svare på. Jeg søgte efter svar i mit hoved, men der kom ikke noget til mig derfra. Da lød stemmen fra mit eget dyb:

”Det er at arbejde med at bevidstgøre sig selv, for det kommer alle til gode.”

Det svar gav jeg straks videre til Sfinksen, der nu vendte alt sit fokus i mod mig. Uden tøven stillede hun næste spørgsmål:

”Hvad er for dig, meningen med livet?”
Det spørgsmål ville for ikke længe siden have givet mig store kvaler, men nu føltes

det let at svare på:

”At genforbinde mig med det tabte og det guddommelige, at blive hel.”

Sfinksen så nu på mig med fornyet interesse.

Jeg tror hun fandt mine svar interessante?

Imens hun stirrede intenst på mig, sagde hun tøvende, som var hun i tvivl angående det næste spørgsmål, men hun blev enig med sig selv om, at det var det rigtige at stille mig:

”Hvad er du bange for?”
sagde hun stille, som for ikke at skræmme mig? Det tog mig et øjeblik at svare, jeg sank en gang og sagde så med tårer i øjnene:

”En verden uden kærlighed, omsorg og forståelse, et liv uden empati.”

Der blev stille imellem os, og sfinksen så igen ud mod horisonten og sagde mest af alt henvendt til sig selv:

”Ja, det er en god ting at frygte,

en verden uden kærlighed.”

For at lette stemningen lidt, så hun ned på mig med et smil og sagde nærmest legende:

”Hvad tror du på?”

og jeg grinede, i mens jeg mærkede letheden og barnets leg i mit hjerte og svarede:

”Det jeg ikke kan se fysisk, for det er her, jeg oplever de mest fanatiske ting i mit liv.”

Vi fortsatte med spørgsmålene, det næste hed:

”Hvad er de viseste ord, du har hørt?”

Åh, den var svær, for jeg syntes, der var så mange gode ordsprog og spirituelle sætninger i verden, men jeg endte alligevel med disse to sætninger:

”Det knuste hjertes visdom, og tegn på sand intelligens er ikke det, vi kan læse os til, men det vi kan se med fantasien.”

Jeg havde inde i mit hoved holdt øje med antallet af spørgsmål og vidste, at nu kom det sidste i rækken. Det havde alle været gode spørgsmål, så jeg forventede også det sidste ville leve op til standarden, og sfinksen skuffede ikke. Hun sagde:

”Her kommer det sidste og måske vigtigste - Hvad er det vigtigste for dig i dette liv?”

Wauw... det var da det helt store spørgsmål. Jeg tænkte længe med rynkede bryn og et intenst blik i øjnene, for det her var vigtigt. Til sidst lukkede jeg øjnene, og flere tanker kom til mig. Det var vigtigt at vokse og gro, åndeligt, at være tro mod... Mere nåede jeg ikke at tænke, for pludselig stod svaret der lige foran mig på mine lukkede øjenlåg, og jeg svarede:

”At forblive tro mod Gud og den jeg er

allerinderst inde.”

Sfinksen så på mig, og jeg blev bekymret for, om jeg havde svaret forkert. Men hun sagde:

”Der er ingen rigtige eller forkerte svar her. Disse spørgsmål er kun ment som en hjælp til at lære dig selv at kende. Du kan gentage disse spørgsmål for dig selv med nogle års mellemrum, for at blive bevidst om, hvad der har ændret sig. Du kom hertil uden at vide, hvem du var, men mit gæt er, at du rejser klogere hjem?”

Jeg nikkede og svarede:

”Jeg er begge verdener, men mest af alt er jeg nok ånd, det er i hvert fald her, jeg trives bedst, her jeg bedst kan forstå verden.”

Sfinksen nikkede, som for at bekræfte det, jeg sagde, og så sagde hun:

”Det er tid for dig at vende tilbage til det fysiske nu. Du skal vende tilbage og

skrive det ned, som du har oplevet her.”

Jeg nikkede, det var en af de ting, der efterhånden stod mig ret klart, at jeg var kommet til jorden for blandt andet at skrive om min rejse til den indre verden. Der var andre ting omkring mit fysiske liv, der ikke stod mig så klart, men jeg følte, at det var okay. Det var okay ikke at vide.

Pludselig blev det mørkt omkring mig, og jeg nåede lige at høre sfinksen sige: ”Vi ses du lille rejsende,” og så var jeg tilbage i det fysiske. Men da jeg mærkede efter indeni, kunne jeg mærke, at den indre verden også var her, den var, som forudsagt, rejst med mig.

Jeg tog et par skridt fremad i mørket, og pludselig blev der tændt lys. Jeg stod nede i kælderens under boligblokken, som jeg boede

i, og det var censoren på væggen, der havde registreret mine bevægelser og tændt lyset for mig. Jeg småløb pludselig fremad, drevet af en uventet glæde og utålmodighed efter at komme i gang med at skrive denne bog, og jeg grinede, da jeg tænkte på bogens titel: 'På vejen tilbage,' og jeg kunne ikke lade være med at tænke på den dobbelte betydning, som titlen havde.

Jeg åbnede døren foran mig, tog trappen op til anden sal to skridt ad gangen og stoppede ikke, før jeg nåede op til vores lejlighed på anden sal. Udenfor regnede det stadigt, fuldstændigt som da jeg tog herfra. Jeg kunne dog høre, at tordenen var ved at trække østover.

Her i den ydre verden var der ikke gået mere end et kvarters tid, siden jeg var gået ud af

døren og havde sagt farvel til min mand, Jens. Så da jeg trådte ind ad døren i vores lejlighed, så min mand helt forvirret op på mig og sagde:

"Hvad skete der? Jeg troede, du ville ud at gå?"

Han så på mig henne fra køkkenet og fortsatte så forundret:

"Og hvor er dit regntøj?"

Jeg bremsede op og så ned af mig selv - shit mit regntøj... det hang jo på tøjsnoren i den indre verden. Og så grinede jeg højt, så kærligt på min mand og sagde:

"Du ville ikke tro mig, hvis jeg fortalte dig, hvad der er sket med mit regntøj."

Så kyssede jeg ham på kinden, alt imens jeg gik ned i mod mit værelse for at skrive og tænke: Ville jeg selv tro på det, og ville jeg tro på den indre verden, hvis jeg ikke

selv havde været der og oplevet den? Jeg ved det ikke. Men jeg er så heldig, at jeg ikke behøver at tvivle eller gætte, for jeg har været der.

Og sådan sluttede min anden rejse ind. Jeg tog vejen tilbage, og jeg takker dig af hele mit hjerte for at tage med mig på denne rejse. Det ville ikke have været det samme uden dig.

EFTERTANKE

Efter at jeg havde skrevet de to bøger: 'På vejen frem' og 'På vejen tilbage,' opstod der nogle tanker inden i mig, og det er dem, jeg vil prøve at formidle her. Disse tanker har ikke nogen betydning for selve indholdet i bogen, men måske de kan inspirere dig? Jeg ved, at det gjorde de for mig.

Jeg har opdaget, at der findes en anden måde at leve på. Det er muligvis ikke en, der gør at livet bliver mindre besværligt, men for mig er det en lettere måde at leve på. En måde der passer utrolig godt, til den jeg er.

Jeg kan godt forstå, at Eckhardt Tolle, kalder det for nuet og nuets kraft. Når alt kommer til alt, har vi jo kun de fysiske ord til at beskrive det åndelige med. Vi må tage de ord, vi synes, der ligger tættest op af det, vi oplever. Men husk det kun er ord. Det jeg oplever, er så ubeskriveligt, og alligevel gør jeg gang på gang forsøget. Hvorfor gøre forsøget? Fordi det er værd at dele.

Jeg har vandret i dale, jeg har vandret i det underjordiske, og jeg har sejlet på floderne der. Jeg har været på bjerges top. Jeg har

vandret i lys, og jeg har vandret i mørke, men aldrig har jeg vandret alene. Her er et nærvær, som kan rejse med fra det indre til det ydre, og ser du, det er her det bliver rigtigt interessant. Siden det åndelige har vist sig i min fysiske verden, er der faldet en dyb ro ind over mig. Der er en overensstemmelse mellem mig, og det der sker.

Dette er ikke et jublende eller et råbende halleluja. Alle, der kender mig, ved, at jeg har det svært med det, livet har budt mig, og jeg fandt ikke bare lyset, lagde ikke bare mine våben ned i blind tillid. Jeg faldt og væltede totalt som menneske. Jeg mistede alt, hvad jeg målte mig i - gik i stykker og forsvandt.

Der blev stille og mørkt omkring mig og

inden i mig. Jeg opgav, total opgivelse, det var ikke smukt. Det var slemt, og det var grimt, og det var lige der, at den indre verden og ånd fandt mig.

Ånd har været hos mig siden, det er bestemt ikke altid, at jeg kan være i det, fordi jeg ryger op i mit hoved og lader min tænkende del tage over. Det er vel også godt nok og måske endda nødvendigt ind i mellem? Men jeg har det aldrig bedre, end når jeg kan være nærværende med ånd, da sænker sig en dyb fred i mig, og det føles ikke længere, som om noget er forkert. Jeg er på en eller anden måde vel lige der, hvor jeg skal være. Alle mine levede sekunder har ført mig til netop dette sted til dette tidspunkt i mit liv.

Jeg bliver bedre og bedre til at blive i nærværet. Det er et nærvær med ånd, men

også et nærvær med mig selv, den jeg virkelig er. Mit liv foregik engang kun i det fysiske, men så blev det til de her rejser - besøg i det indre og verdenerne der, men mit liv var stadig på en eller anden måde opdelt i to. Fordi enten levede jeg i den ydre verden eller var i den indre, men nu er begge verdener hos mig på samme tid.

Aldrig har jeg følt mig mere autentisk, mere hel. Som menneske lever jeg i den fysiske verden og må forholde mig til verden som alle må. Så er der ånd, og den jeg er dybest inde. Den del er ligeglad med mange af de ting som mit menneske-jeg, kan gå meget højt op i.

Den indre del er ikke styret af det ødelagte i mig - men i accept af det der var, og det der er.

Jeg ville ønske, at jeg havde bedre ord til at beskrive det med, og jeg ville ønske, at vejen ikke havde været så lang. At det hele var sket over én nat, at der var en hurtig måde til at leve med ånd, men for mig har det været en meget lang vej, 16 år indtil videre, og jeg er stadig kun på vej.

Med det vil jeg bare sige til dig: Giv ikke op, det tager tid, men det er så meget det værd – eller det har det været for mig. Stilheden må jeg prioritere, så nærværet kan komme til, men det bliver nemmere og nemmere for mig, at holde nærværet og ånd hos mig og tage det med mig ud i det fysiske, hvor der for mig, unægtelig larmer noget mere end i det indre. Jeg føler mig mere hel, men jeg tror på, at jeg hele livet vil vokse og blive mere og mere

hel undervejs.

Det største, der er sket for mig på den rejse, er nok, at jeg nu lever i begge verdener på samme tid. Sådan levede jeg også, da jeg var barn, men jeg havde glemt det, indtil jeg fik lov til at rejse tilbage. En anden ting er at jeg, efter at have fået lov til at se ind i det, der føles som værende minder om andre liv, nu ser den røde tråd i mine liv.

Fælles for disse liv er, at de alle indeholder en stor åndelighed. Før denne rejse, der tog mig med tilbage, havde jeg svært ved at være i dette fysiske liv - det har nu ændret sig.

Jeg tror, jeg forstår, hvorfor ethvert liv er vigtigt, og jeg glæder mig for første gang i

mit liv til fremtiden, samtidig med at ethvert nu er en del af rejsen, og jeg nyder vejen lige så meget som målet, hvad det så end er. Men jeg tror ikke, det er at stræbe efter mere eller flere materielle goder, eller at lykken ligger i det rent fysiske. Jeg kan tage fejl, men jeg vil gerne sige dette til dig:

”Men kære ven, jeg tror, at vi som menneskehed er blevet fortalt sandheden om livet af nogen, der ikke kender sandheden. Det er selvfølgelig noget af en påstand, men der er en hel del af det hele menneske, som ikke er med i deres sandhed.

Hvad blev der af den åndelige verden?
Hvad med et liv i pagt med naturen og alt omkring os, alt det som de gamle stammefolk vidste og kendte til?

Har disse sandheder ingen værdi, i den tid vi lever i nu?

Jeg synes, det er ting, der er værd at tænke over. Lad os hver især finde vores egen sandhed.”

Med venlig hilsen Betina og Ånden
bag mig.

